

K
A
T
H
O
L
I
C
S

M
I
S
I
O
N
S

OB 60 - LETNICI

LAS MISIONES CATOLICAS

JULIJ - AVGUST

1983 - 7, 8

JULIO - AGOSTO

LOS PRINCIPES DE LA IGLESIA UNIVERSAL

TRES NUEVOS CARDENALES EN EL MUNDO MISIONAL

El Santo padre Juan Pablo II. nombró en el curso del último consistorio entre otros cardenales también al arzobispo de Abidján, arzobispo de Bangkok y arzobispo de Lubango. "L'Osservatore Romano" publicó interesantes datos sobre estos nuevos príncipes de la Iglesia en la tierra de misión, los cuales publicamos también en nuestra revista:

1.— BERNARD YAGO, Arzobispo de Abidján

Bernard Yago nació en julio de 1916 en Pass, archidiócesis de Abidján. Hizo los estudios primarios, filosóficos y teológicos en Africa.

Primer sacerdote autóctono de Costa de Marfil, recibió la ordenación sacerdotal el 1 de mayo de 1947. Hasta 1956 fue profesor del seminario menor de Bingerville y director a la vez del pre-seminario „Escuela de pequeños clérigos“. Después fue nombrado párroco de Santa Juana de Arco de Treichville, suburbio de la capital. De 1957 a 1959 estudió en el Instituto Católico de París, donde obtuvo el diploma en ciencias sociales. De nuevo en su patria, fue nombrado consiliario de Acción Católica de la archidiócesis de Abidján.

Juan XXIII lo nombró arzobispo de Abidján el 5 de abril de 1960; recibió la ordenación episcopal el 8 de mayo del mismo año. Era el primer obispo originario de Costa del Marfil (ahora son once los obispos naturales de esta nación).

Mons. Yago ha dado gran impulso a la evangelización de todo el país y en especial a su archidiócesis, en cuyo territorio se han creado posteriormente otras tres circunscripciones: la diócesis de Abenguru en 1963 y las de Yopugon y Grand-Bassam en 1982. En este último centro comenzó la evangelización en 1895. Ahora la archidiócesis de Abidján tiene 1.125.000 habitantes, de los que 200.000 son católicos, con 37 sacerdotes y 90 religiosas. Con el impulso dado por el arzobispo de Abidján se instituyó en esta capital el Instituto Católico de Africa Occidental, destinada a la formación superior teológica de sacerdotes, religiosas y catequistas, y patrocinado por la Conferencia Episcopal regional de Africa Occidental francófona. La primera piedra de la hermosa catedral de Abidján, dedicada al Espíritu Santo, fue bendecida por Juan Pablo II cuando hizo la visita pastoral a Costa de Marfil, los días 10-12 de mayo de 1980, fechas que señalaron un momento culminante en la vida pastoral de mons. Yago.

Desde la constitución de la Conferencia Episcopal de esta nación, el arzobispo mons. Bernard Yago es Presidente de la misma por elecciones sucesivas.

En la Curia Romana es miembro del Secretariado para la Unión de los Cristianos.

(Sigue.)

Imeli smo jih...

VIII.

Če ob šestdesetletnici „Katoliških misijonov“ delamo zgodovinske zapiske, naletimo na neko posebnost, ki je redka. Imamo misijonarko, ki z listom sodeluje že vseh šestdeset let. To je s. Ksaverija Pirc, uršulinka. Mlada redovnica se je ponudila za Aljasko, poslali so jo na vroči pas, najprej v Siam, nato na Kitajsko in spet v Siam. „Katoliški misijoni“ se imajo njej zahvaliti za nešteto lepih spisov. Tudi ona z listom praznuje šestdesetletni jubilej misijonskega dela. A da bomo bolj točni: ona in s. Rafaela Vurnik sta odpotovali v misijone 4. avgusta 1924. Torej bo njen jubilej naslednje leto. In tudi to je točno, da sta odšli, ko je začel med narod prihajati prvi letnik „Katoliških misijonov“. Obe pa sta že začeli pisati v drugem letniku.

Ko je Prešeren zapisal verz „čast ljubljanskih nun postane“, je gotovo mislil na uršulinke. Na koga drugega pa? Seveda pa ne na m. Ksaverijo Pirc, ki je to res postala. Kljub polstoletni odsotnosti in več, je ohranila lepo slovensko besedo. Napolnila je strani in strani. Saj v tem je ravno mikavnost in prednost „Katoliških misijonov“, da jih pišejo misijonarji sami. Vse to je avtentično, vse to doživeto, zato tako prepričljivo. Res škoda, da v domovini odgovorni ljudje ne uvidijo, da bi bil ta list bolj potreben doma kot v tujini. Ko bo v tujini nujno zapisan smrti, bodo slovenski misijonarji izgubili tisto, kar jih je do zdaj vezalo. Vezalo pa tudi njihove prijatelje in podpornike.

M. Ksaverija ima 86 let, a pravi, da ni stara, ker nima časa postarati se. M. Rafaela Vurnik so še pred drugo vojno poklicali domov. Prišla pa je v Siam s. Frančiška Novak, prišla je na Javo s. Deodata Hočevnar. Vse tri še delujejo. V Južno Afriko je redovna provinca poslala kot šolnico s. Ksaverijo Lesjak in s. Brigito Bregar. Ti obe sta že umrli. Kot učiteljice oziroma profesorice so uršulinke doma morale spremeniti svoje delo, ker so šole izgubile. A v misijone je odšla in zdaj deluje v Botswani s. Zora Škerlj. In kakor M. Ksaveriji Pirc, tako se morajo za krasne dopise „Katoliški misijoni“ zahvaliti predvsem Frančiški Novak in Deodati Hočevnar. Za svojo misijonsko pokrajino se pa seveda uršulinke nikdar niso potegovale. Marsikakšni se še danes lahko dogodi, da prosi za Aljasko, poslana pa je na ekvator. Upamo, da misijonski duh med slovenskimi uršulinkami ne bo zamrl. Še naj pošljejo takih „ljubljskih nun“!

VII.

Ena najmočnejših sil v misijonih so jezuiti. Zapisali so slavne strani misijonske zgodovine. Imena Ricci, Shall na Kitajskem, De Nobili v Indiji in paragvajske redukcije – to so že pojmi. Vse, kar je sledilo in kar se je razdrlo, ko so omagali ti giganti, je ostalo dvesto let v ruševinah. Le skrivoma so še mogli misijonarji na Kitajsko. Prav tako na Japonsko. Vedno so bili pred nevarnostjo, zato so šli le tisti, ki so bili pripravljeni na mučeniško smrt.

Med obema vojnama pa je znova vzcvetela misijonska ideja. In med prvimi od Slovencev, ki so začeli hoditi v misijone, so bili jezuiti z načrtom, da polagoma ustvarijo svoj misijon v Bengaliji.

Ker so bili s Hrvati ena provinca, so začeli z njimi. Prvi o. Mesarič. Za njim pol Slovenca, dva brata Vizjaka. Med starostami slovenskega kadra pa je bil o. Stanko Podržaj. Trije so odšli: bogoslovec Podržaj, ki je študije dovršil v Indiji pod Himalajo, in dva brata: Franc Drobnič in Ivan Udovč. Bilo je to 22. novembra 1929. Od Slovencev jim je sledilo potem še več: p. Lojze Demšar, Viktor Sedej in o. Janez Ehrlich, pa brat Josip Vidmar. Od te „stare garde“ je ostol pri življenju le še Vidmar. Če ne bi po vojni odšel še pravočasno tja p. Jože Cukale, bi ostal Vidmar sam.

Sanje z „Bengalskim misijonom“ so se razblinile. O. Podržaj je v nekem pismu z žalostjo zapisal: „Neki izobraženec mi je očital, da nismo izvedli načrta. Ni vedel, da ga nismo mogli. Mesarič in Vizjak sta odšla. Kar nas je ostalo, ni bilo dovolj za osamosvojitve oziroma ločitev od belgijskih jezuitov, in nazadnje je prišla prepoved, da ne more noben misijonar več v Indijo“ Tako sta ostala o. Cukale in brat Vidmar le še kot spomin na nekdanje načrte slovenskih jezuitov. A duh je ostal.

Namesto v Indijo so začeli hoditi v Zambijo. Pot jim je utrl o. Radko Rudež in za njim o. Kokalj. Posamezniki so odšli drugam, na primer o. Vladimir Kos na Japonsko. „Slovenskega jezuitskega misijona“ ni in ga ne bo. Časi so se spremenili. A slovenski jezuitski misijonarji še bodo. Treba je le slediti njihovim poročlom. A to ni več zgodovina, to je sedanost in to bo prihodnost. Ignacijev duh ni umrl. Četudi domovina potrebuje ljudi, Družba Jezusova – tudi slovenska – bo ostala zvesta svoji misijonski tradiciji.

Franc Sodja C.M.

Na robu cesarske palače v Tokiu.

Košata, zmeraj zelena drevesa in ribnik v prastarem grajskem jarku sta se tiho dogovorila: ribnik zeleni, drevesa valovijo.

Ko sonce sije, je ribnik ves srečen.

Ko dež se razlije v sivo barvo, ribnik siv nadene kimono.

Kot da tudi on vrši za nas pokoro.

O. Vladimir Kos S.J.

CESTITKE IZ SLOVENIJE

Pod močnim naslovom čez dva stolpca JUBILEJ „KATOLIŠKIH MIŠIJONOV“ je slovenski verski tednik „Družina“ v svoji letošnji velikonočni številki objavil članek o našem listu, ki ga v naslednjem ponatiskujemo:

Osrednja slovenska misijonska revija spodbuja misijonsko zavest med Slovenci že šestdeset let. Zamislil si jo je za vse dobro vneti prelat Janez Kalan. Želel je, da bi slovenski lazaristi dobili staro graščino v Grobljah pri Domžalah in da bi v njej uredili misijonišče, zavod za vzgojo in izobrazbo slovenskih misijonarjev, ki bi delali doma in v misijonskih deželah. Ko se je za Kalanovo idejo navdušil lazarist Andrej Tumpej, se je začela uresničevati. Kmalu so v Grobljah uredili stanovanja za lazariste. Tudi naš svetniški kandidat Janez Gnidovec je živel med njimi. Iz misijonišča so kmalu začeli odhajati v svet slovenski misijonarji.

Ideja ustanoviteljev pa je zahtevala še več: zahtevala je misijonski list in zato tudi tiskarno. Začeli so izdajati Katoliške misijone, revijo, ki izhaja še danes. List je postajal vedno bolj vpliven, saj so v njem sodelovali mladi in sposobni redovni sobratje. Misijonsko zavest so spodbujala tudi predavanja misijologije na teološki fakulteti v Ljubljani.

Med drugo svetovno vojno so Katoliški misijoni še izhajali v Sloveniji, po vojni pa nadaljujejo svoje poslanstvo v novem slovenskem misijonišču v Buenos Airesu. Uredniki vodijo revijo z enako prizadevnostjo kot prej. Revija pogloblja teološke vidike misijonskega dela, povezuje slovenske misijonarje in jim tudi gmotno pomaga.

Gotovo so misijološka vprašanja najvažnejša, zlasti po drugem vatikanskem koncilu, ki je misijonskemu delu posvetil poseben odlok. „Katoliški misijoni“ so se tega vedno zavedali. Toda praktična vprašanja, predvsem v zvezi s slovenskimi misijonarji, zavzemajo v reviji prvo mesto. Tako so „Katoliški misijoni“ predvsem praktična revija. Pomaga pri spoznavanju misijonskega sveta, posebno tistih dežel, v katerih delujejo slovenski misijonarji in misijonarke. Zato veliko pišejo o Aziji, zlasti o Indiji, Kitajski in Japonski, v zadnjem času pa je v ospredju predvsem Afrika. Iz pisem misijonarjev spoznavamo stanje v Bližnjem vzhodu in težave afriških narodov na poti k osvoboditvi. Opisu dežel in ljudstev dodajajo predvsem razlago o njihovih kulturah, ki se jim želijo misijonarji prilagoditi. Ne čudimo se, da največkrat zasledimo imena tistih dežel, kjer so se skupine naših misijonarjev tako udomačile, da lahko govorimo o njihovi novi domovini. V teh krajih se slovenski misijonarji večkrat srečajo in skupaj načrtujejo svoje delo. Pri tem mislim predvsem na nekatere afriške države (na primer Zambijo, Madagaskar in Indijo). V pismih, objavljenih v Katoliških misijonih, misijonarji pripovedujejo o svojem življenju in delu.

Poslanstvo Katoliških misijonov je torej pomembno tudi za naše misijonarje, ki so predstavniki slovenske Cerkve v Afriki in Aziji. Zato ob jubileju čestitamo. V. F.

Sklepamo, da je za kraticama avtorja V. F. skrit dosedanji narodni voditelj misijonske dejavnosti v Sloveniji *prelat dr. Vilko Fajdiga*, ki je pa pred kratkim predal to misijonsko odgovornost na mlajše rame, na župnika *Franca Mikuža*, ki je torej zdaj novo imenovani narodni voditelj misijonstva v domovini.

Prelat Fajdiga je prevzel visoko misijonsko službo v slovenski Cerkvi po smrti dr. Lamberta Ehrlicha med drugo svetovno vojno, torej jo je vršil ravno kakih 40 let. Zadnje njegovo veliko misijonsko delo je bilo bistveno sodelovanje pri slovenskem misijonskem simpoziju oktobra predlanskim v Rimu in pa uvedba misijonskega zaglavja v „Družini“ pod naslovom „Misijonska obzorja“, približno enkrat na mesec. Zasluznemu misijonskemu dosedanjemu voditelju se „Katoliški misijoni“ zahvaljujejo, da je z objavo ob naši šestdesetletnici opozoril slovensko božje ljudstvo na današnji obstoj „Katoliških misijonov“.

Novemu narodnemu voditelju misijonske dejavnosti v Sloveniji pa k imenovanju čestitamo in mu želimo, da bi mogel uresničiti sklep Misijonskega simpozija v Rimu: izdajati misijonski mesečnik spet v Sloveniji!

Slika udeležencev Misijonskega simpozija I. 1981 v Rimu. Tretji sedeči v prvi vrsti levo je prelat dr. Fajdiga, dočim je Franc Mikuž tretji od desne na levo v drugi vrsti od vrha dol.

ANDREJ MAJČEN - ZLATOMAŠNIK

Slovenski salezijanci so v času po prvi svetovni vojni do danes v veliki meri in z odličnimi delavci sodelovali pri slovenskem misijonskem delu v službi Kristusove Cerkve.

Za apostolskim administratorjem Joškom Kerecem na Kitajskem je Andrej Majčen pač najpomembnejši, če ne sploh najbolj pomemben med njimi.

Naš zlatomašnik se je rodil leta 1904 v Mariboru in kot učitelj vstopil k salezijancem, študiral je bogoslovje na Rakovniku v Ljubljani, novo mašo pa zapel leta 1933, torej pred 50 leti.

K salezijancem je vstopil pred vsem iz želje po misijonskem delovanju in res je odšel na Kitajsko že dve leti po novi maši. Naj na kratko pregledamo njegovo čudovito misijonsko delo v tako bogato preživetih letih svojega duhovniškega življenja:

Prvi delokrog mu je bil angleška kolonija, a s kitajskim prebivalstvom, *Hong Kong*. Kmalu pa je odšel za mons. Kerecem v Kunming v južni kitajski provinci Yunnan. Na tamkajšnjih salezijanskih šolah je formiral okrog 2.000 kitajskih učencev, od tega 350 notranjih gojencev. Ko so zavladali tudi na Južnem Kitajskem komunisti, je bil čez nekaj časa leta 1950 obsojen in priprt; končno so mu izdali dovoljenje, da se umakne iz Kitajske, kjer mu niso več pustili delovati.

Božja Previdnost ga je iz *Makaa* leta 1952 usmerila v *Vietnam*, ki je bil tedaj še enoten. Prevzel je vodstvo „Deškega mesta Kristusa Kralja“ s 450 fanti. A tudi tu ga je zajela vojna vihra. Ko je ženevska konferenca razdelila Vietnam na dva dela, so Majčenu svetovali, da svojo deško naselbino prenese iz Hanoja na jug. Tedaj tam še vladajoči Francozi so mu v ta namen dali na razpolago za prevoz vseh fantov in celotne opreme 25 vojaških letal. Tako je srečno prenesel ustanovo iz rdečega Hanoja v tedaj še urejeni *Saigon* oziroma v njegovo bližino.

A Majcena je čakala žrtev, da je moral pustiti to drago mu deško mesto, kajti predstojniki so ga poklicali nazaj v *Hong Kong* za ravnatelja velike salezijanske srednje šole, kjer je imel na skrbi 30 soratov in skoraj 2.000 učencev.

Tudi to pot je bilo njegovo delovanje v Hong Kongu razmeroma kratkotrajno. Proti koncu leta 1956 so ga poslali nazaj v Vietnam, in sicer v *Saigon*, kjer je spet prevzel skrb za fante bivšega deškega mesta, bil je istočasno ravnatelj še druge salezijanske postojanke v *Govapu*, zraven se je pa še s posebno ljubeznijo ukvarjal z vzgojo vietnamskih salezijanskih kandidatov v 300 km oddaljenem *Dalatu*. Ko se je leta 1969 vrnil z opravkov v Evropi, je postal vodja salezijanskega aspirantata in začel pripravljati vse potrebno za ustanovitev in življenje noviciata.

O tem svojem delokrogu je koncem leta 1959 poročal: „Tu pri nas pod mojim vodstvom zorijo bodoči vietnamski duhovniki. Hvala Bogu, naraščaja je veliko, kakih 100, tako lažje izbiramo, da pridejo res

najboljši značaji do cilja. Živimo seveda zelo revno in v barakah, kjer manjka najpotrebnejšega za redni pouk. Vsi gojenci bodo morali tudi državne izpite delati. V maju bi radi odprli noviciat.“

Razmere so se pa tudi v Južnem Vietnamu začele obračati na slabše. Državni udar, novi predsednik, ki ga kmalu umore, vedno večji komunistični pritisk s severa, skratka, zelo neurejene in vedno težje razmere. A misijonar Majcen je v vseh teh težavnih okoliščinah vztrajal. Sam je junija 1968 zapisal: „Te dni praznujem petindvajsetletnico mojega prvega prihoda v Vietnam, kar je tudi petindvajsetletnica dela salezijancev v Vietnamu. Bil sem prvi salezijanec, ki je prišel v to deželo na delo, z začetkom v Hanoju.“

Po težki bolezni, od katere je komaj okreval, so ga višji predstojniki maja 1970 naprosili, da je prevzel vodstvo velike tehnične šole v *Govapu* s 30 sobrati in stotinami študentov. Naslednje leto je Majcen doživel najžlahtnejši sad svojega dela v Vietnamu: Prva dva njegova gojenca sta zapela novo mašo. Med tem je število vietnamskih salezijancev šlo že v 100: duhovniki, bratje, bogoslovci, novinci, aspiranti... Začeli so misliti na samostojno vietnamsko salezijansko provinco.

Ob 20-letnici njegovega dela v deželi ga je južnovietnamska vlada leta 1972 *odlikovala* v priznanje in v zahvalo za njegovo tehnično in moralno vzgojo vietnamske mladine.

Spet je šel iskat utrditve zdravja in počitka v Evropo, to pot tudi v domovino, kjer je veliko predaval. Potem se je pa, kljub naraščajoči rdeči nevarnosti tudi v južnem Vietnamu, spet vrnil tja in prevzel v *Dalatu* skrb za številne salezijanske vietnamske bogoslovce.

Vemo, da tam, žal, ni mogel dolgo ostati. Ko so rdeči po strašni vietnamski vojni le prišli tudi na jugu na vlado, so Majcena pregnali iz dežele. S krvavečim srcem je zapustil Vietnam, v katerem je Bog tako lepo blagoslavljal njegovo delo in žrtve. Umaknil se je v *Hong Kong*. Spet pa ni bil dolgo časa tam, kajti odšel je kmalu na otok *Formozo*, da tam spet dela med ljubljenskimi Kitajci, katere je moral pred desetletji zapustiti. Našel je lepo delo med mladino in sobrati v Tajnanu. Ko je bil urednik KM na svojem prvem obiskovanju slovenskih misijonarjev v Aziji in je prišel tudi na Formozo oziroma Taiwan, radi pomanjkanja časa, žal, ni mogel do misijonarja Majcena v Tajnanu, pa je njega misijonar sam obiskal pri dr. Japežu v Lotungu. Urednik KM se je tedaj prvič srečal z misijonarjem, s katerim si je dopisoval že nad 40 let...

No, tudi zdaj je zlatomašnik Andrej Majcen eden najbolj zvestih dopisnikov naših „Katoliških misijonov“, a ne več z misijonskega polja, ampak iz domovine, kamor se je onemogel vrnil v sredi leta 1979, po 44-letnem misijonskem garanju.

A naš zlatomašnik nikakor ni vrgel misijonske puške v koruzo, ampak neumorno deluje za misijone v zaledju, ko mu bolehnost ni dovoljevala več ostati na misijonskem polju. Neprestano je v pismenih zvezah s svojimi bivšimi kitajskimi in vietnamskimi sodelavci in sobrati, zbira pomoč za svoje vietnamske duhovnike, ki vztrajajo v svojem poklicu v preganjanju in pomanjkanju, govori in predava o misi-

jonih, tudi piše ne le v Katoliške misijone, ampak tudi v doma izhajajoči Salezijanski vestnik in še kam. Naši bralci so mu posebno hvaležni, ker skoro za vsako številko pošlje misijonsko bogat zapis, ki obogati naše poznanje zlasti sedanjih razmer za katoličane v preizkušeni kitajski in vietnamski Cerkvi. Urednik „Katoliških misijonov“ je bil srečen, da je prijatelja Andreja Majcena cel teden spet doživljal na Misijonskem simpoziju predlanskim v Sloveniku v Rimu, katerega se je Andrej Majcen živahno udeleževal in pri njem uspešno sodeloval.

Kako mu po vsem tem ne bi „Katoliški misijoni“ in z njimi vsi njih sodelavci, zlasti vsi slovenski misijonarji, pa vsa slovenska misijonska družina, ki se zbira okrog njih, iz vsega srca čestitali k njegovi zlati maši?! Gospod misijonar zlatomašnik! Če kdo, ste vi lahko ob zlati maši veseli in zadovoljni ter pred vsem Bogu hvaležni, ker ste svoje življenje, ki bo prihodnje leto doživelo že svojo osemdesetletnico, tako bogato živeli Bogu v čast, Cerkvi v rast in dušam v srečo! Bog Vas živi še mnogo misijonsko rodovitnih let!

P. s. Če bi kdo od misijonskih prijateljev zlatomašniku želel kaj darovati za njegove kitajske in vietnamske duhovnike, naj pošlje kar na ime: Ladislav Lenček CM, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, pcia. Bs. Aires, Argentina. (Prosimo, samo v čekih!)

NAŠ UREDNIK SPET K SLOVENSКИM MISIJONARJEM

Božja Previdnost je dolgoletnemu uredniku našega lista omogočila, da gre že četrtrič na obiskovanje slovenskih misijonarjev, in sicer že tretjič v Afriko, da obišče še tiste misijonarje, ki jih na dosedanjih potovanjih ni mogel doseči, ali pa so na misijonsko polje šele dospeli.

Pred vsem bo moral obiskati pet Frančiškovihi sinov, dva minorita na severu Zambije in tri frančiškane v Togu. Minorita sta Miha Drevenšek, ki že kakih osem let tam deluje, in Milan Kadunc, ki je šele pred kratkim prišel. Frančiškani so pa patri Hugo Delčnjak, ki je prvi prišel v Togo, in Evgen Ketiš, ki mu je sledil, pa Ernest Benko, ki je komaj leto dni v misijonih.

Poleg Frančiškovihi sinov bo skušal v Zambiji vsaj to pot doseči tudi višjo zdravniško sestro, laično misijonarko Barbaro Rous v misijonski bolnici kakih 800 km severno vzhodno od Lusake.

Prav blizu Ndole, kjer se upa sestati z obema minoritoma, pa v mestu države Zaire manj kot leto dni deluje novi salezijanski misijonar dr. Slavko Snoj. V isti državi Zaire, a visoko gori proti severozapadu pa deluje Fidei donum misijonar Tone Pačnik, do katerega bo pot zelo dolgo trajna, mučna in celo nevarna, kajti ne da se priti do njega drugače, kot po reki Kongo in preko velikega jezera Tumba.

Iz Zaira bo obiskovalec potoval še bolj proti severu v Kamerun, kjer bo obiskal slovenskega šolskega brata marista Zdravkota Kravosa.

Zdaj bodo naši naročniki in bralci razumeli, zakaj je urednik tako pohitel z izdajanjem letošnjih števil „Katoliških misijonov“, da je pred odhodom v začetku maja zagledala luč sveta že številka za julij, avgust... Ko se vrne, bo ravno še čas, da pripravi številko za september, oktober. Da pa srečno pride nazaj, se vsem misijonarjem in prijateljem KM priporoča v molitev!

V VSEM DRAGIM NAROČNIKOM

V letu 1980 smo na strani 322 našega lista pod naslovom „Bodo Katoliški misijoni še izhajali?“ med drugim tole zapisali:

„Upamo nadaljevati z izdajanjem priljubljenega misijonskega lista, **a le z združenimi močmi**. Zdaj se bo pokazala misijonska ljubezen slovenskega človeka v zamejstvu in v zdomstvu v vsej lepoti: Peščica naročnikov bo z velikimi žrtvami izdajala in vzdrževala tradicionalni slovenski misijonski list!“

In se je ta ljubezen res pokazala. Kljub visoki naročnini 20 dolarjev je večina naročnikov ostala zvesta. Z Vašimi žrtvami smo tako srečno pridržali v 60. leto življenja. Iskreno se Vam za to zahvaljujemo! V skromni znak zahvale smo jubilejni letnik oblekli v praznično obleko večbarvnega tiska na naslovni strani, s katere nam v vsaki številki Marija z Jezuškom, kakor so si jo zamislili domači umetniki misijonskih dežel, govori: Po Mariji k Jezusu — tudi misijonski svet!

Naj nas resnično vse Marija z Jezusom vzpodbuja k nadaljni zvestobi in k nadaljnim žrtvam za misijonski list, ki po svoje pomaga priti Mariji z Jezusom v svet! Naj vzpodbuja nas, ki list izdajamo, da bomo od svoje strani z delom in sredstvi žrtvovali, in naj vzpodbuja še posebej Vas, da boste list s svojimi prispevki vzdrževali!

Kakor meč v srce — je vsak naročnik, ki odpove! **Prosimo vse, ki težko plačujete naročnino, da dvakrat premislite, preden list odpoveste, in preden to storite, pišite ali govorite nam o tej nameri, pa Vam bomo skušali breme naročnine olajšati!** Naročnikov „Katoliških misijonov“ je zelo malo in zato nam je vsak predragocen!

Vse pa, ki Vam je božja Previdnost olajšala plačevanje naročnine, lepo prosimo, da **letos poleg naročnine za vzdrževanje lista tudi kaj dorujete** in s tem pomagate zagotoviti izhajanje lista vse dotlej, dokler ga v domovini ne začno izdajati!

Mislili smo, da bi za 60-letnico lista organizirali kako loterijo v pomoč listu. A smo to misel opustili, ker bi nas organizacija kaj takega stala nemalo stroškov in dela, pred vsem pa, ker se zanesemo, da se nas boste vsi naročniki, ki to zmorete, sami od sebe že samo na to našo prošnjo spomnili.

Od prihodnje številke naprej bomo pod naslovom „**ZA KATOLIŠKE MISIJONE OB 60-LETNICI SO DAROVALI**“ objavili vse prejete darove za list in se zanje zahvalili.

Lepo prosimo, poklonite vsi, ki količkaj zmorete, listu za njegov jubilej, vsaj skromen dar! — Oddajate lahko poverjenikom ali pa naravnost na naslov (samo v čekih!): Ladislav Lenček CM, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, pcia. Bs. Aires, Argentina.

IZ ZAMRZLE PRESTOLNICE

O. VLADIMIR KOS S.J., Tokijo

Saj veste, katero prestolnico menim – morje okoli nje se je nekam umirilo, po ulicah se šopiri mraz, ki je v neposredni zvezi z ledenimi zračnimi masami na severu Japonske in vzdolž obale Japonskega morja. Že na gorah na robu tokijske ravnine sneži in sibirski in kitajski oblaki prinašajo ogromne količine snega za japonski sever in za pokrajine ob Japonskem morju. Toda že tudi napovedujejo drugačne zračne struje, ki bodo omogočile soncu, da se prebije skoz snežno fronto in začne ogrevati tistih 377 tisoč kv. km, ki tvorijo japonsko ozemlje (zaokroženo rečeno). Zračne mase se zdijo tako daleč proč, in vendar vplivajo na naše življenje vsaj tako, da ostvarjajo pogoje za epidemijo prehlada in celo smrtonosno pljučnico v primeru starejših ljudi. Kašljanje je mogoče slišati tudi v japonskem parlamentu, kjer razsaja debata o tem, ali se naj Japonska začne resno oboroževati. Bolj kot razlogi predstavnikov ameriške vlade se Japonci nudijo – takorekoč pred vhomom v severni otok Hokkajdo – po Sovjetski Zvezi leta 1945 zasedeni štirje japonski severni otoki kot zmeraj prisotna nevarnost; tajno posnete slike teh otokov dajo slutiti izgradnjo sovjetskih oporišč; daljni Afganistan je tudi pripomogel k razpršitvi iluzij glede namenov Sovjetske Zveze, kakor hitro se tej ponudi primerna prilika. Bolj kot kje drugje – izvzemški vzgojno delovanje – človek tukaj čuti pomanjkanje osnovnih vodilnih načel, kot jih imamo kristjani; tisti Japonci, ki nagonsko čutijo pravico do učinkovite samoobrambe, ne vedo, kako bi učinkovito odgovorili na ugovore predvsem levičarjev. Slednji argumentirajo, da večji izdatki za oboroževanje znižajo zmogljivost državne pomoči upokojujencem in sploh starim ljudem... kar zveni silno nesebično, le da je v ozadju letošnje obdobje parlamentarnih volitev... Če bi se levičarjem posrečilo, izsiliti znatno vsoto državnega proračuna za zgoraj omenjene, se bodo ti ljudje čutili – čisto po japonsko – v vesti vezane, da volijo tako nesebične levičarje...

Vsaj molitev za misijone ne bo dolgočasna, če bomo imeli pred očmi srca ta ali oni predel, ki mu bo molitev pomagala do božje pomoči: politiko, gospodarstvo, kulturo. Tako kot je med seboj povezan naravni svet oblakov vetra in sonca, in kakor je med seboj zamotano povezan svet ljudi, tako koristi misijonska molitev prav tej povezanosti, v kateri so dane in se razvijajo narava in ljudje; kdaj in kako koristi, pa moramo prepustiti Božji Previdnosti, ki hoče „operirati“ z danostmi. V vsakem slučaju je naša molitev v najvarnejših „rokah“. Seveda je ena izmed danosti sveta – naša možnost svobodne odločitve; seveda lahko prosimo za hitro rešitev tega ali onega misijonskega problema, a zadnjo besedo ima naš Gospod. In še z eno danostjo je treba računati: z Njegovim Srcem. Če Ga znova in znova oblegujemo s prošnjami, posebno za čisto posebej Njegov misijonski svet, bo Njegova ljubezniva vsemogočnost našla poti in sredstva, ki jih Njegova modra vsemogočnost predvideva morda le kot daljne možnosti. Problem ni Njegovo Srce, problem je naše srce: ali se bo odločilo za osebno misijonsko molitev?

Oni dan sem čutil uslišano misijonsko molitev: na vrata naše socialne postojanke je potrkala študentka, ki si z delom služi denar za šolanje (oče ji je bil zgodaj umrl): da hoče zvedeti kaj o Bogu, je rekla. Zdaj že pol leta posluša katekizem, čeprav mora za to žrtvovati vsaj dve uri vožnje. Za srečno se ima, da se je mogla srečati s Kristusom. Prvi napotek v to smer pa ji je dal zgled Matere Terezije v daljni Indiji: dela namreč iz ljubezni do Boga. Bog ve, čigava misijonska molitev ji je pomagala, da ji je zgled Matere Terezije vznemiril srce! Koliko tisoč milj razdalje, koliko tisoč ur časa leži vmes – misijonska molitev sega čez kraje in čase. Še dolgo potem, ko bodo naše kosti trohnele in naš prah v žari spal, bo naša misijonska molitev pomagala graditi svet za Kristusa, v katerem edinem je prava sreča. Mrtvi po telesu bomo živi po vplivu na misijone. Tudi to razsežnost je kristjanovemu življenju poklonilo Kristusovo odrešenje.

Spet drugi dan sem rekel predsedniku velike trgovske družbe, na katerega sem naletel v prijateljevi hiši in ki se je glasno pobahal: „Jaz ne verujem v nikogar! – „Spoštovani gospod! Potem boste morali umreti kot pes!“ Zardelega obraza je povetil oči in žile na vratu so se mu napele; ni pričakoval odgovora; vaje je samo klanjanja podrejenih. A jaz nisem odvisen od njegove volje in tudi od njegove naklonjenosti ne: nikdar mi še ni kaj podaril za reveže. Dodal sem v kar se da vljudni japonsščini: „Dragi gospod! Vedite, da vas bom rad obiskal, če me boste hoteli videti zadnjo minuto življenja. Je pač zadnja minuta. Moj prijatelj tukaj vam bo rad posredoval mojo telefonsko številko.“ To se je zgodilo nedaleč od tokijske cesarske palače in drugih trgovskih palač, kar je vse lepo razporejeno na šahovnici Božje Previdnosti.

Medtem je zapadel sneg tudi v Tokiu, zapadel in skopnel; na obzorju odmevajo napovedi pomladanskih štrajkov; Japonci se vznemirjajo po Anđropova napovedi, da bodo Sovjeti prenesli (nekaj) raketnih oporišč iz Evrope na Daljni Vzhod. Pri vsem tem pa nekje s šahovnice Božje Previdnosti (polje: Daljni Vzhod) vsakega bralca Kat. Misijonov – tudi takšno branje je delo za misijone – veselo pozdravlja vdani

VLADIMIR KOS.

Ali ste že poravnali naročnino?

Nekateri ste morda dolžni še za nazaj. . . Če morete, poravnajte, če ne morete, vsaj sporočite! Pred začetkom novega 61. letnika bomo morali spet izločiti vse, ki dolgujejo še veliko za nazaj. Iz ljubezni do misijonov, prosimo, poravnajte naročnino!

SLAVKO SNOJ SE VŽIVLJA

DR. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ SDB, Zaire

V zadnjem času nekoliko bolje spoznavam to ljudstvo pod palma-
mi – bantu črnce in njihove navade. Ko sem na nekem misijonu nadomeš-
čal bolnega sobrata, so naju s katehistom – domačinom, pred odhodom
povabili v vas na večerjo. Iz bližnjega naselja gobavcev jih je nekaj
hitro prišlo za hrupom najinega avtomobila. (Enkrat tedensko priha-
jajo tudi v misijon po zdravila.) Misijonarju želi vsak stisniti roko
in misijonar jo mora prav tako podati vsakemu. Za gobavce je to še
posebno znamenje enakovrednosti med ljudmi, saj se jih domačini
ogibajo, da se ne bi okužili.

Bantuška kočica nima črne kuhinje, kakršno smo imeli nekoč na
Slovenskem. Podnebje je toplo, ljudje se radi družijo, zato si tudi
kuhajo pred kočami. Ogrodje le-teh je navadno iz bambusovih palic,
stene so zadelane z ilovico, pokrite pa so z dračjem. Zlasti ob večerih
ljudje radi posedajo pred kočami ob ognju, si izmenjujejo ljudsko
modrost ali pa prepevajo in plešejo ob spremljavi bobnov. Tudi tokrat
je bilo to za uvod. Nato smo šli v kočo in se v strnjenem in mračnem
prostoru stisnili okoli majhne mize. Hujše kot je te ljudi oropati za
kakšen grižljaj, bi bilo odkloniti njihovo gostoljubnost. Zanima vas, kaj
je bilo na mizi. To, kar domačini jedo iz dneva v dan in se blagrujejo,
če imajo: bukari – neslana polenta iz grobega koruznega zdroba, ki ji
pravijo tudi „moč Zaira“. Krožniki, žlice? Kaj bi z njimi, saj se bukari
je z rokami iz skupne sklede. Otroci si spretno oblikujejo zalogaje,
vsak po meri svojih ust. Hitrejši ko so, bolje je zanje. Najbrž si mislite,
da meni ni šlo nič kaj od rok – in imate prav. Ta večer je bila sicer
na mizi tudi velika, le nekoliko prekajena riba, ki sem jo tako občudoval
in hvalil, da je verjetno zato hitreje od nje ostalo le še značilno okostje.

Na novo leto je bilo pri poglavarju vojaške naselbine v Lubum-
bashiju seveda bolj slovesno. Kako sem zašel tja?

Brez posebnih navodil mi pravi inšpektor: „Na silvestrovo pridi
z menoj v (tabor) Camp Vangu, kjer že nekaj časa nimajo duhovnika.
Kadar sem doma, jim jaz priskočim na pomoč.“ Nizka in preprosta,
a prostorna cerkev sv. Sebastijana, ki je bil rimski vojak, je v središču
te skromne naselbine številnih poklicnih vojakov z družinami – prisel-
jencev, ki jih domačini zato gledajo dvakrat po strani. (Zaire namreč
nima splošne vojaške obveznosti.)

Župnika dobro nadomešča poglavar naselja, ki je obenem predsed-
nik župnijskega občestva. Za praznike si nadene tudi razne oficirske
znake, kakor to terja stopnja slovesnosti. Na novo leto, ko je bil praznik
prvega obhajila, je imel npr. za pasom tudi pištolo. Župnijski tajnik
skrbi za pisarniške zadeve, katehisti in pastoralni svet pa za drugo delo.
Ti požrtvovalni ljudje uredijo vse, kar je potrebno, da izgube duhovnika
skoraj ne čutijo. Imajo več delavnih skupin: tri zборе, nad šestdeset
večjih ministrantov, redarje, pa skupine mladine, katehumenov... Ka-

Dr. Slavko Snoj SDB (spodaj levo z očali) s skupino ministrantov 30. januarja 1983.

tehisti pripravljajo otroke na krst in prvo obhajilo, odrasle na poroko itd. In na silvestrovo je bil krst osemdesetih katehumenov – v glavnem šolarjev, le nekaj je bilo mater z otroki. Tako sem krstil mojih prvih štirideset zamorčkov. Na novo leto je bilo njihovo prvo obhajilo. Slovesnost je trajala cele tri ure: petje, zibanje in vriskanje se je ves čas prepletalo s pazljivim poslušanjem in tiho zbranostjo.

Darovanje je pri afriški maši posebno slovesen obred. Ministranti in predstavniki občestva prinašajo darove počasi, v ritmu (potem, ko je vsak posameznik že oddal svoj skromen denarni prispevek). Med darovi nikoli ne manjka kruha in sadja, zraven pa so še ali jajca ali manjoka (podobna našemu krompirju), pa moka ali zelenjava, sladkor, pralni prašek, včasih pa tudi kakšna kokoš, ki med mašo ob oltarju po svoje slavi Boga. Afriška preprostost in življenjskost! Tokrat sva bila tega deležna tudi midva z inšpektorjem, sicer pa je to namenjeno revežem, ki jih predstavniki po maši obišejo in obdarijo.

Tu govorijo (ki)swahili, ki ga ni tako lahko razumeti, ki pa se k sreči zelo lahko bere in lepo poje – kot slovenščina. Npr. očenaš vse začne takole: Baba jetu, ulije mbinguni... Vidite, da bi šlo tudi vam!

Tako sem preprosto in hitro postal misijonar, saj sem odslej njihov župnik vsaj do konca šolskega leta. Na gimnaziji pa za vajo v francoščini v drugem polletju že poučujem verouk (z veroukom imajo dijaki lahko tudi vajo v potrpiljenju). Vesel sem, da sem moral takoj zaplavati, kajti če bi mislil zgubljeni čas, bi to storil lahko doma.

Vsako soboto popoldne je na župniji spovedovanje, zato v nedeljo od obhajanja boli roka.

V nedeljo, 30. jan. so tudi oni hoteli kar najbolj slovesno praznovati don Boska. Imel sem tri maše. Prva je bila za odrasle s številnimi materami z dojenčki v ospredju. Čmrlom tudi med obredom ni nič hudega, saj jih matere z dojenjem hitro umirijo, pa če so še tako živahni. Pri drugi – šolski maši je bila zopet polna cerkev; polna cerkev otrok črnih kodrastih las. Popoldanski program z mašo je pripravila mladina, ki se ji še po dveh urah in pol (toliko navadno traja vsaka nedeljska maša) ni mudilo iz cerkve.

S postnim časom smo se začeli poglobljeno pripravljati na velikonočne praznike. Preprost a pomenljiv obred pepelenja nam pomaga razumeti našo krhkost ter nam vzbuja potrebo po odrešenju. Tukajšnji ljudje to živo doživljajo. K pepelenju, ki je – kot po tekočem traku – trajalo celo uro, so prišli vsi, od najmanjših naprej. Prav zato, ker od blizu poznajo tegob križevega pota, so sposobni globoko doživeti tudi velikonočno radost.

Pomladni triptih.

1.

Ne smeva tegà pozabíti,
ne, ne smeva:
za zmeraj hoteli zabiti
prsti greha
so Jezusa v križ bolečini,
v križ sramoti.
A On se je vrnil iz groba,
Bog-in-Človek!

2.

Ne smeva Te več pozabíti,
o Skrivnostni!

Za vse in za naju Ubiti
vstal Mladosten si,
bolj kakor prej Čudovit!

3.

A templa dež
in svetišča meglá
sta zavita v sen
stoletij.

Na koncu Velikega tedna.

Roso na roži
je sonce objelo
v modri tihoti
na koncu noči.
V žarek
solzé so čakánja vzcvetele,
prvo nedeljo
Marije oči.

Jezus jo gleda
in ptički žgolijo,
oljčna drevesa
srebrno drhte.
V svit nad zalivom
vreščijo galebi,
z ribiči v čolnih
ničesar sluteč.

Vladimir Kos

STISKA NA MISIJONSKI POSTAJI

(Drama v štirih dneh s predokusom tragedije)

O. JOŽE CUKALE S.J., Keorapukur, Indija

Šará džibón gaíbo ami,

tomaro mohimar gen - vse življenja dni himne bom prepeval svoji slavi... ta čudovit spev vibrira ne samo v mojem grlu, marveč bolj nekje sredi srca. „Še enkrat nam zapoj, oče“, so me zaprosili. Ugaja jim, če prepevam ta bengalski napev, ki se preliva skozi slovensko grlo. In danes pojem s posebnim veseljem Bogu, ker smo bili rešeni iz levnjaka. Gospodu hvala za čudež!

26.3.83. je zasedal naš šolski upravni odbor in odločil prekinitve službe uradniku, ki je bil zaposlen za poizkušnjo na naši srednji šoli, katero vodijo sestre Apostolskega Karmela. Ker je šola državno priznana, smo obvestili o prekinitvi Državni vzgojni odsek.

28.3.83. Uradnik Mr. šaha je zavrnil odlok z obljubo, da bo sestram in Odboru že podkuril pod petami. Stopil je v stik s političnimi voditelji in brezposelnimi elementi nezadovoljnih in pričel agitacijo. Spretno je pričel izrabljati resnična dejstva in jih (za)beliti z lažmi. Slabo poučeni in neuki so mu kmalu nasledli. Do sedaj sem ga poznal kot mirnega človeka in čeprav nekristjan, je večkrat prihajal v cerkev in molil. Zanimiv možakar. V človeku sta zmerom dve polarizaciji: luč in tema, dvoje svetov zlega in dobrega, ki segajo s svojimi plotovi naravnost skozi srce človeka. Drugi protagonist je sestra Aruna. Mlada žena v indijskem sariju, ki ve, kaj je disciplina, in jo zahteva brez rokavic. Je Indijka z juga z malo razumevanja za čustveno psiho Bengalca. Več kot enkrat sem moral pohiteti, da popravim razdrte mostove, in vlivati olje na razburkano morje. Ni lahko biti pastir na misijonski postaji in na stalni straži. Bitka tretjega sveta je vsak dan v akciji in vsak dan je poln „ranjencev“...

1.3.83. „Id marčevih se, Cezar, boj“ je zapisal Shakespeare v svojem Cezarju. Poleg odločne Arune, ki je ves dan na nagah, da nadzoruje učiteljstvo in 900 šoloobveznih, ki hodi v najhujši vročini od urada do urada, prava kopija svojega očeta, ki je vojak indijske armade, pa stoji krhka, a sila dobra sestra Ambrozina, ki je predstojnica samostana in je nedolgo tega prestala hudo operacijo. Ljudje jo imajo radi. Saj je pri nas že 14 let. Ljudje čutijo, da je s srcem pri njih. Ah, prvo bi tako lahko pogrešali, a dobro, bogupredano Ambrozino ne bodo nikdar pozabili. Ali je prerokovala, ko je zadnjč zajokala pred mano: Nikdar ne bo več, kakor je bilo doslej tu pri nas? Mislila je na mir in na nevarnost razcepljenosti, ki jo čuti v fari.

Še preden je sonce dvignilo svojo od žarkov košato glavo, so nje-govi žarki brali napise po stenah župnišča in šole: „Sestra Aruna izgini“. Mrtvaške glave so krasile plakate. Kakih dvajset fantov in fantičev je mazalo stene: „Dol z diktatorjem Aruno“!

Pohitel sem na cesto in zaklical za odhajajočimi, naj pridejo na pogovor. A pleskarji so jadrno odhiteli, pa so se vrnili, brž ko so zaznali, da sem pričel strgati napise, ki so jih bili risali celo noč; zagnali so hrup in Dipu mi je stisnil zapestje z ognjem v oče: „Oče, ne dotakni se našega dela, rotim te. Ne bo ti dobro.“ Iztrgal sem se mu in nadaljeval, pa me je zagrabil krepkeje in v trenutku sem bil obkoljen od dvajsetorice. Izpustili so me šele, ko so videli študente, kako trgajo njih nočna dela s sten. Pognali so se za njimi in jih zapodili proti šolski stavbi, jaz pa sem protestiral, da so prestopili meje zakonov in z nasiljem vstopili v šolske prostore. Dipu je potem zapovedal umik. Naslednji dan so nadaljevali s pleskanjem, pa ne več po naših prostorih. A med imeni, ki jih je zajela mlada furiija, je bilo tudi moje:

„Oče Cukale je tujec in mora iz dežele“

Tisti dan še nisem vedel, da so me tožili na Državnem oddelku za tujce, češ da sem psoval bengalski narod...

Tu je zdaj postni čas in vročina privija. To je čas, da se izmirimo z neprijatelji, to je čas, da prislubnemo svetemu očetu na poziv k osebni spreobrnjenju. A Dipu protestant, je povetil oči in šel mimo. Musliman Babul pa se je ustavil, pripravljen na pogovor. Je dober pleskar in nezaposlen. Bil je moja desna roka, ko so poplave zagrnile 24. Parganas. Delal je veliko več kot jaz, pravzaprav dan in noč, a je zdaj eden hudo „ranjenih“.

„Bablu, midva sva bila včasih velika prijatelja.“

„Pa nisva več.“ Obrnil je glavo, da mu nisem mogel zreti v oči.

„Vem, kaj te žuli. Eden tvojih je izgubil službo in ti si tudi brez nje. Če bi ti ne stal ob strani odpuščenemu uradniku, bi ti zameril, ali vsaj podvomil o tebi. Občudujem te. Ne razumem pa, zakaj si pričel z nasiljem in zakaj blatiti ime sestre Arune?“

„Nimam nič proti tebi, a zakaj ji ti stojiš ob strani, zakaj nisi z nami, ko hočemo popraviti krivico, ki je bila storjena enemu naših, ki bo ostal na cesti?...“ Glas se mu je tresel.

„Ti ne veš, da pripravljamo šahu novo zaposlitev pri našem stavbeniku. Kristjani smo in ga ne bomo pustili, da utone.“ Gledal me je s svojimi globokimi črnimi očmi, obokanimi s težkimi obrvmi, kot jih srečaš med Arabci. Bablu je musliman.

„Ali ti verjameš, da sem psoval Bengalce? 33 let živim in delam med njimi...“ Povesil je pogled in dvignil desno roko. Okrog usten mu je zaigral pridržan nasmeh, ko se je obrnil na ljudi, ki so se zgrnili od vsepovsod. Bili so njegovi opričniki.

„Oče Cukale naj ostane, a sestra Aruna mora odtod!“

Zagrmelo je iz dvajsetih grl, naj izgine. Pričel se je dialog in poteze mladih so se omehčale. Komaj so vedeli, zakaj gre, zato tudi niso razumeli mojega nasveta, naj gre šaha iskat pravico na sodišče. Manjšinske šole so namreč zavarovane z zakonom, ki govori o odpustitvi začasnega uslužbenca. Odpustitev stopi v veljavo z enomesečnim obvestilom, če tega ni, s podelitvijo enomesečne plače. Poleg tega mu je dana svoboda, da se pritoži na sodišču. Razsodbi sodišča se mora ukloniti tako posameznik, kakor šolska oblast. Zdi se, da so moji argumenti

Ali ni to pogled „jeznih ulic“? . . .

splavali preko glav med vejevje, kjer so se gugali plakati. Proti večeru jih je hud naliv skoraj docela sklatil v blato...

17.3.83. Pod pepelom tli ogenj. Nekateri voditelji kongresne in komunistične partije so stopili v zbor. Po večini ekstremisti, so grozili ljudem. Bojte se naše roke, če ne podpišete za nas. Duhovna stavba naše župnije je v strahu in razdeljena. Slogan o krivičnem odpustu uradnika, o trdem ravnanju sestre z ljudmi in učiteljskim zborom je našel svojo podporo v treh katoličanih, ki so člani zelo vidne S.V.P. Vsak večer so na mitingih, ki jim predseduje šaha.

Politične stranke imajo precejšnjo moč, posebno delavna je vladna stranka marksistov. Če se kateri med člani kaj pregreši, ima zaslonbo v stranki. Kar velja za skrajno levoico, velja tudi za skrajneže na desnici. Umor ali požig, politično pobarvan, nima posebne veljave. Umik za zastor politične stranke je varnejši, kot za zaslon varnostnih organov. Misijoni torej žive nevarno življenje, pa to je pot križa; in plačilo tudi ne izostane. „Crucis pondus et proemium“ je zapisal naš vladika Rožman.

Naš kaplan Jones je odšel. Pravijo nekam proti šoli, ki je čisto blizu, odkoder prihaja vpitje, ki prehaja v grmenje. Kaplana imajo v pesti, so mi prišli povedati. Hitim v šolo. Jones se svobodno giblje med ljudmi. Dobro. Na verandi sedijo voditelji dveh strank in čakajo na sestro, katero so povabili na pogovor, pa si je vzela dopust. Dve uri že sedijo Sitanat in Hazra z našim katoličanom Sušilom, o katerem pravijo, da igra vlogo Iškarijota. Sestre ni na spregled, zato pogrom narašča in skoraj dvesto grl napravlja ozračje nabito, kakor z bajoneti. Pravijo, naj upraviteljica pride, vsaj da se opraviči „ljudskemu sodišču“. Zdaj prihaja. Ljudje si ne upajo blizu in opazujejo prizor s ceste. Sestra Aruna se opravičuje. A zahtevajo več. Šaha, kateremu je službeni čas potekel prejšnji dan, zahteva knjigo, da vpiše, da je prišel spet na delo. Naš skupen odgovor je, ne. A vse povabimo na pomenek v sobo. Ko smo vsi trije zbrani v prostorni šolski sobi, pričakujemo pomenka. Vrata za nami se zapro. Postali smo ujetniki. Kadarkoli odpro vrata, se vsuje množica ponajveč tujih obrazov s psovkami in prično loputati z vrati in oknicami, ker šip nimamo „brain-washing“. Po treh urah dovolijo, da nam sestre iz samostana prinesejo čaj in piškote. Ker je vroče, nam najbolj prija voda. Vležem se na ozko šolsko klop in zatisnem oči, medtem ko se sestra in kaplan razgovarjata.

Vstopi v sobo načelnik policije. Dober človek. Ko zve, da smo priprti, gre med množico in pokliče odgovorne politikante. Zapiše dnevnik, vihar ne pojenja in deseterica policajev bo imela precej dela, zato svetuje kompromis. Zakaj ne bi vzeli šaha nazaj in hrupa bo konec? Zakaj ste opsovali nas Bengalce, se obrne k meni in pomežikne, kajti on verjame ravno toliko kot jaz v tiste umazane storije... vrne se šele čez poldrugo uro. Formula je bila kaj preprosta.

„Upravni šolski svet naj se sestane čimprej. Sporočite mi nov rezultat glede šaha. Zdaj ste prosti.“

Načelnikov oficir nas je spremil do samostana. Nikomur ni bilo do jedi. Tam sem našel p. Fažon-a in sestre. Potrnost, da se po petih urah ni nabralo dovolj ljudi, da bi protestirali proti ravnanju par sto raz-

grajavec z ulice, je začudilo tudi policijo. Morda pa ima ulica le prav? Kje so naši zavezniki?

Krivda je nekje v šoli, morda pri vodstvu? Ljudje so se naveličali strogotosti sr. Arune? Razen dveh so sedeli na ljudskem rzsodišču sami mladi. Tudi mene so zamrzili, ker sem se „vtaknil“ v zadevo. A če hočem imeti osmojene prste, jih bom imel. Italijan Guareschi ima prav, ko govori v knjigi Don Camilo: „Ljudje rajši mirno spijo. Jezni so na župnika, ker jih sili v nevarne odločitve, čeprav vedo, kje je prav. Zakaj bi nosili glave naprodaj?“ Za te mlado-turke je tako razgrajanje ljudska igra na prostem, kjer so enkrat veliki igralci. In župnik je moral priznati, da je bila drama dobro pripravljena, a zmotil se je, misleč, da je zastor padel za danes. Znova se je pričelo...

Kakih 150 fantov in nekaj mož, med katerimi je bilo le par katoličanov, je obkoloilo samostan. Začeli so razbijati na vrata in loputati s polkni. Stari pater s filarijo na nogah p. Fallon je drsal od okna do vrat in miril in žugal. Odgovor je bil krohot in pravo kruljenje.

„Sestra Aruna mora na odgovor“, je nevarno zatulilo od vseh strani.“ Pater se je umaknil globoko prizadet, v obraz ves bled. Odšel je iz hiše na prosto, kjer so začeli mlatiti po njem, da je padel na hrbet in se ubogi mož sam ni mogel več dvigniti. Nekaj naših deklet in žena mu je priskočilo na pomoč in ga dvignilo. K sreči ni bil ranjen. Med tem se nam je posrečilo zapreti vsa vrata in jih zakleniti. Sestri Aruni sem zavpil, naj se skrije in zaklene v svojo privatno sobo. A enih vrat nismo mogli vzdržati pred nasilneži. Vrgli so jih s tečajev in brez dovoljenja vdrli v sestrška stanovanja, da poiščejo upraviteljico.

Sredi fantalinov je stal stari komunist Hazra in navidez miril.

„Ali se ne bojite, da vas Bog kaznuje,“ je rotila sestra.

„Mi ne verujemo v Boga“, je bil odgovor. Hazra je sklenil roke kakor v molitvi in me prosil: Ne morem več zadrževati množice. Rotim te, oče, jaz sem bolan in sklenjeno je, da bodo pobili petorico od vas in zažgali sestrsko hišo. Odnehajte in obljubite priti na miting. Če ustrezete, vam obljubim, da boste rešeni.

V imenu sester grem sam, sem obljubil. A sestro Aruno so že privlekli in jo peljali do verande, kjer je bilo ljudsko sodišče že nared. Aruna je bila odločena, da se ne vda. Takrat sem povzdignil glas in ji rekel, naj molči. Tudi če izročimo Dnevni zapisnik ljudem in šahu, ne bo imelo nikake veljave. Sestra se je vdala, da prinese knjigo, šaha je upal, da je prišla njegova ura zmage. Trideset deklet je obstopilo sestre, da jih zavarujejo. Jok je bil njih edina moč. S sestro in kaplanom smo molili.

Hoteli smo pa zavleči, kolikor je bilo mogoče. Saj bo gotovo kdo obvestil oblast? Prinesli so tudi magnetofonski aparat, da zabeležijo pričevanje. Tam se je nekaj zapletlo in voditelji so bili pripravljene, da poslušajo nekaj pogojev pred rehabilitacijo šaha. Ker je bila ura že pozna, so prinesli acetilenko, da bi bolje videli, kam bo šaha vtisnil svoj podpis in da kot priče podpišejo.

„Ali policijska naredba nima veljave?“ sem dvignil pomislek. In potem: „Ali je šaha pripravljen sodelovati s šolskimi oblastmi? Ali

se bo naučil tipkanja, kot je obljubil na začetku svoje službe?“ Kričanje, ki je imelo okus po zmagi bande, je bilo strašno. In takrat se je zgodilo kot čudež.

Iz teme so se prikazali policisti z načelnikom. Ta je zavpil name: „Pater, zakaj sedite med to drhaljo?“

Takrat sem zavpil na ves glas: „Sir, prisilili so nas s tepežem!“ Nisem še dokončal besed, ko so že začeli padati pendreki po glavah komunističnih in kongresističnih prvakov. V dveh minutah so jo korajžni dvestoteri pobrisali. . .

Varnostni organi so prevzeli župnišče in samostan pod svojo zaščito in nas peljali v 4 km oddaljeni Rhakurpukur. Še isto noč so nas tudi pripeljali nazaj in zdaj stražijo noč in dan. Policija zaslišuje voditelje pogroma.

Moji ljudje se prebujajo počasi. Duhovnike in sestre imajo radi. Vaške razprtije in politika pa slabi moč naših voditeljev. Ko so v Kalkuti študentke na gimnaziji zvedele, kaj se dogaja v Keorapukurju, so sklicale miting. Če se kristjani ne zganejo, če nimajo korajže, da se upro razbojnikom, nas pride 500 hindu študentk, da branimo sestre. Takrat so katoličani skočili na noge. Trenutno se zbirajo podpisi po vaseh. Šola je naša in šaha se ne sme več prikazati pred našimi otroki. Tok gibanja se obrača v prid naši stvarnosti. Ognjeni krst je mimo.

Državni poslanec za naš okraj je odločil, da se razgovori s šolskim vodstvom in z menoj. „Čeprav sem komunist in izvoljen na marksistični listi, sem izvoljen za vse, tudi za vas“ je pogledal name in mi ponudil cigareto – to je „pipa miru“ sem pomislil. Kadila sva pri načelniku policije. Imel pa je seveda pri sebi vse obtožbe proti nam in razumljivo, da je zavzel stališče komunistične partije. Sestra upraviteljica je odgovarjala. Potem sem prevzel besedo.

„Sklicali bomo ponovno na miting upravni svet. Vi bi radi, da bi bil šaga sprejet nazaj v službo? To je nemogoče, spričo tega, kar nam je napravil, spričo njegovih laži in natolcevanj.“

„Toda Kristus je odpustil vsem in učil odpustčati sedemdesetkrat sedem krat“ je citiral poslanec. . . . Nekdo, ki je imel s Kristusom v puščavi dialog, je znal pisma na pamet, sem pomislil. Rekel pa nič.

„Dajte mi v roke ključ in vse bo v redu. Zelo mi je žal, da se je zgodilo, kar bi se nikdar ne smelo. A to niso bili moji ljudje, to vas zagotavljam.“ Mi pa nismo bili tako hudo prepričani. Kajti tisti, ki je pretepel tudi mojega kaplana, je desna roka našega Hazra, s katerim se je poslanec blagovolil pripeljati pred policijsko stanico.

Naša šola je zdaj prekinjena, dokler se razmere ne uredijo. Upamo v enem tednu. Vemo tudi, da so bombe nasprotnikov nared. Vse katoliške šole so informirane o naši borbi. Samostani po Kalkuti in izven Kalkute molijo. Vsi vemo, da bo nekaj dobrega prišlo na koncu tega križevega pota. Zaupanje v Boga, zaupanje v tiste, ki so se odločili braniti svoje pravice, pravice krščanskih manjšinskih šol. Jezne ulice niso računale s časom, ki je na naši strani. Tudi poslanec ni računal na tokove, ki drviyo nasproti – in povzročajo vrtince. Naj hudobija utone in resnica vstane v jutro Velike noči.

KDO JE BIL GNIDOVEC

FRANC SODJA CM, Toronto

Svetniški kandidat, škof dr. Janez Gnidovec, ki je bil tudi v nekem smislu misijonar, saj je pričal za Kristusa v mohamedanskem svetu Južne Srbije, je bil rojen 29. septembra 1873. Torej bo v mesecu septembru tega leta 110. obletnica njegovega rojstva.

Da si spet predočimo njegovo veličino, objavljamo predavanje o njem, ki ga je za Gnidovčevo proslavo lansko leto v Kanadi sestavil naš sodelavec Franc Sodja CM.

V suhoparni govorici bi rekli: preprost kmečki fant, ki je prišel v gimnazijo, postal duhovnik, priskočil kot mlad kaplan škofu Jegliču na pomoč, da sta 14 let gradila prvo slovensko gimnazijo in obenem zavod, ki je slovenskemu narodu dal vrsto duhovnikov in vernih izobražencev. Ko je čutil, da je nepotreben ali celo odveč, je sledil svoji srčni želji in vstopil v Misijonsko družbo sv. Vincencija, kjer pa ga je v tako zaželeni skritosti našel Bog in je postal škof tedaj največje in najtežje škofije v Jugoslaviji. Vse to ni razlog, da ga danes proslavljamo.

Iz Gnidovca, kakršen je bil po svoji naravi, s svojimi sposobnostmi, s svojimi dobrimi in slabimi značajnimi potezami, je Bog – kipar izklesal svetniški lik. Ta slovenski človek se je že v zgodnji mladosti izročil božjemu umetniku, da je iz njega ustvaril tisto, kar nam danes predstavlja Gnidovec.

Izklesal je Gnidovca molivca.

Izklesal je Gnidovca apostola.

Izklesal je Gnidovca trpina.

BOG JE IZKLESAL MOLIVCA.

Ni bil rojen svetnik. A že v dijaških letih je raje klečal pred tabernakljem, kot pa se udeleževal dijaških zabav. Na njegovem obrazu je že takrat igral izmoljen smehljaj, nikdar pa prostaški krohot. Ta pot je brez ovinkov vodila v bogoslovje in ni bilo pomisleka ne v njem, ne v vzgojiteljih, da je postal duhovnik. Že takoj so ljudje opazili, da se njegova pastoracija začenja in končava pred tabernakljem.

Ko je prišel v zavod in prevzel odgovorno delo ravnatelja in vzgojitelja, se je boril za vsak razred posebej, seveda s pomočjo profesorjev in odločnim nastopom škofa Jegliča, ki je prav njega izbral za to službo in potem tudi njega predlagal za skopljanskega škofa. Dva različna značaja, pa sta znala postaviti sebe v službo Cerkvi. In v zavodu je bilo znano, da je Gnidovec tisti, ki moli za vse, za vsakega in morda tudi namesto vseh. Ure dolgo na kolenih, vzravnani kot sveča, žareče oči uprte v tabernakelj, kot da se gledata z Njim, ki je bil vsa njegova lju-bezen, in se pogovarjata o problemih in iščeta rešitev.

Ko je prišel v Misijsko družbo, so vsi začutili, da mu nimajo kaj dati, prinesel je s seboj toliko Vincencijevega duha, da je postal vzor vsem.

Hitro so ga poiskali. In je sprejel kot Simon iz Cirene nase križ skopljsanskega škofa. Tam je še več molil. Ko je mesto spalo ali se upijanjalo v razuzdanosti, je škof v cerkvi Srca Jezusovega, svoji stolnici, nešteto krat že od dveh zjutraj ure dolgo klečal in reševal svojo škofijo. Ni čudno, da je srečanje z njim napravljalo vtis, da se srečuješ s posebljeno molitvijo.

BOG JE IZKLESAL APOSTOLA.

Duše: ena sama je vredna toliko kot cela škofija. To je bilo v kaplanskih letih, v Zavodu sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano, to je bilo predvsem v Makedoniji in Kozmetu.

Po dolgem in počez je prekriziral svojo škofijo, z vlaki, nerodnimi avtobusi, na konju, največ pa peš. Ni čudno, da so iz teh njegovih potov, ki so presegala njegove moči, nastale legende. Ostal pa bo značilen vzdevek: leteči škof.

Vsako naselje je poznal, za vsako staro ženico vedel, nobenega bolnika pozabil. In če so na teh poteh omagali drugi, on ni. Velikokrat se je vrnil domov do smrti izžrpan.

Ni bil politik, ni bil človek, okoli katerega bi hodili časnikarji, bil pa je kljub svoji tihi naravi, skromnosti in skoraj boječnosti neustrašen, ko se je bilo treba boriti za pravice človeka in Cerkve. Prav njemu bi morali postaviti spomenik kot narodnemu branitelju vsi: Makedonci, Albanci, Hrvati, Slovenci, celo Turki. Bil je človek širokih obzorij, predvsem pa je bilo pred njim edino vprašanje: duše, Kristus, Cerkev.

BOG JE IZKLESAL TRPINA.

Nekatera srca so že nekam po naravi uglašena na trpljenje. Ni slučaj, da je bil njegov priljubljeni svetnik sv. Janez od Križa in njegova mistika „noči“.

Njegovo trpljenje je bilo tiho in skrito. Začelo se je zgodaj, vsaj v št. Vidu. Graditi prvo slovensko gimnazijo, speljati komaj začetno delo skozi vojne vihre, usklajati različne značaje, dajati in dajati. To je bilo le zunanje trpljenje. Nikjer – posebno ne v njegovih zapiskih – pa niso zapisane tiste najgloblje bolečine, ki jih je preživljal zlasti zaradi nezumevanja ljudi, morda najbližjih sodelavcev.

Poleg telesnega trpljenja, nenehnega glavobola, šibke konstitucije, postov, napornih poti, ga je zlasti v Makedoniji nenehno spremljalo notranje trpljenje. Za vse cerkve, ki jih je postavil kot postaje svojega križevega pota, je bilo potrebno prebresti nešteto ovir. Bolelo ga je, ko je gledal ogromno škofijo brez duhovnikov. „Dajte mi duhovnikov!“ je bila stalna njegova prošnja. Ni samo enkrat slišal podoben odgovor: „V skopski škofiji se ne želim videti niti na fotografiji“. Kolikokrat je bil v Skoplju sam vse: škof, župnik, kaplan in zakristan.

Bil je res Simon iz Cirene. To knjigo bomo brali šele v večnosti. Noben življenjepisec ne bo mogel priti do globin njegove razboljene du-

še, nihče ne bo odkril, kako do dna srca je bila njegova ljubezen trpeča ljubezen.

Toda Kiparjeva roka ni ostala le pri tem. K vsem klesarskim udarcem je Bog dodal še zadnjega, o katerem pravijo, da je izjemen udarec milosti: popolna noč. Ni samo do Kalvarije privlekel križ, bil je razpet nanj. V mesec dolgi agoniji, mesečnem smrtnem izgorevanju je sredi prividov ognja, odprtega pekla blagoslavljal. Njegova do dna razboljena duša pa je tiho kričala: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil. Dotrpel je s Kristusom na križu.

To je bil Gnidovec: véliki molivec, véliki apostol, véliki trpin. Proč z besedami: občudovaja vreden, ne pa posnemanja. Prav v tem nam je vsem vzor: dati se je treba scela Bogu – Kiparju, da s svojim dletom iz naše slabotne človeške narave izkleše svoj umotvor.

Ne slavimo ga kot genija, znanstvenika, niti ne kot škofa, ampak predvsem zaradi tega, ker se je brez pridržka izročil božjim rokam. In prav to je ustvarilo iz Gnidovca velikega človeka in velikega kristjana, kratko: Bog je iz njega izklesal svetniškega kandidata. Bog daj, da bi ga kmalu mogli postaviti na oltar!

ČUDOVITA SLIKA POKOJNEGA GNIDOVCA JE NJEGOV ŽIVLJENJEPIS,

ki ga je na podlagi dokumentov o njegovem življenju napisal Alojzij Geržinič in ki vsebuje 220 strani besedila in 80 listov ilustracij z nad 150 zgodovinsko pomembnimi fotografijami. Izdalo ga je leta 1972 Baragovo misijonišče in se dobi v Slovenski dušnopastirski pisarni ter pri misijonskih poverjenikih po svetu. Cena broširanemu izvodu 10 dolarjev, vezanemu v platno pa 13 dolarjev USA.

Iz uvoda, ki ga je napisal tedaj vizitator slovenskih lazaristov, glavni pospeševatelj Gnidovčeve beatifikacije, dr. Stanko Žakelj CM:

“Ali ima kakšen pomen napisati in izdati življenjepis škopskega škofa, ki je živel in umrl že pred drugo svetovno vojno?

Zdi se mi, da ima taka zgodovinska slika o življenju in delu pokojnega škofa globok smisel: Pokaže naj nam, kako nam življenje poedincev razodeva vrednote in dobrine, ki so večne! Saj v spremenljivosti časov in razmer vendarle ni vse spremenljivo! Prav po teh večnih in nespremenljivih vrednotah je življenje škofa Gnidovca še vedno aktualno in lahko veliko pomeni tudi za nas.”

Ne le, da bolje spoznamo življenje in delovanje tega našega svetniškega kandidata, ampak tudi in pred vsem, da živimo v luči njegovega zgleda, je ponovno branje njegovega življenjepisa blagodejno za naše pristno krščansko življenje.

Življenjepis škofa Gnidovca – v vsako slovensko hišo!

SLABETOVE ZGODBE O MALGAŠIH^v

Piše JANKO SLABE, Matanga, Madagaskar

POTRPLJENJE IN DRUGE VRLINE

Marko je vozil pesek. Sam sem šel za njim z motorjem. Otroci so se obešali na avto. Štiriletni fant mi je skočil pred motor. Okregal sem ga. Pozneje sem se spomnil, da je sin mojega prijatelja, ki je umrl nena doma iz neznanega vzroka. Zasmilil se mi je. Ko sem se ponovno peljal mimo njega, sem ga poklical po imenu in pozdravil. Oči so mu zažarele. Z veselimi koraki se mi je približal, pozdravil in stekel naprej. Pred menoj pa so ostale njegove oči, ki so izražale tisto veselje in zaupanje, ko otrok ne ve, da bi moral imeti očeta. Vendar globoko v podzavesti čuti, da mu nekaj manjka. Išče očetove ljubezni. Spomnil sem se na zemljo, ki jo je oče kupil, da mu jo na starost da v dediščino, strici pa so jo prodali za kritje stroškov ob pogrebu starega očeta.

Ko bo odrasel, bo to vdano sprejel, kot dejstvo, mimo katerega ne more. Prebijal se bo skozi življenje kot bo vedel in znal. Ne bo se sekiral, zakaj je tako.

V teh očeh pa sem videl tudi dušo vsega otoka. Malgaši so v tem oziru vredni občudovanja. Znajo sprejeti življenje tako kot je. Mnogokrat si misijonarji belimo glave, kako bi jim pomagali. Na primer ob črni trgovini. Nekateri stvari so tudi do desetkrat dražje. Nemočni premišljujemo, kaj bi se dalo storiti, oni pa zaradi ljubega miru raje potrpijo. Ne čudimo se, če kljub trdemu življenju njihove oči zmeraj izražajo veselje.

Tu je očitna razlika mišljenja. Misijonarji pridigamo potrpljenje, oni ga pa živijo. Nam prej pride do viška kot njim, ki naj bi bili po evropskem mnenju še „pogani“. Raje v miru pojedjo prgišče riža, kot da bi se tepli za polne sklede.

Nekateri to imenujejo strahopetnost. Tudi če jo je kaj, trditev ne drži. Najdragocenejši izraz Malgašem je „fihavanana“ (sorodstvo), ki že po svojem bistvu vsebuje mir.

Sorodstvo je tukaj treba živeti, to je, deliti med seboj. Že majhnega otroka učijo deliti, kar je dobil. „Ne znaš deliti“, bodo rekli otroku, ki ni prelomil edinega bonbona, da bi ga dal starejšemu bratcu.

Punčko, ki komaj začenja govoriti, sem v šali prosil za banano, ki jo je držala v rokah. Brez obotavljanja mi jo je dala. Hotel sem ji jo vrniti. Ona me je debelo gledala, mama pa ni pustila, da bi banano vrnil: „Samo navadil jo boš, da bo pričakovala nazaj, kar bo dala!“ Banano sem vseeno prelomil, da sva jo pojedla vsak polovico.

Velikokrat se ponavljajo izreki: „Déli veselje in žalost!“ „Déli surovo in kuhano!“ To pomeni, deli, kar imaš, ni važno ali je dobro ali slabo, veliko ali malo, samo da deliš. Prav tako je v starih časih veljalo pravilo, da ne smeš prodati po poti, kar si kupil drugod, ampak najprej ponudi v prodajo domačim oziroma v vasi.

Pisec teh zgodb o Malgaših Janko Slabe med svojimi katehisti pred cerkvijo misijona Matanga. Misijonar stoji v ozadju.

Danes egoizem močno prodira. Čudoviti običaji postajajo samo še običaji, zgublajo pa svoj osnovni pomen, modrost starih. Na primer danes država riž drago kupuje zunaj, potem pa nekaj založi, da bi ga ljudje dobili ceneje. Na trgu pa se pojavi trikrat ali štirikrat dražji. Eni in isti cene najprej znižajo, da bi potem ob ponovnem povišanju denar spravili v svoje žepce. „Déli surovo in kuhano“ tako počasi postaja samo še izrek.

Zelo težko je spraviti v ravnotežje pravičnost in ljubezen. Ali naj pridigam, da morajo potrpeti, ko pa istočasno ne smemo mižati pred krivicami, ki se dogajajo. Dostikrat potrpljenje daje potuho drugim. Včasih potrpljenje rodi skrito maščevanje namesto odprtega konflikta, ki bi se morda dal rešiti.

Ta mesec pripravljamo sestanek predstavnikov župnijskih svetov južnega dela škofije, ki bo konec januarja v Vangaindrano. Vprašanja so postavljena prav v to smer: Kaj je v narodnih običajih dobrega in kaj slabega? Kakšno modrost starih ti običaji skrivajo v sebi? Mladi namreč dostikrat ne vedo.

Moralna stran teh običajev se po večini ujema s krščanstvom, le teološka se nekoliko bolj oddaljuje. Gre za to, da bi ljudje v narodnih običajih odkrili evangelijske vrvine, oziroma obratno, v evangeliju odkrili svojo dušo. Tako bo krščanstvo zmeraj bolj malgaško, ne da bi se izneverilo Kristusu.

Kot so zažarele otrokove oči, ko sem ga poklical po imenu, tako naj bi zažarele oči vsakega malgaša, ko ga Kristus kliče po imenu. Tudi oči Malgaške Modrosti podzavestno iščejo Očetove (božje) ljubezni.

NA OBISKU

Na podružnico „Veliki otok“ grem skoraj vsak mesec. Pred enim letom sem začel sistematično obiskovati posamezne družine. Ker so mnogi oddaljeni od cerkve tudi več kot eno uro, zato grem tja že v petek, da grem na obisk k ljudem v soboto dopoldne. Z menoj gre tudi tamkajšnji katehist.

Ogled zemlje, vstop v hišo in skupno kosilo so znaki medsebojne povezanosti, zaupanja, še več, sorodstva. Zato kamor grem, nikjer tega ne manjka. (Spomnite se, kako Jezusu očitajo, da se druží z grešniki, ko z njimi je. Ali pa, kako je bilo Judom prepovedano vstopiti v hišo Rimljanov, češ da niso njihovi prijatelji.)

Pred nekaj meseci sem obiskal čez sedemdesetletnega možakarja. Imel je dve ženi. Z eno je imel enajst otrok, z drugo pa sedem. Živi v vasi, tik poleg cerkve. Krščen je bil šele na starost. Seveda od takrat živi samo z eno ženo, druga pa biva v svoji hišici nedaleč stran s svojimi otroki. On še zmeraj skrbi zanje.

Opravičeval se je, da mi nima kaj pokazati: „Nimam ne kavovcev ne žbičnikov. Le nekaj riževega polja imam.“ „Gremo pa tistega gledat!“ sem mu rekel. S čolnom smo se vozili dobre pol ure. Jezero je počasi prehajalo v široko reko. Ob vsaki strani se je majalo ločje, za njimi pa so se razprostirala riževa polja. V daljavi na zahodu smo videli nasad žbičnikov. „Poglej, rad bi ti kaj takega pokazal!“ „Ti vidiš, kaj imajo drugi, oni pa s poželenjem gledajo tvoja rižna polja. Če se od tukaj vidi tja, se tudi od tam vidi sem,“ sem mu odgovoril.

Izstopili smo. Po nekaj metrih močvirja smo prišli do riževega polja. To je bila včasih ravnina, kot otoček dvignjena kakšnega pol metra nad jezerom. Sedaj so tu lepo razporejene riževe njive. Robovi so očiščeni trave in ločja, da se ne bi v njem skrivale miši in podgane. „Ko drugi v vasi razpravljajo in se pričkajo za prazen nič, jaz med tem sedim tukaj, čistim plevel in se počasi pomikam naprej.“

Obšli smo vse obdelane njive. Videlo se je, kako so bile posajene druga za drugo. Na severu je bila temnozelena barva, kjer se je presajeni riž že dobro prijel, potem pa na vsaki njivi bolj svetla, dokler ni oko obstalo na rumeni: „Tisti riž smo presadili predvčerajšnjim.“ „Tam na drugi strani“, je z roko pokazal na vzhod, pa bomo sadili decembra.“

Odšli smo na majhno vzpetinico kak meter nad njivami. Prostora je bilo le za nas tri. Vsedli smo se in prosili božjega blagoslova. Po končani molitvi je spregovoril: „Vse to mi je dal Bog. Bogato me je blagoslovil. Živiljenje je bilo trdo. Toda ni mi žal zanj. Velikokrat pravim otrokom: Vse to je za vas, ni zame. Veliko sem prehodil. Prekrižaril sem ves jugozahodni del Madagaskarja, ko sem kot mlad fant pre-

kupčeval z živino. Denarja sem imel veliko. Žensk bi lahko imel, kolikor bi hotel. Šele v zrelih letih sem se vrnil domov in poročil. Denar sem vložil v to zemljo, ki jo vidiš pred seboj.“

„Vsa tvoja leta so zakopana v tej zemlji“, se je oglasil katehist. „Riž, ki ga od nje uživaš z otroki, so pa obresti.“

„Mnogi mi pravijo, da je krščanstvo samo za bogate, češ vsega imaš dovolj, zato imaš čas moliti“, je povzel možakar.

„Drugi pa pravijo, da je molitev le za reveže, ker si ne znajo pomagati, pa se zatekajo k Bogu“, sem ga dopolnil.

„Huda preskušnja me je zadela.“ Glavo je nekoliko povetil, glas je postal težak, skoraj zamolkel. Besede so počasi, druga za drugo, kot težki kamni prihajale iz njegove notranjosti.

„Bilo je zjutraj. Iz neba je pršilo. Najstarejšega sina sem poslal, da spusti vodo iz riževega polja. Rekel je, da ne more iti, ker se slabo počuti. Opoldne že ni več jedel. Poslal sem po upokojenega učitelja v vasi: Mor-da ima kakšna zdravila? Preden je učitelj prišel, je sin izdihnil.“

Zadnje besede je spregovoril tako bolešno, da sem imel vtis, kot da se vse dogaja pred našimi očmi. Vtis sem imel, da mu je sin umrl pretekli teden.

Pozneje sem vprašal katehista, kdaj se je vse to zgodilo. Povedal mi je, da je od tega že veliko let. Dostikrat sem mislil, da Malgaši veselje ali žalosti ne občutijo tako močno kot Evropejci. V resnici ju pa le na zunaj ne pokažejo. Ta možakar bolečino nosi v sebi že leta in leta. Bog ve, ali mu je ob tej izpovedi kaj odleglo.

Vrnili smo se domov. Obogaten sem bil z izkušnjo človeka, ki je veliko prestal, več kot je povedal. Obenem pa sem zaslutil, kakšno bogastvo pomenijo otroci Malgašem.

PRISPELI SO ZVONOVİ

Bogu hvala! Zvonovi so končno prišli k nam v Matango. Dolga je njihova zgodovina. Lahko bi človek rekel, trnjeva. Že samo zanje pro-siti, ni bilo lahko. Prepričat nekatere, da tukaj zvonovi še niso izgubili pomena, ki so ga nekoč imeli v Evropi. No, Bogu hvala, velika večina je pri tem pomagala z odprtim srcem, naj bo z nasveti, denarjem ali pa urejanjem zadeve. Vse skupaj je trajalo deset mesecev. Bog vam povrni za vse!

V začetku februarja 1982 so odpotovali z ladjo „Strasbourg ville“ iz Hamburga v Toamasina (po starem Tamatave), kamor so prispeli 15. aprila 1982, Pomorska družba me je pravočasno obvestila. Takoj sem uredil vse papirje in prosil, da jih prepeljejo z ladjo v Manakaro, ker so nekateri odseki ceste praktično neprevozni in Tamatave je predaleč.

Mesci so tekli, med tem pa spraševanje po pismih in telefonu, kdaj bodo zvonove poslali. Vsakokrat je bil drug odgovor: „Olje ima prednost na ladji.“ „Ladja pelje samo riž!“ „Na ladji ni prostora!“ „Doslej še ni

šla nobena ladja!“ Ljudje so začeli misliti, če vse skupaj ni samo pravljica, da zvonovi na župnijo nikoli ne bodo prišli. Domnevam, da je šlo pristanišču samo za to, da dobi ležarino. Vendar vsaj do sedaj še niso poslali nobenega računa v zvezi z ležarino. Hvala Bogu in državi, da so zvonovi bili vsaj razcarinjeni.

Končno so odpotovali iz Tamatave 25-12-82 in prišli v Manakaro 17. januarja letos (naše najbližje pristanišče – 200 km od tu). Spet je nekaj časa trajalo, predno je pismeno sporočilo prišlo do mene. Potem so v pristanišču potrebovali teden dni, da so uredili papirje s svoje strani. Tako sem končno zvonove lahko dvignil 7. februarja in jih pripeljal v Vangaindrano. Od tam pa smo jih s traktorjem pripeljali v Matango enajstega februarja, na dan prikazovanj lurške Marije. Gotovo je tudi ona pripomogla, da so zvonovi sploh prišli do cilja, čeprav po dolgem času.

Ljudje so bili zvonov veseli: „Zapustil si nam veliko dediščino!“ Večina sprašuje, kako jih bomo potegnili v zvonik (ki pa še ni končan). Drugi zopet, koliko ljudi je potrebnih za zvonenje z enim zvonom. Ali se bo lahko zvonilo z vsakim posebej ali pa samo z vsemi tremi istočasno . . .

Glavno mesto Madagaskarja: Tananarive, ki je pa več kot 1.000 km oddaljeno od misijonskega področja naših rojakov.

IZ MOJE LJUBE TAJSKE DEŽELE

S. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., Tajska

Povratek

Tole je zelo tipična zgodba iz budističnega tajskega severa, ki sem jo nedavno čitala.

Mladi tajski kmet Noi se vrača iz rižnega polja in se ustavi pred svojo revno kolibo iz bambusa. Pred vrati pokliče svojo staro mater:

„Stara mati, prosim, pripravite mi obed za čez eno uro. Zdaj grem v pagodo, hitro bom nazaj.“

„Ves dan si delal,“ odvrne stara žena. „Ostani doma in se malo odpočij pred večerjo. Odkar je tista ničvrednica odšla in te pustila samega, ostaneš vse večere v pagodi. Pobožnost je že dobra stvar, lahko pa se je človek tudi preobje!“

„Nič naj vas ne skrbi zame, stara mama! Samo kadar sem na kolnih pred Budovim kipom, najdem malo miru in volje za odpuščanje.“

Pred slabim mesecem je njegova lepa mlada žena Bua Kham (‘Zlati Lotus’) odšla za bogatim kitajskim trgovcem v Bangkok. V začetku je Noi prekipeval od srda in zavisti, zdaj je začel iskati opravičil. Tako ubog sem, tako beraški, ona pa tako lepa! Kaj le ji morem prnesti. Pri tistem bogatem trgovcu, pa četudi je samo njegova „druga žena“ („mia noi“, to je mala soproga), Bua Kham gotovo ne bo ničesar manjkalo. Zakaj bi ona morala garati za reveža v moji bambusovi kolibi!

Pogreznjen v te misli je koračil preko rižnega polja do vaše pagode. Ko je varno stopil čez prag, (praga se ne smeš dotakniti z ного, da pagode ne onečastiš), je začutil kot rahel potrep po rami. Ozrl se je in pred njim je stala Bua Kham.

„Phi,“ (starejši brat, tako žena navadno kliče svojega moža, razen če ni mlajši od nje, tedaj mu pravi „nong“, to je mlajši brat.) „Phi“, je ponovila s trepetajočim glasom, „nazaj sem prišla! Ne zavrzi me. Bila sem neumna, neumna! Tako ubogi smo bili (večina tajskih kmetov je zelo ubožna) in tisti strašni Kitajec me je zapeljal. Dal mi je res lepe uhane, kot bi bili izsekani iz diamanta. Obljubil mi je avto, če grem z njim v Bangkok. Ko sva pa prišla, se je moje življenje spremenilo v pekel. Njegova prava žena je z menoj ravnala kot s sužnjo. Vzela mi je uhane, me pustila brez denarja in skoro brez hrane. Bogati Kitajec se me je kmalu naveličal. Poleg svoje prave žene je imel še dve. Vsi so me zaničevali, ker sem le ubogo dekle iz severa, ki ne zna ne brati ne pisati. Ko sem jokala, mi je legitimna žena grozila, da me bo prodala v prostitucijo...“

Takoj prvi teden bi bila rada ušla, a bila sem brez denarja. Po nekaj dnevih sem našla tiste uhane. Vzela sem jih in jih nesla v zastavljalnico. (Te dobro delujejo na vseh koncih Bangkoka in tudi po drugih mestih.) A žal so bili uhani skoro brez vrednosti in dobila sem

samo dosti denarja za vozni listek tretjega razreda za povratek na sever. 40 kilometrov od kolodvora do sem pa sem morala prehoditi peš! Izčrpana sem in silno lačna, ker nisem ničesar zaužila teh zadnjih 20 ur vožnje razen neki khamom (slaščico), ki mi jo je podarila usmiljena gospa v vagonu. Dragi phi, oprosti mi! To je bila velika izkušnja zame. Usmili se me in mi odpusti.“

„Ne morem ti takoj dati odgovora,“ je odgovoril Noi. „Pojdiva najprej skupaj v pagodo. Padla bova pred Budov kip in prosil ga bom za svet.“

Noi je imel s seboj štiri žigalne paličice. Dal je dve Bua Kham. Potem sta vstopila v tempelj, prižgala kadilo in se vrgla na kolena za molitev pred Budovim kipom.

Noi je dolgo molil s sklonjeno glavo. Potem se je dvignil in se zagledal v pozlačen Budov obraz. Zdelo se mu je, da ga tudi Buda gleda in mu neslišno govori:

„Mladi mož, zelo si nespameten! Zakaj te spremembe in izgube tega življenja vznemirjajo? Človeško življenje je samo dolga vrsta sprememb. Komaj se rodiš, že začneš umirati. Žena te je zapustila? Pa je prišla nazaj! Morda bo spet odšla in se spet vrnila! Kaj je v tem tako važnega? To so samo navezanosti na vrsto sprememb, ki sestavljajo človeško življenje. Samo jaz, Buda, se ne spreminjam! Tak sem bil včeraj, tak bom jutri in na veke. Zaupaj mi, drži se moje postave in mojega nauka in končno boš razumel, kako ničevne in ničemerne so sladkosti in grenkobe človeškega življenja.“

Noi je odgovoril v svojem srcu: „O ti, Edini Sveti, Ti si mi pokazal dobro pot. Sledil bom tej poti v upanju in veselju.“

Potem se je dvignil in se rahlo dotaknil rame svoje skesane žene:

„Pridi, ljuba moja, vrniva se domov. Večerja, ki jo je pripravila stara mati, že čaka. Dosti bo za oba ta večer. Jutri bom zgodaj vstal in odšel na polje. Ti boš pripravila kosilo in mi ga prinesla na polje. Skupaj bova jedla v senci velikega ognjenega drevesa...“ (To zelo navadno drevo se v začetku deževne dobe ponaša s krasnimi ognjeno rdečimi cvetovi, ki potem obrode dolge rjave, neužitne rožiče; nežno zeleni, fino nazobčani listi pa skoro vse leto nudijo prijetno senco.)

Pohabljenke

Ko mislim na pohabljene, se spomnim posebno treh, s katerimi imam precej stikov.

Prva je 20-letna Mala Miangchai, o kateri sem že pisala, a še ni konca njenih težav in naših, ki ji kar ne moremo najti pomoči. Maja lani smo jo poslali v Bangkok, da se v domu za pohabljene nauči kake obrti. Kmalu po prihodu je spet obolela, s hudo rano na hrbtu so jo dali v bolnico in tam je ostala nekaj mesecev. Ko sem bila v Bangkoku, sem jo šla obiskat. Do solz me je bila vesela. Tudi dobre članice Marijine Legije, med njimi naša nekdanja učiteljica, so jo hodile obiskovat. Komaj je malo ozdravela, je Mala hotela za vsako ceno hitro nazaj v Chiangmai in nato domov k mami in skoro 80-letni stari mami, kate-

K tej fotografiji je s. Frančiška Novak napisala: „Tri dekleta, ki imajo morda redovni poklic, so prišle iz gorskega misijona prvič v Chiengmaj. – V ozadju naša enonadstropna 50 let stara šola“

rima je v veliki družinski revščini v težko breme, da ne omenim drugih mlajših članov družine. Oče je že leta mrtev.

Zadnjič sem jo šla obiskat za njen 20-i rojstni dan. Našla sem jo na tleh v solzah. Obraz nekdanj močnega dekleta je popačen, usta postrani, oči se vrte! Prosila sem, da jo spet sprejmejo v državno bolnico in pomagajo, kolikor morejo.

Tako se nadaljuje žaloigra tajskega dekleta s težkim značajem, ki je pred skoro 4 leti padla iz višine in si zlomila hrbtenico prvi dan na delu na novi zgradbi!

* * *

Druga ljubka pohabljenka Buakeo („Kristalni lotus“) v 60 km oddaljeni severni vasi je mnogo bolj odporna in pogumna. Tudi ona je padla in si zlomila hrbtenico, še bolj usodno kot Mala, ker od pasu doli nič ne čuti. Tudi njena družina je ubožna. Buakeo je hotela pomagati. Neka „teta“ iz sosedne vasi se je ponudila, da jo vzame s seboj v Bangkok in ji najde delo. Buakeo je verjela, mislila je pač, da bo služkinja v kaki dobri družini. A znašla se je že prvi večer v prvem nadstropju zloglasne hiše (za prostitucijo!). Nekatera druga

dekleta so se vdala v usodo, tiho čepela na tleh in čakala, da jih pokličejo... A ne Buakeo! Kako se rešiti iz tega pekla? Ni videla druge poti, kot da skoči čez okno in ubeži. Skočila je, zbežati pa ni mogla. Pri padcu si je zlomila hrbtenico... Maria Goretti na Daljnem Vzhodu? Še katoličanka ni. Družina je zelo budistična, a po misijonarju Mirku in malo tudi po meni in tovarišici Maria Phensri, Buakeo že precej ve o Bogu, o Odrešeniku, o Mariji. Ljubezniva je in vdana v svojo usodo... Brez dvoma, božja milost deluje v njej!

* * *

Še tretja pohabljenka je Maria Phensri, o kateri sem tudi že pisala. Zaradi prometne nesreče je že 15 let pohabljena in ne more narediti sama niti koraka... Vendar smatra to nesrečo za veliko milost, ki ji je posredovala katoliško vero in Marijino varstvo. Ker je diplomirana šivilja, (šla je študirat na vozičku vsak dan z gmotno podporo dobrega misijonarja Mirkota, kateremu za Bogom dolguje največ), ima zdaj ob stolni cerkvi skromen „Marijin Dom za pohabljena dekleta“, kjer jih uči svoje koristne obrti.

* * *

Kako nerazumljiva, a varna so božja pota, kako različni talenti in darovi, ki nam jih Bog deli in odvzema! Kako različno jih znamo uporabiti in izkoristiti zdravi in pohabljeni, stari in mladi, vzhodnjaki in zapadnjaki; po različnih poteh gremo na isti cilj; da bi ga vsi in vse dosegli z Marijino pomočjo!

S. Frančiška Novak nadzoruje dekleta njihove srednje šole v Chiengmaju, ko po najnovejšem tajskem učnem načrtu tudi svoje telo krepijo z težakim delom.

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L.L.C.M.

Z MUJDRICO V KASISI IN SLOVO OD ZAMBIJE

Dnevi mojega obiskovanja zambijskih misijonarjev so se bližali koncu. Treh misijonarjev nisem doživel: p. Jožeta Kokalja S.J., ker se še ni vrnil iz domovine, p. Mihe Drevenščeka, minorita, delujočega na severu dežele v Ndoli, ki je bil na dopustu v domovini, in laične misijonarke, višje bolničarke v kraju Mpika, kakih 800 km od Lusake, Barbare Rous, ker sem se te dolge vožnje v vročini ustrašil.

Želel sem pa še pogledati tja, kjer bo najmlajši jezuit, misijonar Janez Mujdrica prebil kake tri mesece, da se tam nauči še jezika čijandža, ko že jezik bamba precej zna, kajti se ga je učil, ko je bil kot magister prvič v Zambiji. In ta kraj je bil čisto pri roki.

Pa naj najprej kaj več povem o tem misijonarju, ki danes, ko to pišem, deluje v najbolj vročem predelu Zambije, v dolini Katondwe, kjer sem bil malo dni poprej.

Janez Mujdrica je bil tedaj, ko sem o njem poizvedoval, star šele 31 let. Rojen je bil v Bratonicih, župnija Beltinci v Prekmurju. Šolal se je najprej v Beltincih, potem v Srbiji na Kosovem, kjer je deloval njegov stric, salezijanec. V Dubrovniku je vstopil v malo semenišče jezuitske družbe. Noviciat je delal v Mariboru, nato je šel za 18 mesecev k vojakom. Ko je to opravil, je šel v Zagreb študirat filozofijo. Po letih filozofije je šel za leto dni na Irsko, da bi se izpopolnil v angleščini. Nato je šel prvič v Zambijo, kjer je ostal dve leti. Ta čas je prebil deloma v Kabwe, potem na misijonu pri Belih očetih, kjer se je učil bamba jezika, nato je bil profesor in ekonom v malem semenišču Mukasa. Leta 1976 je šel v Kanado študirat bogoslovje in je bil tam 4 leta. V Zambijo se je vrnil malo pred mojim prihodom že kot duhovnik, in sicer je bilo to 9. septembra zvečer 1980. leta.

V sredo, 15. oktobra, na praznik sv. Terezije Velike, pride ta misijonar zjutraj ob pol devetih pome, da mi pokaže kraj svojega ukvarjanja s čijandža jezikom. Spustiva se proti letališču in mimo njega še naprej kakih 10 km v kraj Kasisi. Tu imajo jezuiti misijon že od leta 1905 in je na njem od naših tu deloval tri leta p. Rudež. Na griču stoji lepa cerkev, spodaj misijonska hiša, stara in nova, šola, za fante in za dekleta, internat, otroško zavetišče in sirotišnica, veliko gospodarstvo s 400 kravami in 200 prašiči, njivami in obsežnim vrtom. Ljudje okrog so že skoraj vsi katoličani, protestantov domala ni, ker so se s protestantsko cerkvijo dogovorili, da oni v področju tega misijona ne bodo pridobivali. Ob nedeljah je cerkev, ki ni majhna, dvakrat prenapolnjena. Rektor tega misijona je priletel Irec, delata pa tam dva poljska jezuita, en slovaški pater in trije poljski in en kanadski redovni brat. Tedaj je bil med njimi kot gost še en poljski sobrat-duhovnik. Med to večinsko slovansko duhovščino se bo torej moral seznanjati z domačinskim jezikom slovenski sobrat Mujdrica. Pa tudi poljske sestre delujejo tamkaj, pred vsem v sirotišnici, ki mi jo je Mujdrica s pomočjo sestre prednice naj-

prej razkazal. In se je res splašalo videti! Pravi raj za kakih 100 otročičev obojega spola od kakih treh do osmih let starosti. Pisano pobarvana poslopja, igrače, ki jih za otroke pošiljajo misijonski prijatelji iz Poljske, upravljene v posebni sobi, obsežen vrt z igriščem, vrtljakom in drugimi igrami, ki si jih otroci dežele. Malčki so nama recitirali neko otroško pesmico, ki je seveda nisem razumel, a bolj zgovorne so bile njihove prijazne, nedolžne oči, ki so sijale z njih temnih obrazov. Sestre imajo tu tudi novicijat za črne poklice, v katerem so zdaj štiri novinke.

Po kosilu, ki sem ga doživel skupaj s prijaznimi misijonarji, kolikor jih je bilo tedaj doma, me je Mujdrica peljal še malo naokrog po misijonu in sem ob tej priliki mogel ugotoviti, kako ljubezniv je ta mladi misijonar do ljudi. Mislil sem si: S svojim ljubeznivim značajem in vedno nasmejanim obrazom, pa s svojo skromnostjo, ki ga dela tako dostopnega, se bo zlahka približeval ljudem in jim posredoval Kristusa.

Peljal me je nazaj v jezuitski novicijat. Tam bo počakal do večera, da gre ob dogovorjeni uri iskat dve redovnici, ki ju je bil zjutraj pripeljal, ko je šel mene iskat, in bosta šli spet z njim nazaj v Kasisi. Jaz sem pa izrabil čas, da uredim svoje stvari in jih spravim v kovček, kajti naslednji dan bo treba iti naprej. Med tem se pripelje prof. Kristina Mlakar po slovo, ker jaz nisem mogel do nje, pa sva še malo pokramljala. Bila je utrujena od tudi popoldanskega pouka, a mi je lepo obrazložila vse svoje delo na šoli, tudi apostolat, ki ga med študenti vrši. Končno sva se pristrčno poslovila.

Ko sta zvečer prišla k večerji p. Tomažin in p. Mlakar, smo za slovo še enkrat vrgli tarok, a po deveti uri sem se umaknil k počitku, da bom drugi dan za novo pot bolj svež.

Po maši sem se poslovil od rektorja in se za gostoljubnost zahvalil. Ob desetih dopoldne pride pome p. Mlakar, da me odpelje v Chelston za poslovilno kosilo. Tega sta pripravila z združenimi močmi oba misijonarja. Po kosilu me odpeljeta na letališče. P. Tomažin mi pomaga pri pregledih, kakor me je prišel pred skoraj tremi tedni, čeprav bolan, čakati in mi pomagati ob mojem prihodu. Od njega sem se posebno toplo poslovil. Voščila sva si Na svidenje, saj on vsakih pet let pride k domačim v našo Argentino.

Ko sem z drugimi potniki čakal že sam na vstop v letalo, sem sam pred seboj napravil nekak obračun mojega obiska slovenskih misijonarjev v Zambiji. Srečal sem se in spoznal s skoraj vsemi misijonarji, od katerih sem prejele enega osebno poznal, spoznal njih sodelavce, doživel božje ljudstvo, ki jim je zaupano, videl misijonske objekte, začutil dušnopastirske težave, pa tudi ugotovil lepe dosežke ne le v stavbah, ampak pred vsem v dušah ljudi. S hvaležnostjo Bogu in misijonarjem v srečo sem ugotovil, da se mi je podvig skoro docela posrečil. Doživel sem pa tudi, kaj pomeni za Cerkev tako bujno cvetoče krščanstvo na črnem kontinentu, pa tudi kakšne nevarnosti predstavlja ta hitri razvoj ob premalo številnih dušnopastirskih činiteljih. Zaslutil sem skrb, bolečino in prošnjo zadnjih papežev krščanskemu svetu, da se zavzame za Afriko in nje evangelizacijo. Zahvalil sem Boga ob dejstvu, da je že lepo število slovenskih misijonarjev tam na delu, in ga prosil, naj še naprej tako blagoslavlja njih žrtve in naj jim vzbudi novih moči, kajti „polja so zrela za žetev“...

Cerkev v Kasisi, kjer je nekaj mesecev študiral bema jezik misijonar Mujdrica; spodaj pogled na misijonsko postajo istotam, izpred cerkve.

Letalo se je s polurno zamudo le dvignilo. V njem je sedelo kakih 120 potnikov, od teh morda 20 Kitajcev, precej belcev in črncev in nekaj malega Indijcev. Osebe letala je bilo vse izključno črno, tudi piloti. Po treh urah poleta pristanemo v Nairobiju. Nudi se nam krasen pogled na najbolj civilizirano mesto črne Afrike. Na letališču je bilo vse kot kje na velikih letališčih po Evropi ali Severni Ameriki. Prtljage nič ne odpirajo in pregledujejo. Ko čakam, da pridem na vrsto za pregled dokumentov in se pred menoj odpirajo in zapirajo velika vrata v sprejemno dvorano, na moje veliko veselje zagledam, kako mi v množici čakajočih dva mahata v pozdrav, in sem takoj vedel, da je prejel moj telegram in me prišel čakati slovenski misijonar salezijski brat Štefan Burja s svojim sobratom. Kako dobro dene spotniku, če ga kdo pričaka v tuji deželi! Kakor sem bil preje na letalu skoraj otožen radi slovesa od zambijskih misijonarjev, se mi je srce spet razvedrilo spričo bližine rojaka, in celo iz Slovenske vasi!

Ko vstopim proti njima, se z Burjem objameva, njegovega sobrata pa spoštljivo in hvaležno pozdravim: To je bil salezijski duhovnik, s katerim naš brat Štefan Burja sodeluje, Dario Superina iz turinske province, nad vse ljubezniv Italijan. Zagrabitna mi prtljago in me že hočeta spraviti k avtomobilu. A jaz ju prosim, da mi preje pomagata dobiti letalo za obisk nadaljnega misijona v Burundiju. To kar hitro dosežemo, in sicer že za v soboto zjutraj. Tisti dan je bil pa četrtek. En dan za obisk misijona Štefana Burja bo kar zadostovalo.

No, ta misijon Siakago je kakih 180 km stran od Nairobija, pa bi bilo malo težko potovati ponoči do tja, poleg tega sta ona dva hotela izrabiti priliko in mimogrede urediti v glavnem mestu nekatere stvari. Ker bom šel tako kmalu naprej, se bomo kar vsi trije za ta čas nastanili na takozvani misijonski prokuri misijonarjev „konzolata“ v Nairobiju, naslednji dan pa odšli v Siakago, se zvečer vrnili v glavno mesto, v soboto zjutraj bi pa mene odpeljali spet na letališče za naslednji polet v Burundi.

Peljeta me skozi krasno, čisto evropsko mesto, s svetlobno reklamo po ulicah. Že v noči dospemo v Consolata Fathers House, kjer mi ljubeznivi patri odkažejo lepo sobo. Odložim, a me salezijanca že vabita nazaj v avto, da gremo v mesto večerjat. Gospod Dario je hotel gostu pripraviti presenečenje, sicer čisto nič misijonsko, ampak prav velemestno. Na vrhu najvišjega nebotačnika je vrteča se imenitna restavracija. Ona dva sicer še nikdar nista bila tam, a naj stane, kar hoče, ljubljenega obiskovalca sta hotela tam gori počastiti, da bi dobil istočasno tudi celotni pogled na nočni Nairobi. Sem že bil v marsikateri imenitni restavraciji na mojih potovanjih po svetu, a kaj tako čudovitega res še nisem doživel. Restavracijski prostor v skoraj tridesetem nadstropju je ves kakor počasi vrteči se krožnik: v eni uri se zavrti 360°, tako da moreš med večerjo videti vse mesto spodaj. Sredina „krožnika“ kjer je dvigalo, po katerem se dvigneš do restavracije, se kajpada ne vrti. Elegantno napravljen črni natak, ki se je šolal v gostinski šoli, nam je ljubeznivo stregel in Dario, ki je očitno angleščino že obvladal, se je z njim prijazno pogovarjal v tem jeziku, ki je tam službeni jezik. Večerja je bila res odlična in obilna, kajpada račun tudi temu primeren. (K njega kritju sem tudi sam precej prispeval...) Med večerjo v takih bleščečih okoliščinah

V nebotaličniku prav na vrhu je vrteča se restavracija, kjer smo večerjali. . .

smo se seveda lepo pogovarjali in se prijateljsko zblížali. Pripovedovala sta mi, kaj je s tem mladim misijonom Siakago, kjer delujeta. Preje so v Keniji velik del misijonskih postaj vodili italijanski misijonarji iz družbe Societa della Virgine Consolata“ – Družba potolažene Device. A ker je spreobrnjenec vedno več in z njimi več tudi dušnopastirskega dela, družba Consolata pa ne more pošiljati dovolj delovnih moči, med tem ko se domači duhovniki porajajo le bolj poredko, zato je družba oziroma cerkvena hierarhija sprejela ponudbo salezijancev (ki so se zadnje čase takorekoč vrgli na Afriko), da jim njihovi misijonarji pridejo na pomoč. In prva dva salezijanca v tej državi Keniji sta bila duhovnik Dario Superina in naš brat Štefan, ki sta se nastanila že na misijonu Siakago, katerega bodo konzolata misijonarji v začetku naslednjega leta prepustili salezijancem, kar se je med tem tudi zgodilo in sta zdaj v Siakago še dva salezijanca, nekaj pa jih v Nairobiju čaka, da gredo na še drugo misijonsko postojanko v Keniji.

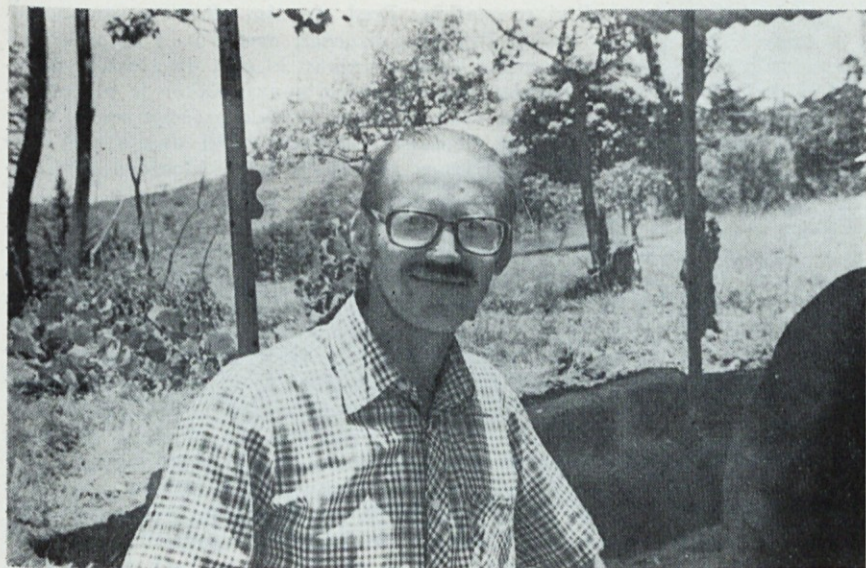
Zdaj je pa že čas, da kaj malega povem o br. Štefanu Burju. Kar o njem vem, nisem poizvedel od njega samega, ampak od njegovega očeta in mame, ki živita v Slovenski vasi kakih 200 m zračne črte od Baragovega misijonišča. Rojen je bil na Miklavževu 1937 v vasi Prikrnica, župnija Moravče. Doma je mogel obiskovati ljudsko šolo samo kakega pol leta, nakar se je cela družina s šestimi otroci umaknila čez Ljubelj v Avstrijo. Živel so po begunskih taboriščih v Lienzu in Spittalu, kjer je Štefan tudi zajemal prvo solidno šolsko znanje. V Argentini so se naselili v začetku leta 1949. Ko so morali zapustiti takoimenovani Emigrantski hotel v pristanišču, so dobili

zelo zasilno bivališče v Lanusu na ulici Juan Atencio, kjer je bilo v dveh pritličnih lokalih natrpanih kakih 20 družin. Ko se je začela pred več kot tridesetimi leti Slovenska vas, so tudi oni od mons. Hladnika kupili zemljišče in se naselili v preprosto zidani hiši, ki so si jo postavili. A že iz zasilnega stanovanja na Juan Atencio sta dva od Burjevih fantov na povabilo salezijanskega duhovnika Jankota Mernika odšla k salezijancem v provinco Kordovc, kakih 800 km zahodno od Buenos Airesa. Tam je Štefan nadaljeval svoje šolanje, napravil učiteljske, vstopil v salezijansko družbo ter šel v novicijat še bolj proti zapadu, v Mendoza, kakih 1.100 km od Buenos Airesa. Ko je napravil zaobljube, se je vrnil v Kordobo, kjer je po raznih salezijanskih zavodih deloval kot učitelj, nazadnje, pred odhodom v misijone, je pa bil ekonom tamkajšnjega salezijanskega bogoslovja, dokler ni odpotoval leta 1979 v Rim in od tam v Kenijo, kjer ga je obiskovalec dobil zdravega in srečnega sredi misijonskega dela.

Ko smo se dobro podprli in nagledali v lučih bleščečega se mesta, smo se vrnili na prokuro. Ob četrta na deset smo bili že vsak v svoji sobi. Zelo sem bil zadovoljen, ker ni bilo nobene vročine, kajti Najrobi leži na višini 1600 m nad morjem. Zato in pa, ker sem prejšnjo noč zelo mizerno spal, sem hitro zaspal kakor klop.

Zjutraj sem se pridružil drugim štirim duhovnikom, da smo somaševali v hišni kapeli. Po maši in zajtrku sem šel malo naokrog, med tem ko sta šla Dario in Burja po opravkih v mesto. Ogledal sem si najprej čisto blizu krasno moderno cerkev, ki jo menda upravljajo duhovniki s prokure. Zraven sem videl veliko šolo in odlično urejeno športno igrišče ob njej. Okoli in okoli prokure je krasen vrt, ves zelen in cvetoč v tistem času. Ko smo se kasneje vozili po Najrobiju, sem sploh videl obilo prelepih, moderno zidanih stavb, med njimi pa številne, velike, lepe cerkve. Posebno veličastna je katoliška katedrala. V Keniji je kakih tri milijone katoličanov in približno toliko protestantov različnih sekt, poleg tega nekaj hindujcev (videli smo tudi veliko hindujsko svetišče), drugi so pa še animisti. Vozili smo se mimo velikega parka, v katerem je maševal papež Janez Pavel II. za pol milijona navzočih. Pa treba je bilo iti pred vsem v Siakago, misijon našega Štefana. Okrog devetih dopoldne smo se odpravili. Z nami je bil tudi neapolski salezijanski inšpektor, ki je bil že preje na Madagaskarju, po obisku Kenije bo šel pa še v Etiopijo, in sicer povsod „na ogled“, kje bi neapelska inšpektorija izbrala svoj delokrog v Afriki. Na Madagaskar so oni že poslali zaenkrat dva duhovnika na severni konec otoka. (Gotovo se je njihovo delo tamkaj med tem že razcvetelo, kakor se je tudi že v Keniji...)

V taki imenitni družbi torej sem potoval iz Najrobija v Siakago. Cesta je vseskozi asfaltirana, le ko se odcepi stranska pot v Siakago, je kakih 30 km brez asfalta. Na desni smo videvali visoko goro Kenijo kopaste oblike, po kateri se dežela imenuje, katere vrh je bil pa zagrnjen v oblake. Kakor preseneča Nairobi z evropsko urejenostjo, smo pa ugotavljali, da je na podeželju še vse zelo primitivno. Misijon Siakago leži nižje kakih 400 m od Nairobija, zato smo že čutili večjo vročino, ko smo se mu bližali. Po vzpetini smo pripeljali mimo cerkve proti misijonski hiši, ki leži v senci nizkega drevja; vse naokrog so do 100 m visoki griči. Pod misijonom smo videli šolske stavbe. Misijon so ustanovili konzolata misijonarji in sta tedaj še bila

Brat Štefan Burja SDB v Siakago v Keniji.

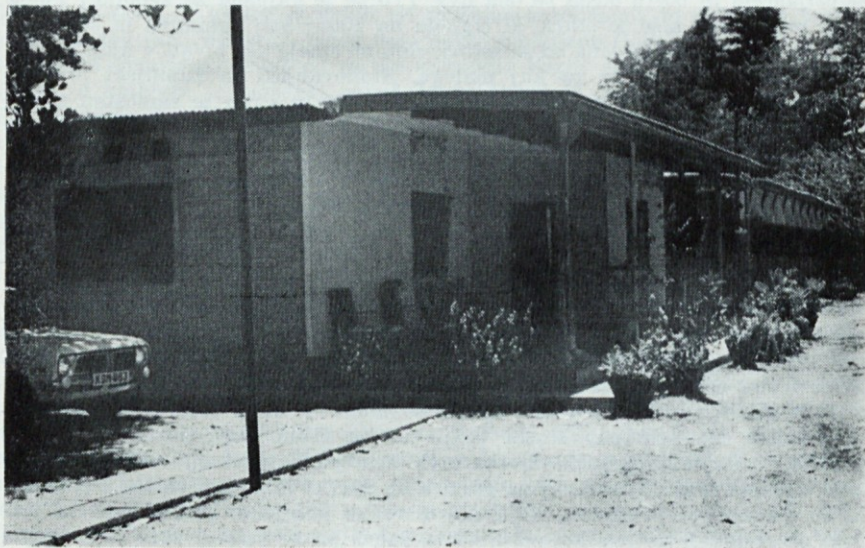
tam dva, župnik in brat, da vpeljeta v delo oba novodošla salezijanca. V začetku naslednjega leta bo krajevni škof misijon povsem predal v roke salezijancem in bosta odšla še ona dva. (To se je kajpada že zgodilo.) Poleg nove misijonske hiše je stara, ki izgleda na zunaj bolj zanimiva in še kar v redu, je pa vsa izpodjedena od termitov, zato ne smejo več bivati v njej, ampak jo uporabljajo samo še za kaj malega. Stanovanjski in župnijski prostori so v novi, s cementom grajeni stavbi. Kakih 100 m stran je samostan sester konzolata, ki vodijo dispanzer za prebivalce in nudijo najrazličnejšo oporo zlasti ženskemu svetu ter pomagajo pri katehizaciji. Te tri sestre bodo ostale tudi še tam, ko njih sobratje odidejo, in bodo sodelovale tudi s salezijanci. Šolska poslopja, ki smo jih videli, ko smo prihajali, so bila v začetku tudi misijonska ljudska in srednja šola, a jih je prevzela država in so šole zdaj v državnih rokah. Misijon je bil zgradil zraven šol tudi bivališča za učitelje in profesorje. Nekaj posebnega je cerkev, ki leži čisto pod nivojem misijonske hiše, kajti ves misijon je zgrajen na pobočju hriba. Najprej sem zagledal pod seboj ogromno streho, potem sem stopil po stopnicah nizdol in pri stranskih vratih vstopil v svetišče, kjer sem obstal prijetno iznenaden. Sicer nizka stavba je svetla in lepo urejena; v ozadju je velik krstilnik ob širokih glavnih vratih. Po celi cerkvi so klopi. V duhu sem si predstavljal to svetišče pri nedeljski službi božji: morje črnih glav, ženske večji del pokrite, v do tal segajočih živobarvnih nedeljskih oblekah, moški v belih, lepo zlikanih srajcah, spredaj pa glavica ob glavici črnega drobiža... V Afriki so vse cerkve prostorne, kajti so na redko posejane, katoličanov, ki pridejo od nedeljah na misijon od blizu in daleč, pa že veliko; zato so navadno

cerkve kar brž po zgraditvi premajhne. Pred glavnim oltarjem sem opazili dve ženi, ki sta v tihoti in spoštljivosti prinašali cvetje in z njim krasili oltar. Malo sem pomolil za množice črnih vernikov, ki sem jih gledal v duhu, potem pa filmal svetišče, najprej znotraj, potem zunaj. Kakor je notranjost cerkve presenetljivo lepa in topla, tako pa se mi je zdelo pročelje revno, morda zato, ker še ne ometano in olepšano: cementni bloki dajejo vtis bolj čudno grajenega tovarniškega prostora kot pa k Bogu kipečega svetišča.

Ob pol ene me je brat poklical h kosilu, ki je bilo pripravljeno v mali obednici stare hiše. Bilo nas je za mizo šest: trije salezijanci, dva konzolata in en lazarist, vsi beli, črni kuhar je pa nosil na mizo. Kosilo je bilo preprosto (pa najbrže najboljše, kar so mogli spraviti skupaj...) in malo po italijansko organizirano: „Pašta šuta“, grah, italijanska salama, domače sadje in kava. Po kosilu sem se umaknil v sobo, ki je bila zame na misijonu pripravljena (saj so mislili, da bom nekaj dni ostal pri njih...) in malo zaspal. Nato sem filmal in slikal vse tri salezijance, pa smo se že morali spet podati na pot. Obisk Siakaga je bil končan.

Po poti nazaj proti Najrobiju nam je inšpektor pripovedoval marsikaj iz svojih potovanj, prav tako je pa njemu Don Superino vedel marsikaj povedati o razmerah v Keniji. Jaz sem bolj poslušal, dasi bi imel morda še več povedati, ker sem več sveta videl, a jih s svojo revno italijanščino nisem maral nadlegovati, razumel sem pa vse, kar so oni govorili. Pred vsem je bil govor o zakonskih razmerah, ki so za Cerkev po vsej Afriki velik problem, pa o zapostavljanju ženskega spola, ko je na primer tudi v Keniji običaj, da vsa težja dela in bremena nosijo le žene, dočim moški „igrajo

Nova misijonska hiša v Siakago, kjer biva naš brat Burja Štefan.

Pročelje cerkve v Siakago.

gospode“; emancipacija žene v teh krajih je še povsem neznana, razen morda v Najrobiju.

Tako nam je pot kar hitro minevala. Kakih 40 km pred Najrobijem se ustavimo in izstopimo. Nedaleč od ceste je namreč mala reka, ki tam dela kakih 15 m visok slap, zato prihaja zlasti ob prostih dneh veliko ljudi iz Najrobija, pa je tu zraven tudi gostišče, kjer smo se malo okrepčali. Potem pa spet nazaj v vozilo in kar brž smo bili v mestu in na prokuri, že ob šestih popldne, ko je bil še malo dan.

Prišel je čas za večerjo. Tam je bil tudi škof območja, kamor spada Siakago, tako sem tudi njega spoznal ter sem celo kratko govoril z njim. To je mons. Siles, ki je študiral v Rimu v Collegio di San Pietro ter dobro pozna našega mons. Jezernika (rektorja Slovenika), kajti on je v tem zavodu tudi nekaj deloval, ko je sedANJI škof tam študiral.

Vesel, da sem prav za prav v res kratkem času doživel našega misijonarja in njegov misijon Siakago, pa njegovega sobrata in celo škofa tega misijona, ljubeznive patre na prokuri in pa najlepše črnsko mesto v Afriki (mesta v Južni Afriki, ki so kajpada lepša in modernejša, so za belce...), sem šel h počitku in že sanjal o tem, kako bom drugi dan lepo potoval v „afriško švico“, Burundi, kjer delujeta dva naša salezianca in usmiljenka s. Bogdana Kavčič.

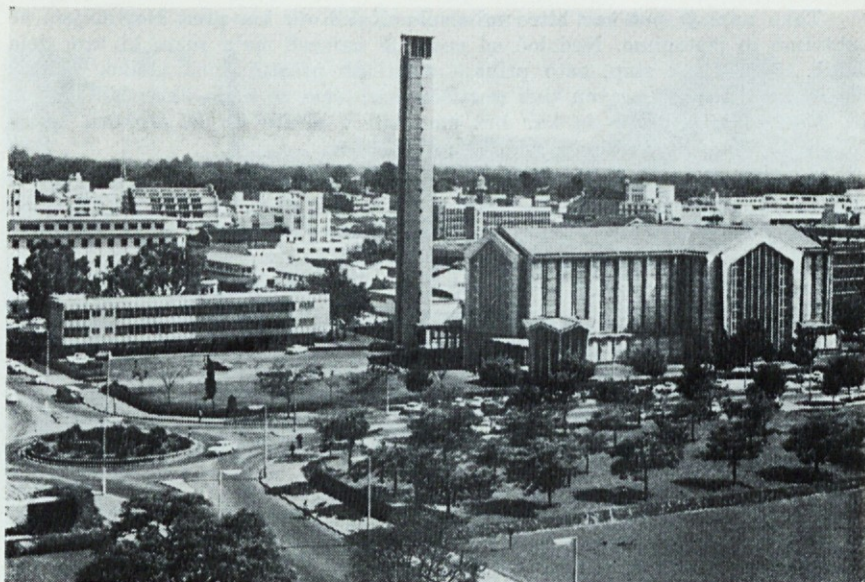
Pa ni šlo tako lepo in gladko.

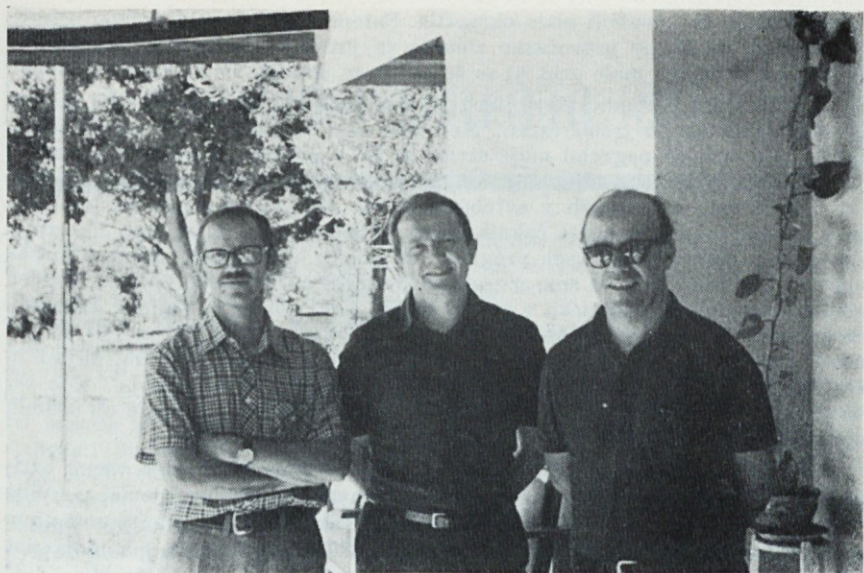
Naslednje jutro, sobota, sem vstal že ob petih, kajti ob šestih sva z Darijem ob Burjevi asistenci že maševala. Zajtrkujemo in odhitimo na letališče. Tam nam razodenejo bridko novico, da letalo iz Burundija ne od-

leti, ker ga od tam še ni in ga menda tudi ne bo... Tako sem bil že vesel, da bom šel hitro naprej, ker sem že doslej izgubil kakih 10 dni več kot predvideno, zdaj pa ta ovira! Nekje izvemo, da morem morda leteti ob dveh popoldne z letalom Air Zaire... Poskusiti bo kazalo, a rezervacijo bo mogoče dobiti šele precej kasneje, opoldne. Kaj sedaj? Dario me odpelje nazaj na prokuro, a se tam od njega sploh poslovim, kajti sobota je in on mora že popoldne nadomestovati škofa in v njegovem imenu prebrati nekaj na neki proslavi. Pač pa hoče Burja do zadnjega ostati z menoj. Poslovim se torej od izredno prijaznega in ljubeznivega direktorja misijona Siakago Dario Superina, dočim Štefan ostane z menoj. Kramljava do kosila, ki je za nas že zgodaj, potem pa naju in še nekega drugega konzolata misijonarja, ki se vrača v bližino Kinshase v Zairu, kjer deluje, odpelje sam superior prokure p. Deleide na letališče.

Na letališču je bilo že mnogo ljudi, a sem še dobil mesto na letalu. Pri pregledih ni bilo nobenega problema. Poslovim se zdaj tudi od dobrega brata Štefana in patra, ki nas je pripeljal, ter vstopim v čakalnico, kjer smo ob 14 vsi nestrpnostno čakali, kdaj se prikaže letalo, že vnaprej malo v strahu, ko gre glas po vsej Afriki, da linija Air Zaire zelo slabo deluje. In to smo tudi sami doživeli. Čakamo in čakamo, ure gredo, letala pa ni. Med tem sem malo kramljal z bradatim konzolata misijonarjem, ki se mu je zelo mudilo domov za dve nedeljski maši vernikom svoje župnije. On je šel na pot, da se je udeležil duhovnih vaj, ki jih je petdesetim misijonarjem dajal črni škof. Govorim tudi z nekim norveškim inženirjem, kakih 30 let starim, ki stalno

Pogled na katoliško katedralo v Najrobiju.

Štefan Burja, Darío Superina in neapelski inšpektor.

potuje po raznih deželah Južne Amerike in Afrike, ker je strokovnjak za neke stroje, katere njegova družba dobavlja tem deželam. Znal je govoriti i nemško i špansko, kajpada poleg angleščine in svojega jezika.

Po večurnem čakanju in negotovosti končno letalo Air Zaire le prileti okrog 18. ure, ko je bila že tema. Vsi veseli, da se bomo končno le odpeljali, smo toliko težje sprejeli vest, da letalo to noč sploh ne odpelje, ampak šele naslednje jutro. Vpraševali smo se, ali bomo morali prespati kar na letališču vsak na svojem sedežu v čakalnicah... A počasi so nam vrnili prtljago in nam povedali, da nas odpeljejo vse nazaj v mesto v hotel, da tam večerjamo in prespimo. Pri izhodu pred vstopom na avtobus smo vsi morali oddati potne liste... Avtobusa sta bila tudi od družbe Air Zaire, pa so nas vanju tako natlačili, da smo sedeli skoraj drug na drugem. Zraven mene je sedel nek silno debel črnc, ob meni so se drenjali številni potniki in potnice, večinoma črnci, da tako stisnjen še nikdar v življenju nisem potoval. Bal sem se, če bom dobil nazaj vso prtljago, ker so tako na hitro metali kovčke v spodnji del vozila, ne da bi dajali kaka izkazila. V mestu so nas izložili pred hotelom New Najrobi in ker nas je bilo čez 120 in smo vsi naenkrat pritisnili, da bi dobili sobo in se spravili vanjo, je bil v sprejemnici nepopisen dren, posebno še, ker sta šoferja avtobusov prtljago kar na tla zložila, da še stati skoraj ni bilo mogoče. Končno sem le dobil ključ od sobe tudi jaz, pograbil kovček in cajno ter se z dvigalom dvignil v tretje nadstropje, kjer najdem s svojim ključem kar lepo sobo z dvema posteljama. Ko se malo osvežim in oddahnem od drene na avtobusu, stopim v pritličje in poiščem obednico, ki je bila že polna, a s pomočjo onega misijonarja in mladega tehnika smo le našli prazno

mizo, da smo si privoščili malo okrepčila. Potem sem si v sobi skrbno pripravil budilko, da bi me pravočasno zbudila za jutranjo vrnitev na letališče, in v želji, da bi mi teh malo uric, ki so še ostale za spanje, veliko zaleglo, zaspal.

Budilka me je zbudila že ob treh zjutraj, a ob pol štirih je pa tudi telefon v sobi klical, da bo treba vstati. Med tem sem se opravił, zmolił velik del brevirja, potem pa pograbil moje stvari in šel v pritličje, kjer je bilo v sprejemnici že vse polno potnikov; pač noben ni hotel zamuditi avtobusa in letala... Spet smo se natrpali v avtobusa, ki sta ob 4.15 odpeljala na letališče, kjer pa smo morali še dolgo čakati, zlasti na potne liste, da so nam jih vrnilı. Znova smo morali preko vseh pregledov in potem spet čakati. Končno so nas spustili k letalu. A še tu smo morali na ploščadi čakati kake pol ure, preden smo se povzpeli po stopnicah v veliko letalo. Neki potnik je namreč zahteval, da preveri, je li njegova prtljaga v trebuhu aviona ali ne. Pripeljali so posebno dvigalo, ki ga je dvignilo k vratom trebuha, vstopil je v notranjost in kar kmalu prišel ven zadovoljen: tudi njegov kcvček je bil notri... Kdo ve, kaj imenitnega je pač imel v njem... Avion je tako odpeljal šele ob sedmih zjutraj...

Deželı Burundi in Rwanda, katerim smo se bližali, sta med vsemi afriškimi deželami še najbolj krščanski. V Rwandi deluje usmiljenka s. Vida Gerkman, ki sem jo tudi upal srečati. A če bo tako težko z mojim potovanjem po teh dveh dezelah, kakor je bilo težko pred odletom tja bo pa moja pot tja res za misijone „zaslužna“...

(Sledi.)

Br. Štefan Burja pred staro misijonsko hišo v Siakago.

PO MISIJSKEM SVETU

TAJSKI NAROD dejansko oblikuje budizem. Tajska ali nekdanj Siam nam je znana po delu in že polstoletnem dopisovanju slovenskih uršulink v Katoliških misijonih. Vsak moški je sprejet kot dozorel in sposoben za družinsko življenje, če je preživel vsaj tri mesece med budisti, in to v vsej strogosti budističnega meništv. Od tega niso izvzeti niti člani kraljevske družine. Tako je bil med njimi sedanji kralj Pumipol in prav tako njegov sin. Tako v Tajski 10% moških prebivalcev živi med budisti. Kateri so stalni menihi, za celo življenje, drugi pa gredo skozi to meniško šolo le za nekaj časa.

FAO – Organizacija za prehrano in poljedelstvo je bila v okviru Združenih narodov ustanovljena l. 1944. Podpirajo jo bogate dežele. Toda organizacija namena ne dosega, vsaj ne v revnih državah. Proračun, ki znaša 400 milijonov dolarjev, je v glavnem uporabljen za izredno birokratsko delovanje te organizacije. Organizacija ima 6.000 uradnikov, samo v Rimu, kjer je njen sedež, je 3.000 uradnikov. Baje 30 ravnateljev posameznih oddelkov prejema bajne plače. V organizacijo je včlanjenih 152 držav. Vprašanje je, čemu tak aparat za tako majhen učinek. Lakota, nezgojenost, cela področja neobdelane zemlje kličejo po bolj radikalnem delu. Živil je dovolj za prehrano vsega človeštva. In če bi obdelali vso plodno zemljo, bi mogli prehraniti 12 milijard ljudi, ne le 4 milijarde. V resnici pa v bogatih deželah ljudje prezgodaj

umirajo zaradi preobilnega uživanja mesa, v revnih pa umirajo zaradi lakote.

125 MILIJONOV OTROK je bilo lani rojenih v tretjem svetu. Od teh jih po mnenju James Granta, izvršnega ravnatelja UNICEF-a, sedemnajst milijonov ne bo dočakalo pet let starosti. Umri bodo zaradi podhranjenosti.

BANGLADEŠ je lani marca doživel državni udar. Vojaška vlada pod vodstvom generala Ershada je začela protikrščansko propagando. Država je itak pretežno muslimanska, teh je skoraj 90 milijonov. Med njimi živi le peščica katoličanov: 130.000. Režimu so pa še ti odveč. Katoličani obsojajo podkupljivost vladnih krogov. Saj je bilo že prej znano, kako so mnogi ljudje bogateli na račun pomoči od zunaj, ko pomoč do revnih sploh ni prišla. Vse kaže, da je sedanja vojaška vlada vsaj toliko nag-njenja h korupciji kot prejšnja. Seveda so s tako kritiko katoličani postali nezaželeni.

JUŽNOAFRIŠKA UNIJA še vedno sledi pot rane diskriminacije. Napad na državo Lesoto in poboj 40 ljudi je javno obsodil durbanski škof Denis Hurley. Ta napad škof smatra kot dokaz, da se Južna Afrika trdno drži borbe proti črncem. Generalni tajnik južnoafriškega sveta cerkva je to dejanje ožigosal kot „grozljivo božično darilo črnemu prebivalstvu“.

ZAIRE ima težke pastoralne probleme. V glavnem mestu Kinshasa pre-

bivalstvo bliskovito narašča. Leta 1940 je štelo 45.000 ljudi, leta 1960 400.000, in zdaj že blizu tri milijone. Domačega klera ni, katoličani štejejo 58 odstotkov prebivalcev. Posebno akcijo za reševanje težkega pastoralnega vprašanja je začel kardinal Malula. Že deset župnij vodijo laiki... Trenutno ima Kinshasa 73 župnij. Če bi porast prebivalstva šel v tej smeri, bo leta 2000 potrebovalo mesto 2000 župnij. Od kod naj dobe duhovnike, da bi jih vodili? V Kinshasi je poleg katoličanov še 27 odstotkov protestantov. Seveda na podeželju ni tako. Med 28 milijoni prebivalcev je katoličanov 12 in pol milijona. Vendarle: krasen misijonski uspeh, če Zaire primerjamo z drugimi misijonskimi državami.

LJUDJE UMIRAJO v Ameriki in Evropi zaradi preobilne hrane, v tretjem svetu zaradi lakote. Ta stavek ni pretiran. Posebno bolezní ožilja, srca, možganskih kapi se množe na Zapadu ali v bogatih deželah predvsem zaradi prevelikega uživanja mesa. Kot nekaka kazen, ko bogati svet ne more razumeti, da je treba reševati človeka, ne pa strojev, da je treba ustvarjati tako socialno ravnovesje, da bodo vsi imeli dosti kruha, ne pa vlagati največje vsote v oboroževanje. Kakšni nesmisli, ali kakšne krivice, da živina poje tretjino žitaric, ki jih pridelava ves svet. V mnogih afriških državah je kuzuza glavna hrana. V Kaliforniji so na primer farme, ki imajo po 100.000 glav živine in ta trop gvedí poje dnevno 850.000 kg. kuzuze. S tem bi dnevno prehranili 1.700.000 ljudi. Ko bi bogate države samo dva odstotka denarja, ki ga vržejo v orozje, dale za lačne, koliko ljudi bi bilo rešenih stradanja. In če bi zaradi svojega zdravja bogate dežele manj jedle, pa tisto dale ravnim deželam, koliko več

bi bilo zdravih življenj in manj prezdognjih smrti. Vse te številke pričajo, da v človeku nekaj ni v redu. Ni v redu ne toliko v glavi, ampak v srcu. To, kar store katoliške karitativne ustanove, je kaplja v morju.

ZDRUŽENE DRŽAVE bi lahko dale 50% živil. Gotovo so na prvem mestu s prodajo žita. Letno izvozijo 20% žita vsega izvoza. Zanimivo pa je vedeti, da so za njo štiri države, ki izvozijo 7 do 8 odstotkov žita. Poleg Kanade, Avstralije in Francije je tudi Argentina. Koliko tega žita gre v Afriko ali v Indijo? In če gremo globlje po japonskem reku: bolje da lačnega človeka naučiš loviti ribe, kot da mu jih pokloniš, nastane vprašanje, koliko industrializirani svet stori, da bi učil in vzgajal tako imenovane „nerazvite“ narode, da bi na svoji zemlji našli dosti hrane ali jo pridelali. Misijonarji vedno bolj prihajajo do spoznanja, da je zastojška pomoč istočasno lahko demoraliziranje ljudi. Bolj je važno, da jih uče dela, odgovornosti zase. Saj tudi pri zidavi misijonskih poslopij, posebno cerkva vedno bolj prihajajo do sklepa, da morajo pri tem vsaj zelo sodelovati domačini. Če ne morejo z denarjem ali materialom, pa vsaj z zastojnsko delovno silo. Taka samopomoč je krasno vzgojno sredstvo. Toda tudi za to prevzgojo je treba velike pomoči bogatih dežel. Kratka nalepka: „lenuhi so“, ne reši nobene problema.

AFGANISTAN spada med tiste misijonske dežele, kjer Cerkve ni. Nevarnost je, da na to deželo pozabljamó. Nekoč je bil to angleški protektorat. Leta 1921 je postal ustavna monarhija. Ker je za Sovjetsko zvezo prav Afganistan važna strateška točka, jim je uspelo strmoglaviti monarhijo in vsiliti komunistični režim. Nastalo je težko ozračje. Iz dežele je pobegnilo

dva milijona in pol ljudi. Če so statistike točne, je pobegnilo petina ljudi. V gorati deželi, saj meji na do 7.000 metrov visoki Hindukuš, je dosti priložnosti za gverilo. Sovjeti imajo velike izgube, a ni nobene podobe, da bi se umaknili iz utrjenih mest, ki jih imajo v posesti. Položaj je otežen še s tem, da Afganistanci sami niso enotni: eni se ogrevajo za islamsko republiko tipa Iran, drugi za nekdanjo monarhijo. Usoda te trpinčene dežele je negotova. In kako bo stopila na ta tla Cerkev?

V JUŽNI KOREJI so natisnili sveto pismo v armenskem jeziku. Izdal pa ga je armenski patriarhat v Jeruzalemu. Ta prevod nove zaveze v armenski jezik je namenjen Armencem v sovjetski zvezi. Baje jih je okoli štiri milijone. Vsega so tiskali 22.000 izvodov in – če bodo držali besedo – bodo ti izvodi prišli iz Koreje v Sovjetijo s pristankom sovjetskih oblasti.

V AFRIKI se število kristjanov vsako leto poveča za šest milijonov. Več kot milijon in pol je spreobrnjenecv iz drugih religij. Težko je reči, koliko točno ima Afrika jezikov. Če sprejmemo številko 2100, potem bo še dosti dela, da bodo imeli vsi afriški narodi ali narodne, oziroma jezikovne skupine sveto pismo v svojem jeziku. Ogromno se dela zadnja leta. A vendarle je celo sveto pismo prevedeno le v 104 afriške jezike, posamezni deli pa v 506 jezikov.

KURDE poznamo iz poročil naše slovenske misijonarke s. Cecilije Rode. To so prebivalci iz Kurdistana, vseh je 12 milijonov. Toda razkosani so na mnogo držav: Irak, Iran, Sirijo, Sovjetsko zvezo in Turčijo. Izumrli ne bodo, ker so izredno pogumni. A njihova usoda je negotova. Njihova želja, dolgotrajna borba za samostojno državo nima nikjer opore. V svojih

sanjah so osamljeni in nenehno prelivajo kri. Po verski pripadnosti pa so musulmani-suniti. Misijonsko delo med njimi je le posredno: zdaj skoraj edino karitativno. Šolstvo je posebno v Iranu skrajno omejeno. Na področjih, kjer žive Kurdi, že dolgo delujejo lazaristi in usmiljenke. Zadnji čas je prišlo v Iran nekaj poljskih lazaristov, ker je prišlo veliko število Poljakov kot delavcev in strokovnjakov v to nemirno deželo.

MANORITSKI PATRIARH Antoine Pierre Khoraiče je bil imenovan za kardinala. S tem je bilo dano priznanje manoritom v trpinčenem Libanonu. Kako v težkih razmerah žive, sledi iz besed novega kardinala: „Kot so naši predniki morali preživeti velike stiske, izgone in grozodejstva, tako tudi mi danes živimo v stalnem strahu. Od zunaj in znotraj nas obrekujejo, duh zla nas ločuje, trpimo telesno in gmotno, bolj rušijo naše vasi in mesta. Daj Bog, da bi vzdržala maronitska Cerkev! Saj maroniti ne bi imeli več razloga za svoj obstoj, če bi bilo njihovo versko življenje uničeno.“

MOZAMBIK preživlja težke čase. Tudi katoliška Cerkev. Med 12 milijoni prebivalcev je milijon in pol katoličanov. Najtežji udarec za Cerkev je bil, ko je po revoluciji leta 1975 odšlo iz dežele 300 duhovnikov in 150 redovnikov. Trenutno se bori za obstoj Cerkev blizu 240 duhovnikov in 400 redovnikov. Vedno večja teža odgovornosti pada na laike.

PAPEŠKE MISIJONSKE ORGANIZACIJE so lani zbrale več kot v letu 1981. V misijonske dežele so iz Rima razdelili 80 milijonov dolarjev, nekaj za redno življenje in delo misijonskih središč, nekaj za izredne naloge, ki so jih imeli v načrtu misijonarji.

Naši misijonarji pišejo

O C E A N I J A

Z misijona Araimiri na Papui nam je v začetku februarja pisal salezijanski brat JOŠKO KRAMAR:

„V teh dneh smo končali naše zanimive počitnice, ki smo jih preživljali prav po salezijansko: spremenili smo naše delovanje, ki je prešlo z vzgojnega področja na materielno. Počitniški čas smo namreč izrabili za gradnjo varnih shramb pod našimi bivališči. Ročno smo odvozili zemlje nad meter globoko in v polkleteh zgradili močne shrambe za živila in druge potrebščine naši mladini. Tu namreč, kar ni dobro zaklenjeno, je last tistega, ki se stvari posluži. V zadnjih mesecih so nočni obiskovalci vsaj 20 krat vlomili v naše prejšnje shrambe; kar smo z dolgotrajnim trudom pridelali in spravili skupaj za preživljanje naših mladih gojencev, nam je neusmiljeno izginilo... Res je, da smo zdaj, na koncu počitniškega časa bolj utrjeni kot pa smo bili ob njih začetku, vendar dobro dene gotovost, da smo si hrano in drugo zavarovali in da bomo mogli nemoteno hraniti nad 200 lačnih mladcev, seveda ko bomo shrambe z njih po močjo napolnili, kar pa tudi bomo z božjim blagoslovom in s sodelovanjem dobrotnikov.

Prilagam Vam sliko naše misijonske postaje, kakor sem jo napravil s helikopterja. Ne daleč od tu dela eden naših bivših gojencev, ki nas je s helikopterjem obiskal, pa smo porabili priliko, da sem napravil nekaj posnetkov z višine. Prijatelj me je

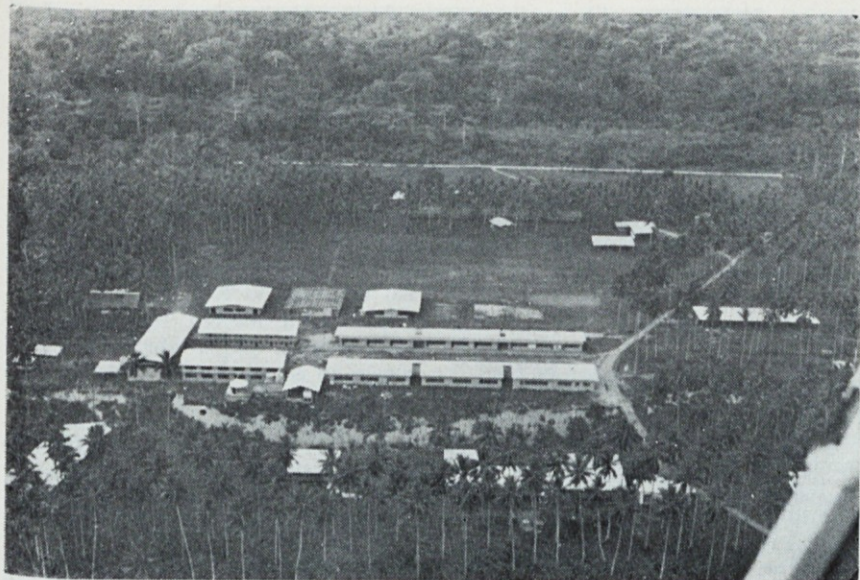
peljal tudi preko celotnega našega misijonskega področja, ki obsega kakih 500 km². Na njem je 40 vasi in vasic, drugo je pa vse pragozd in močvirje. Na vsej pokrajini nisem opazil niti ene obdelane njive, povsod pa se vidijo kokosove palme, celo po pragozdovih, kjer so kake jase brez močvirja. Na močvirnatih zemlji je pa obilje „sago palm“, iz katerih debela izluščijo prebivalci škrob in ga uživajo kot vsakdanjo hrano. Kokos in sago je zanje to, kar je za nas kruh.

Na sliki vidite v ospredju na desni stanovanje za misijonarje in poleg še stanovanjsko hišo za laične misijonarje, ki jih je tu šest, štirje iz Avstralije, dva pa iz Švice. Na levi so hlevi, preko reke (morska voda, ki narašča in upada s plimo) na desni v prvi in drugi vrsti je šest šolskih poslopij, nato kopalnice in stranišča, in tri enonadstropne spalnice, v tretji vrsti so tri delavnice, katerih ena še čaka na streho, ki se je pri prevozu potopila; na desni pod palmami je šolska dvorana, v ozadju so pa ostanki slamnatih začasnih poslopij, ki smo jih postavili za prvo silo po prihodu.

Največje težave pri gradnji vsega tega so bile in so še v tem, da tu ni nobenega domačega delavca. Edina pomoč našim laičnim misijonarjem so fantje.“

A Z I J A HONGKONG

Od tu nam je pisala februarja kanosijanka s. ANICA MIKLAVČIČ, ki med drugim tole poroča:

Pogled na misijon br. Kramarja v Papui.

„13. februarja so po celi Kitajski praznovali Novo leto; tudi iz Hongkonga je šlo letos 600.000 ljudi na Kitajsko celino praznovat s tamkajšnjimi svojci ta dan. Vsako leto je število teh obiskovalcev večje, odkar je meja odprta. Vsi nosijo za svojece lepa darila, vse obešeno na tistih dveh, za Kitajce značilnih palicah čez rame. A letos smo imeli tu za kitajsko leto slabo vreme. Tri tedne skupaj je deževalo, prav za dan novega leta je bilo najhujše. Že 40 let ni bilo tu takega vremena. A kljub mrazu in dežju so Kitajci lepo praznovali, za kar so jih še časopisi pohvalili.“

INDONEZIJA

S. DEODATA HOČEVAR, uršulinica, se nam iz Bandunga najprej zahvaljuje za poslani ji dar iz sklada KM za leto 1982, potem pa v drugi polovici februarja tole poroča:

„Vsem dobrotnikom sem zelo hvaležna za denarno pomoč, s katero moremo pomagati revežem, ki trkajo na naša vrata in srce. A še dragocenejša je Vaša duhovna pomoč, ki kliče blagoslov na naše delo, in za to pomoč se Vam tudi zahvaljujem ter se za naprej priporočam!“

14. februarja sem šla po opravkih v Jakarto in sem to priliko porabila, da sem vnovčila poslani ček. Na ameriški banki nisem imela nikakšnih težav, kajti tam dela nekaj mojih bivših učenk, ki mi z veseljem in hitro pomagajo.

Bog povrni tudi za knjigo „Verige lažne svobode“! Od januarja do sedaj me je precej mučila influenza in morala sem več počivati; tedaj sem imela priliko, da sem več brala.

Pred veliko nočjo bo več mojih katehumenov krščenih, najbrž okrog 25. marca. 27. marca bi pa morala

obhajati 50-letnico mojih prvih zaobljub, toda, ker je ta dan Cvetna nedelja, bo to mogoče šele na Veliko nedeljo. Seveda bomo skušali praznovati vstalega Zveličarja kar najlepše; jaz bom ta dan samo obnovila moje obljube med velikonočno slovesnostjo. Prosim, da se me spomnite v molitvi in se skušate z menoj zahvaliti za vse neizmerne milosti, katere mi je podelil Vsemogočni.“

INDIJA

Pisala nam je tudi s. TEREZIJA MEDVEŠČEK iz družbe Hčera Marije Pomočnice. Njeno pismo je še iz prejšnjega leta. Pisano je iz Dum Duma koncem novembra:

„Imela sem srečo, da me je obiskal o. Jože Kokalj, jezuitski provincial iz Ljubljane. Prišel je skupaj z o. Cukalom in br. Vidmarjem. Smo imeli skupaj kosilo in malico. On bo gotovo kaj napisal o našem delu in ljudeh.

Jaz sem še kar, hvala Bogu, zadosti zdrava in po malem delam, kar mi je mogoče, v prid dušam. Ne vem, če sem Vam že kaj pisala o naši novi misijonski postaji. Do sedaj hodita dve sestri vsak dan v najbolj revni del tistega kraja, delita zdravila, učita mladino najpotrebnejšega. Zdaj je na prodaj tam lep kos zemlje, pa bi rade tamkaj postavile dispanzer in hišo za misijonarke ter malo šolo. Ali bi mogli Vi tudi kaj pomagati?“

Ob koncu meseca februarja tega leta nam je pa s. Medvešček spet pisala in se pred vsem zahvalila za pomoč, ki smo ji jo poslali, želeč vsem dobrotnikom, naj zadobe v teh dneh od Vstalega Zveličarja obilo blagoslova in milosti.

Potem pa pravi:

„Tu, hvala Bogu, naše delo kar lepo napreduje. Tudi jaz sem zelo hvaležna Bogu, da morem še kaj narediti. Pred tednom dni smo imeli ro-

Postulatinja družbe kanosijank; prišla je v Hong Kong iz Formoze; ob njej na levi naša s. Anica Miklavčič.

Sestra Terezija Medvešček (s črnimi očali na levi) z samimi indijskimi sosestrami iz družbe Hčera Marije Pomočnice.

manje v Marijino svetišče v Bandel, kaki dve uri vožnje z avtobusom od nas. Veliko pobožnosti sem tam doživela, jaz sem pa prav posebno molila za naše dobrotnike. Ko bom imela kaj več časa, Vam bom nekaj napisala za KM o tej slavni Marijini božji poti v Indiji.“

SEVERNI YEMEN

Iz te dežele na jugu Arabije nam je pisala misijonska zdravnica s. TEREZIJA ŽUŽEK, še novembra lanskega leta. O novostih na njenem misijonskem področju nam piše tole:

„Tu imamo od začetka oktobra dva nova misijonarja Bela očeta, in s tem spet priliko za sv. mašo in spoved. Zares velik božji dar! Sestre Matere Terezije so se pa tu kar ustalile, dočim se sestre drugih družb bolj po-

gosto menjajo. Misijon je tak, da je treba ljudi menjavati, a krščanska prisotnost ostaja. Kaže, da je to način, ki ga narekuje za te kraje božja Previdnost.“

Misijonarka s. dr. Terezija Žužek pa nam ob koncu januarja spet piše in že pove, da bo odšla iz te dežele:

„Od tu odidem v začetku marca. V Londonu bom verjetno za Veliko noč. Potem potujem k svojem v Južno Ameriko, za kar imam že dovoljenje. Morda bom mogla potovati tja že sredi aprila. Zahvaljujem se Vam za dar iz sklada KM 1982 in iskrene čestitke k 60-letnici „Katoliških misijonov“!

IRAN

Sestra CECILIJA RODE, ki je prednica usmiljenk v državnem go-

bavskem zavetišču pri Tabrizu na severu dežele, nam je spet pisala 28. novembra lanskega leta. Iz njenega pisma povzemamo tole:

„V naši deželi izvajajo islamizacijo mladine po strogem načrtu. Z njo vedno gre vcepljanje sovraštva proti Severnoamerikancem in Judom. Po enournem predavanju o ideologiji vedno končavajo z molitvijo: Bog je velik, Komeini je naš voditelj, smrt temu in onemu narodu...! To se izvaja po vseh šolah in se otroci kajpada povsem navzemajo tega razpoloženja proti zapadu.

Zidovi ne prenesejo nalepkov novih plakatov; treba je stare strgati, vse prebeliti in nove naleptiti oziroma namalati. In tako so vztrajni pri tem! Začeli bomo kmalu peto leto revolucije. Mnogo tistih, ki so prišli s Komeinjem iz Francije, so že pobegnili, precej pa so jih pobili. Zdaj nič več ne objavljajo na smrt obsojenih, le v manjši meri še nadaljujejo s tem. Vojne z Irakom pa še ne bo kmalu konec, ker hočejo zavladati tudi v tej državi.

V našem naselju gre življenje naprej po navadi. Dela je dovolj, število bolnikov se ne zmanjša, ker prihajajo vedno novi na zdravljenje. Tudi otrok se rodi vedno več; med revnimi ne poznajo splavov ali pilule...“

A F R I K A ZAMBIJA

Minorit p. MIHA DREVENŠEK, ki se nam že nekaj časa ni oglasil, nam je poslal okrožnico, ki toliko več pove in jo v glavnem v naslednjem objavljamo:

„Morda Vas bo zanimalo vedeti kaj o naši župniji. Ker je že leto pri koncu, najprej malo statistike.

Ob začetku leta sem si nadel za nalogo, da obiščem vse moje ovčice in kozličke. Začel sem januarja (1982!) Uspelo mi je priti do skoraj

polovice župnije. Od dvajsetih malih občestev sem jih hotel obiskati to pot devet. In kaj sem našel v tej polovici župnije?

Obiskal sem 701 katoliško družino. V teh družinah živi 5317 ljudi. Na eno družino 7,5 članov. Dobra polovica prebivalstva še ni dopolnila 16 let starosti, saj je otrok izpod 16 let kar 2848. Starejših ljudi (od 60. leta naprej) sploh nisem štel, a se mi zdi, da se ne bom zmotil preveč, če rečem, da jih ni več kot od 150 do 200. Večina družin je kar precej številnih. V štirih družinah je po 24 članov, v dvajsetih pa samo trije. Skoraj v vsaki družini je kdo v službi. Večina delajo možje, žene pa skušajo zaslužiti kak krajcar na trgu s preprodanjem stvari ali raznih pridelkov. Nekateri imajo tudi kako njivico, kjer pride lujejo koruzo in lešnike. 573 mož in 75 žena je po raznih službah. 12 pa je družin, kjer sta oba v službi, otroci pa pazijo drug na drugega, večji na manjše. Od vse te množice ljudi jih je 3431 krščenih v katoliški cerkvi. Nekateri so krščeni v drugih cerkvah, večina pa še čaka ne krst, ker jim manjka dobre volje, da bi začeli s poukom. Pravijo, da je dvoletna doba pripravljanja predolga. Za krst in sveto obhajilo se pripravlja 475 otrok in 104 odraslih. Poučujejo jih katehisti po svojih domovih kar pod drevesom ali za plotom v senci. Svinčnikov, zvezkov, table ali kakih osnovnih pripomočkov ne uporabljajo. Katehist ima knjigo-katekizem in pa sveto pismo. Iz tega jim razlaga krščanski nauk. Katehisti se mesečno dvakrat srečujejo in na teh sestankih je vedno navzoč duhovnik; na teh sestankih se rešujejo razne težave, pripravijo se pa tudi kake težje lekcije pouka. Zankrat imamo 26 katehistov-prostovoljcev.

Mislím, da Vam že samo te številke veliko povedo, morda pa tudi vzbu-

dijo veliko vprašanj. Koliko šol bi bilo potrebnih, koliko zdravstvene pomoči, koliko socialnih delavk... Pa s šolami so tu posebne težave, saj bi vsi radi v šolo, a teh je premalo. Ravno pred nekaj dnevi je bilo vpisovanje v prvi razred. Nekatere matere so čakale že prejšnji dan v vrsti v želji, da bi za svojega otroka dočakale mesto v šoli. Pa pomanjkanje šol še ni glavni problem. Ko bodo ti otroci končali zadnji razred ljudske šole, bi jih moralo prav za prav pri zaključnem izpitu na koncu šole pasti čez 120.000, ker ni mest v srednjih šolah zanje. Kaj bo z njihovo bodočnostjo?

Z obnovitvijo cerkvene stavbe smo pridobili na fari dva lepa prostora, ki nam služita za razrede, da se v njihju pripravljajo za izpite zadnjega, sedmega razreda osnovne šole tisti, ki za to prosijo, in teh je letos pri nas 82. Učitelji so katoliški prostovoljci. Razreda sta brez klopi in učenci sede kar na tleh. Na izpite so že šli, a koliko je od njih izpit naredilo, bomo pa žele zvedeli.

Z deli za preureditev cerkve smo že čisto pri kraju. Treba je predelati le še oltar in namestiti razpelo. V soboto bomo v cerkvi imeli birmo; letos imamo 153 birmancev.

Sobrat Benko Vam verjetno več piše kot jaz, zato Vam o njem ne bom dosti pravil. Zdaj se „guli“ čimbejščino, 800 km daleč od Ndole proti severu. Kadar je na misijonu, ga delo tam zelo veseli, saj razvedrila ob našem delu ne manjka. Pravijo: kakor si boš postlal, tako boš ležal, in da človek vsak dan lahko najde v življenju toliko sreče, kolikor si jo sam poišče.“

Tudi Drevenškov sobrat minorit ERNEST BENKO, ki deluje na severu Zambije, nam je pisal v začetku februarja, in sicer iz kraja Ilondola, kjer študira domačinski jezik:

„Prav lepa Vam hvala za pismo in novo številko KM, ki sem jo takoj po prejemu kar v dušku prebral od začetka do konca. Ta revija nas res povezuje. Izredno zanimiva je vsaka številka.

Glede Vašega prihoda v naš konec res ne bo težav. Ndola je vendar središče pokrajine in skoraj tako razvita kot Lusaka. Z Mihom bova poskrbela, da bo vse lepo potekalo. Tako zelo sem vesel, da naju pridete obiskat! To bo lepa prilika, da bomo kaj pokramljali. Vi ste veliko hodili po svetu, pa nama boste gotovo vedeli marsikaj povedati, midva bova pa tudi prikazala naše delo tu. Vzeti si pa morate nekaj več časa za ta naš konec, da ne bomo samo dirjali. Sredi marca bomo tu končali tečaj čibemščine. Z znanjem se po nekaj mesecih študija ne bom mogel kaj preveč pohvaliti. Čibemba jezik je precej težji od činjandža, ki ga govorijo v okolici Lusake. Učim se, kolikor pač največ zmorem, a čutim, da tudi jaz postajam starejši. Vsega skupaj imam natančno 20 let šol za seboj, se pravi, da sem doslej več kot polovico življenja presedel v šolskih klopeh. Upam, da je to zadnja v mojem življenju in zadnji jezik, ki se ga učim. Komaj čakam, da se vrnem nazaj v pastoralno delo.

Vprašujete me, kako sem spovedoval, ko še nisem nič znal jezika preproste ljudstva. Bolj ali manj tako. Kot ste opisali Bajčevo spovedovanje. Res pa je, da sem grehe razumel, ker so mi takoj po prihodu dali knjižico z besedilom, kot se večina ljudi spoveduje. Po enem mesecu učenja sem začel spovedovati in kaj hitro tudi razumel. Kakšnih spodbud seveda nisem mogel ljudem dajati.

Jutri se bomo udeleženci tečaja podali na pot v Mbalo, ki leži na severu dežele ob tanzanijski meji. Tam je

P. Tomažin je k svojim cerkvam zdaj postavil tudi zvonike. Zgoraj stolp-zvonik pri cerkvi v Chelstonu, spodaj zasilni zvonik v Kamangi

muzej, ki so ga ustanovili beli očetje. Če bo stvar zanimiva in če bom dobil kaj slik, bom o tem kaj napisal za KM.“

Iz iste dežele se nam je oglasil tudi o. LOVRO TOMAŽIN S.J. iz Lusake. Med dugim nam pove veselo novico, da bo koncem leta 1983 spet prišel v Argentino na dopust, saj je že prešlo več kot pet let od njegovega zadnjega obiska svoje mame in sorodnikov.

Od tam blizu nam je pisal tudi o. JOZE GROŠELJ S.J. koncem decembra 1982:

„Naša cerkev v Lilandi je blagoslovljena. Učilnice pa še niso pod streho, ker je mizar potoval na pogreb nekega svojca. Končujem ograjo okoli sosedove hiše. Za povračilo bo ta sosed čuvar cerkve, zaklepal bo in odklepal zjutraj in zvečer. Potem moramo urediti še nekaj kanalizacije in namestiti klopi v učilnice. Tako mislim, da bo konec januarja menda konec vseh del na tem kraju. Sestra se mi bo pridružila za delo v Lilandi z novim letom. Kupile so hišo kakih 200 m stran od cerkve. Tudi tam bo vzelo nekaj časa, da jo preuredijo. Tudi „kaplana“ imam sedaj (kako napredujem, kajne!) Je sobrat Poljak, 72 let star. Preje je bil velik graditelj in je v mestu Kabwe zgradil štiri cerkve. Zdaj so ga poslali „v pokoj“ k meni. Je zelo prizadeven in upam, da bo precej pomagal.

Zadnji čas kaže, da bomo le dobili tisti dve parceli za cerkvijo v Lilandi. Tam bodo sestre gradile stavbe za svoje delovanje. Ker bo že ta sestra, ki v začetku pride, prevzela tudi administracijo v Lilandi, bomo z novim letom imeli praktično dve župniji, Lilanda in Sveti Kizito. No, jaz se bom osredotočil na delo pri Svetem Kizitu, kjer tudi čaka še veliko dela. Pred vsem razširjenje cerkve, ki je vedno

Pogled na povsem dokončano Tomažinovo cerkev v Chelstonu v Lusaki; za novi stolp ob njej je napravil načrte slovenski arhitekt iz Argentine Klemenc

bolj premajhna. Pri vsaki maši ljudje stojе zunaj. Božične maše, posebno večerne, so bile zelo lepo obiskane. Proti koncu maše, po obhajilu se naši ljudje zelo razvnamejo. Vse uka, pleše in vriska. Neke vrste „trans“. Jaz vzamem to kot izraz resničnega veselja. Pojavi se samo pri večernih mašah o Božiču in Veliki noči.“

TANZANIJA

Iz te dežele nam je dvakrat po svojem povratku s počitnic pisal beneški rojak o. EMIL ČUK. Prvo pismo je še s prejšnjega leta z začetka meseca decembra. V njem nam poroča o svoji bolezni:

„Čisto kratko Vam bom odgovoril na pismo, kajti nimam moči: kakih 14 dni že trpim radi malarije, pre-

hlada in drugih nevšečnosti, kar me je povsem oslabilo.“

Naslednje pismo je že iz začetka marca, iz katerega zremo, da se je misijonar, hvala Bogu, že pozdravil in okrepil in spet dela s polno paro:

„Pošiljam Vam sliko novega aparata, ki mi pomaga zlagati stvari, ki pridejo za naše misijone, v naše skladišče, za katerega sem odgovoren. To prekoroistno pripravo sem mogel kupiti samo s pomočjo dobrotnikov, ki so me obdarovali, ko sem bil na dopustu.

Od bolezni sem si opomogel ob Božiču, tako da sem mogel potovati 300 km daleč od misijona Iringa, kjer zdaj živim, na misijon Kisinga za pomoč pri obhajanju božiča na tem misijonu. Naslednje dni mi je večino

časa vzelo izpraznjevanje petih „kontenerjev“, ki so nam pripeljali na ladjah iz Italije za naše misijone obilico najrazličnejše robe, katero je bilo treba lepo porazdeliti po skladišču.

Politični in ekonomski položaj v deželi se bolj in bolj slabša. Da je revščina še občutnejša, je pritisnila še suša, ki je uničila pridelke. Bog pomagaj ubogemu ljudstvu!“

ZAIRE

Novi slovenski misijonar, salezijanec DR. SLAVKO SNOJ, ki je lansko leto odpotoval v to veliko afriško deželo in ki nam je o njej tudi že poslal obširno poročilo, objavljeno v prejšnji številki „Katoliških misijonov“, nam je v spremnem pismu z dne 27. januarja 1983 tudi tole napisal o začetni dobi svojega misijonskega življenja:

„Najprej se Vam lepo zahvalim za „Katoliške misijone“. Čeprav sem doma zanje vedel, nisem mislil, da so tako bogati, zanimivi in tudi za misijonarje koristni, saj smo preko njih povezani med seboj. Tako sem že v prvi številki zvedel nekatere naslove in novice, ki sem jih sicer zaman drugod iskal.

Čeprav orjem šele prvo brazdo (in morda prav zato!), Vam pošiljam daljši zapis o Zairu. Sedaj je namreč še nekaj časa za pisanje, za pozneje pa slutim, da bo težje, kajti z znanjem jezikov se poveča delo in zmanjša čas.

Tudi bi Vam že lahko pisal kaj o zanimivem delu v nekem vojaškem taborišču, kjer ni duhovnika, in sem bil torej kar hitro dobrodošel s še tako bornim znanjem kisuaelija. Prav na Silvestrovo sem že krstil moje prvence: 40 črnčkov, v glavnem šolarjev. Na novo leto pa je bilo njihovo

prvo sveto obhajilo med nepopisno slavnostjo, ki je trajala tri ure.“

V prihodnjem pismu nam je sliko res poslal in jo objavljamo spredaj.

SLONOKOŠČENA OBALA

Od tu se nam je oglasil misijonar Fidei Donum IVAN BAJEC z misijona Fresco, kjer deluje tudi več slovenskih frančiškank Brezmadežne. Njegovo pismo je z dne 4. januarja. Tole nam pove:

„Lani sem bil doma na počitnicah. Končno je le lepo in prijetno, da se človek od časa do časa sreča z domačimi kraji in ljudmi. Ob povratku me je spet čakalo moje več ali bolj običajno delo. Po svetu se veliko govori o brezposelnosti, da ljudje nimajo dela. Tukaj nam ga ne manjka... Marda ga je celo več kot ga pa moremo opraviti. Naredimo pač, kolikor moremo.

Božični prazniki so za nami. Preživel sem jih po vaseh sosednje župnije, ki smo jo dosedaj upravljali z misijona Fresco. Praznovanje je bilo precej drugačno od domačega, brez slovenske zimske idile, saj je bila vročina nad 30 °C. Vendar smo poskušali doživeti isto božično sporočilo, rojstvo Boga med ljudmi. Veselega vzdušja ni manjkalo, saj Afrikanci znajo praznovati.

Sedaj smo pa že zajadrili v novo leto; želim Vam ga od Boga blagoslovljenega! Obenem se vsem dobrotnikom zahvaljujem za vse, kar so nam v preteklem letu pomagali z molitvami in drugo pomočjo, pa tudi za pošiljanje „Katoliških misijonov“.

Tudi ss. FRANČIŠKANKE BREZMADEŽNE so se nam za praznike oglasile, in sicer s skupno, v francoščini pisano okrožnico za prijatelje iz Francije, kjer leži hiša, iz katere jih je večina prišla v Afriko. Iz te okrožnice objavljamo sledeče o njih delovanju:

Stroj za prestavljanje tovarov, ki ga je iz darov dobrotnikov nabavil p. Emil Čuk, ki ima v Tanzaniji glavno skrb za materialne potrebe misijonov družbe Konsolata. (Glej njegovo pismo nekaj strani nazaj!)

„Poznate naš delokrog v bolnici Fresco in v dispanzerju Gbagbam, kjer imamo skrb za porodnice, zdravstveno vzgojo, krščanski nauk, alfabizacijo, zavod za študentke in drugo.

Sestra štefana Sever je morala po dopustu ostati za to šolsko leto še v Avstriji na operaciji in okrevanju po njej. Zato je kajpada nekaj več dela padlo na ramena drugih. A pri tem nam pomagajo tudi domačini. Kateheza otrok in mladih katehumenov je na njihovih ramah. Seveda jih me pri tem podpiramo.

Na misijonu je pater misijonar organiziral kar celo naselje za stanovanja mladih študentov, ki pridejo iz podeželja, da v tem mestecu študirajo srednjo šolo. Zdaj jih je že

220. Tudi med njimi imamo lepo, a težko delo evangelizacije.“

Nem posebej je pa s. Emanuela pripisala tele vrstile:

„Naše bivanje in delo v Fresco-Gbagbamu je brez večjih sprememb, le s. štefana je morala ostati še v Evropi. Bog naj Vam povrne skrb in trud za vse nas misijonarje!“

Druga sestra, Bernarda Jurkovič, je pa tole pripisala:

„V Gbagbamu smo začeli zidati novi dispanzer, ker je sedanji res premajhen za toliko bolnikov, ki dan za dnem prihajajo k nam po pomoč. Mlada zdravnica iz Francije je prišla med nas za dva meseca in je v veliko pomoč pri strežbi bolnikov. Kakor ste sami videli, smo daleč od mesta in bolnice, pa ljudje tudi nimajo de-

narja, da bi šli tja, ker je treba tam vse plačati. Tu jim pa s pomočjo dobrotnikov, posebno iz Francije, ki nam pošiljajo zdravila, pač nudimo, kar moremo brezplačno. To leto bom tudi jaz šla na oddih v Francijo.“

Končno nam še s. zdravnica Anica Starman pošilja pozdrave z željami, da bi nam Bog dajal v novem letu zdravja in moči.

LIBERIJA

Iz mesta Monrovia se nam je že pred časom oglasil pater ALOJZIJ RINK, ki se zahvaljuje za pomoč, katero smo mu poslali, in sporoča:

„Meseca januarja 1982 sem potoval v Vzhodno Afriko in sem bil po dva tedna v Keniji in v Ugandi. Najprej smo se vsi afriški sobratje zbrali v Keniji, nato sem jo pa mahnil v Ugando, da sem obiskal mojo nekdanjo župnijo v Kosangi, čisto ob meji z Zambijo. Župnija se ni mnogo spremenila, versko življenje je kot preje živo in ljudje so še vedno prijazni. Potoval sem po vsej Ugandi. Položaj v deželi je pa težak in se še vsak dan slabša. V Keniji je pa vse drugače; tam izgleda, da se dežela lepo razvija.

Sestanek z vsemi mojimi sobratji v Keniji je bilo eno najlepših doživetij mojega življenja.“

TOGO

Iz te dežele, kjer delujejo trije slovenski frančiškani p. Delčnjak, p. Ke-tiš in p. KADUNC MILAN, smo prejeli zadnje čase pismo od slednjega, in sicer z dne 18. februarja, ko nam piše s svojega misijona Bogou:

„Božični prazniki so že davno za nami in letos smo jih preživeli zelo lepo. Prišlo je veliko ljudi in vtis imam, da so to leto božične praznike doživeli mnogo globlje kot prejšnja leta, ko jim je bil to le neke vrste državni praznik. Veliko je bilo spove-

dovanja in sem videl, da moj trud v adventu ni bil zaman.

No, sedaj smo že v postu in bo pastoralnega dela spet veliko. Trenutno sem prekinil kopanje vodnjakov in gradnjo male kapele, malo radi pomanjkanja časa, malo pa tudi zaradi pomanjkanja gradiva.

Če sem bil vesel nad lepo doživeti-timi božičnimi prazniki, pa me žalosti, ker je še vedno veliko polovičnih kristjanov. Čeprav pridejo v cerkev in h katekezi, vse prepogosto obdržijo poganske običaje in pristo-tvujejo poganskim daritvam. Otroke prinašajo h krstu, poleg tega pa nad njimi opravijo tudi poganski običaj, iniciacijo, in drugo. Še večji problem so pogrebi, o katerih bi se bilo treba na dolgo napisati. Tako vidite, da še daleč nismo v krščanskem pogledu dorasli k pristnemu Kristusovemu nauku.“

BURUNDI

Na misijonu Kiyange, blizu Ruka-ga, vodi vse delo kot prednica sester usmiljenk naša s. BOGDANA KAV-ČIČ, ki nam je nazadnje pisala 19. februarja tega leta. Iz njenega pisma poberemo tele za vse zanimive vesti:

„Med nami je že od začetka tega leta na apostolski praksi sestra domačinka, ki je sicer še v semenišču. Marca se pa semeniške sestre spet vrnejo v noviciat v Bujumburi na zadnjo pripravo pred preobleko, ki bo 29. junija letos. Ob tej priliki bo tudi prva sestra domačinka (s. Sekunda) naredila prve svete zaobljube. To bo zares velik dan za nas vse. V postulatu je osem pridnih deklet in tudi nekaj aspirantinj imamo. Hvala Bogu za poklice in prosite zanje, da ostanejo trdne in zveste.

Tu pa imamo v načrtu novo delo: ukvarjanje z invalidi, ki jih je pov-sod dovolj. A to je za sedaj šele po-

Oblatinja s. Vincencija Novak in njen novi misijon Heirachabis.

božna misel. Tudi sredstev za začetek še nimamo; še nikdar nismo bile tako „suhe“ kot koncem preteklega leta.“

JUŽNOAFRIŠKA UNIJA

Od tam imamo iz mesta Ceres pismo s. TEREZIJE BENIGNE ŠTEH in njene sestre ALOJZIJE z dne 28. novembra 1982. Voščita vsem prijateljem in dobrotnikom vesele božične praznike in srečo ter blagoslov v novem letu. Poročata dodatno še nekaj o stoletnici družbe oblatov v Južni Afriki; oni sta tudi oblatinji ženske veje iste družbe.

„Za 100-letnico se je slovesnosti udeležilo 60 patrov oblatov in nad 60

oblatinj, med misijonarji sta bila tudi dva naša škofa. V Pelli, zibelki naših misijonov tu, kjer se je slovesnost obhajala, so postavili novi granitni oltar v cerkvi in vsa cerkev je bila posvečena. Na slovesnost je prišlo tudi zastopstvo družbenih provinc iz ZDA, Nemčije, Avstrije, Nizozemske in Francije. V vseh teh deželah imamo najrazličnejše ustanove, poleg njih tudi v Italiji, v raznih deželah Južne Amerike in drugod.

V Koelenhofu, kjer sem bila tedaj, ko ste nas Vi obiskali, je spet več novih za naš naraščaj: tri novinke in 4 postulantinje, ki študirajo v višji šoli. Tam tudi zidajo novo samostansko hišo, ki bo kmalu dodelana.

Tu v Ceresu bodo pa 5. decembra otroci otroškega vrtca, ki ga vodijo naše sestre, nastopili in pokazali staršem, kaj so se naučili. Na koncu vsakega otroka obdarimo z igračo in čokolado. Danes, na prvo adventno nedeljo, je pa 19 otrok na podružnici naše župnije, ki so jih pripravile sestre, prejelo prvo sveto obhajilo.“

Pa tudi od oblatinje, s. VINCENCIJE NOVAK, ki zadnje čase deluje v Heirachabis, smo prejeli dve pismi.

Prvo je pisala v začetku novembra 1982. V njem se zahvaljuje za pomoč, ki smo jo ji poslali, in pravi:

„Začeli smo graditi na eni tukajšnjih postaj dvorano, kakor ste jo videli v Keimoesu, ki služi za sveto mašo in za sestanke; denar, ki ste ga poslali, bo šel v ta namen. Misijonar, ki to gradi, ima veliko skrbi, kajti na misijonu ima 211 otrok, ki jih je treba vzdrževati, a že 4 leta ni bilo v deželi nikakega dežja, razen nekaj kapljic. Živina na pašnikih poginja. Misijonar se vozi s tovrnjakom in fanti po deželi in pobira mrtve ovce, koze in govedo ter jih pokopava globoko v zemljo, da se ne bi raznesla kaka kužna bolezen. Draginja raste iz dneva v dan. Če bi padlo dovolj dežja, bi vsa narava v enem tednu oživela. Bog naj se nas usmili, če je to njegova volja!“

Naslednje pismo je pa iz konca januarja:

„Pošiljam Vam sliko našega misijona, na katerem sedaj delujem. Je kar lep za videti, a žal obdan od samih kamnitih hribov in z nizko travico, po kateri se pase kakih 2.000 ovac, ki pa poginjajo, ker ni dežja.“

MADAGASKAR

Od tam nam piše koncem februarja superior naših sobratov iz Misijonske družbe JANEZ PUHAN. Vesel je, da smo že nekaj objavili v listu o blagoslovitvi nove cerkve na njegovem

misijonu v Manambondro in da sta oba laika, ki sta cerkev gradila, o tem poročala in poslala slike. Sporoča, da se bodo „po Veliki noči“ kar trije Slovenci podali na dopust v domovino. Janko Kosmač, Klemen Štolcer in on sam, ki misli ostati doma verjetno kar celo leto. Pravi: „Urediti moram domače reči, pa novih moči si bom nabral in morda bo malo pastoralnega dela v Sloveniji tudi prav prišlo.“

Iz Vangaindrana, središča slovenskega malgaškega misijona, nam pa piše župnik PETER OPEKA CM, tudi koncem februarja:

„Pred blagoslovitvijo nove dvorane tu smo imeli velik sestanek vsega našega misijonskega področja, pod vodstvom našega škofa. Izbrali smo predsednike cerkvenih odborov in tudi katehiste za vse naše misijone tu na jugu škofije. Sestanek je bil zelo pozitiven, ker smo tako naše najbližje sodelavce navdušili za nadaljnje pastoralno delo.

Na samo blagoslovitev dvorane ob koncu tega sestanka so prišli številni kristjani iz celega našega področja, nekateri so prišli tudi po 100 km daleč, in to peš. Praznika se je udeležilo od 4.000 do 5.000 ljudi. Seveda je bila dvorana premajhna. Večina ljudi je morala slediti programu na dvorišču preko ojačevalcev. Praznik je minil in miru in ni bilo nobenega incidenta, pa tudi ne kake nesreče.

Druga velika novica je ta, da so prišli v Vangaindrano tako zaželeni zvonovi v torek, 1. februarja. Veselje naših kristjanov je bilo nepopisno. Kdor je to doživel, zlepa ne bo mogel pozabiti. Zvonovi bodo zvenili Bogu v čast in ljudem v veselje še stoletja.

Ko so zvonove pripeljali, smo jih zložili zaenkrat v dvorani, da si jih kristjani morejo ogledati. Seveda moramo misliti na zidani, močni zvonik. Na tega, ki ga imamo zdaj ob cerkvi,

Del udeležencev sestanka dušnopastirskih sodelavcev na področju slovenskega misijona na Madagaskarju, pred povsem dokončano cerkveno dvorano v Vangaindranu. — Spodaj trije novi zvonovi za Vangaindrano; kakor so jih veseli prebivalci, tako naj jih bodo veseli tudi vsi dobrotniki!

jih kajpada ne moremo obesiti. Pa ne misliti le na zvonik, celo na novo cerkev. Zaenkrat so tu zelo težki časi in niti gradbenega materiala ni mogoče dobiti. Pa upamo na boljše čase.

Poleg doživetja teh zunanjih dogodkov smo se v postu lotili tudi verske preobnove. Naši kristjani v postu več molijo, zelo pridno prihajajo h križevemu potu. Tudi ob nedeljah je pri maši še več vernikov.

Prejšnjo nedeljo je imel Rado birmo v Manasoji. Škof je bil priprave tamkajšnjih vernikov zelo vesel, kajti kristjani so se res potrudili. Tudi cerkev so popravili in lepo očistili zemljišče pred njo. Mislim, da ste bili v tem kraju, ko ste nas obiskali. To je velika vas, kake 4 km oddaljena od Vangaindrana, kjer je samo v državnih osnovnih šoli nad 600 otrok.

Drug kraj, kjer se vera tudi lepo razvija, je Ankarefo, ki je pa 24 km oddaljen od nas v smeri proti Ranomeni. Tam zidamo malo cerkev v čast Srcu Jezusovemu. Blagoslovitev bo morda že 12. junija.

Evangelizacija našega področja počasi le napreduje. Tudi kristjani sami se zavedajo svojega poslanstva in zelo radi hodijo na podeželje učiti katekizem, v tem vidim največji napredek v naši župniji. Bog daj, da bi se ne ohladili.

Tu vlada huda vročina, ki jo mi hvala Bogu, kar dobro prenašamo. Veliko je pa bolezni med ljudmi. V dispanzerju pri sestri Mariji Pavličič imajo vedno dosti bolnikov, ki pridejo po pomoč. Na žalost manjka zdravil. Komaj čakajo, da bi ta hudi čas minil.

Za konec naj se pa še enkrat vsem, ki so kaj darovali za nabavo zvonov, prav lepo zahvalim. Mi tu prosimo Boga, naj jim vsem bogato povrne!“

Misijonar IVAN ŠTANTA CM je že spet nazaj v svojem misijonu v Ihosyju in se nam je 1. decembra 1982 od tam že oglasil s temle pismcem:

„Po oddihu v domačih krajih Vam spet pišem s svojega misijonskega področja. Hvala Bogu, zdravje me spremlja, da lahko še delujem na božji njivi.

Tudi misijonar Rok Gajšek je tudi že prišel nazaj. Prav včeraj sem prejel njegovo pismo.

Pretekli teden nas je tu v Ihosyju obiskal naš družbeni general; ustavil se je med nami za tri dni.

Prejel sem knjigo dr. Brumna: Naš in moj čas. Najlepša Vam hvala! Prav z veseljem prejemam knjige, ki mi jih pošiljate, saj me zelo zanima slovenska iliteratura. Kakor hitro najdem kaj časa, sedem in berem slovenske časopise in knjige, v želji, da ne zabim slovenski jezik.“

Pisala sta nam tudi misijonarja JANKO KOSMAČ in JANKO SLABE, oba misijonarja Fidei Donum. Prvi pravi, da je skoraj izgubil upanje, da bi res mogel kdaj priti do svojega avtomobila, ker vedno nastanejo kake ovire. V nujnih primerih se poslužuje avtomobila usmiljenih sester, ki je pa tudi že zelo dotrajan, in sestre ga vedno same potrebujejo. Zaenkrat se pač mora zadovoljiti s svojim motorčkom... Janko Slabe nam pa pošilja spet nekaj lepih sestavkov, ki jih objavljamo v sprednjem delu lista.

V listu, ki ga slovenske usmiljenke izdajajo zase v domovini z naslovom DOMA, je s. MARIJA PAVLIČIČ objavila prav zanimivo pismo s svojega novega delokroga kot prednica v Vangaindranu. Ga kar ponatiskujemo:

„Pri nas se imamo po navadi. 15. septembra smo spet začeli z rednim poukom v šoli: 150 malčkov od treh do pet let je v otroškem vrtcu, ne-

Slika z blagoslovitve nve cerkve na misijonu Janeza Puhana v Manambondru na Madagaskarju.

kaj čez 650 otrok pa v osnovni šoli. Ena od sester poučuje v otroškem vrtcu, druga na osnovni šoli, tudi ravnateljica šole je sestra. Potem imamo še dve sestri katehistinji: prva poučuje verouk na osnovni šoli in na župniji, druga pa v otroškem vrtcu. Poleg teh sester imamo še 17 civilnih učiteljev in učiteljic. V oktobru bomo pa dobili še tri mlade sestre, ki že imajo predpisano diplomu, da se bodo privadile delu na šoli. Z njim bo prišla še četrta sestra, katero bo naša s. Amanda učila umetnosti kuhanja.

V dispanzerju delam trikrat na teden: rada bi večkrat, pa ne utegnem, ko je toliko drugega dela, pa še k bolnikom po privatnih stanovanjih hodimo. Bolnikov je veliko, zdravil pa malo.

S. Amanda dela za uboge: dopol-

dne doma, popoldne jih obiskuje na domovih. Tudi verouk ima za odrasle, ob nedeljah pa obiskuje jetnike.

Osmega septembra je sedem semeniških sester prejelo delokroge. 27. novembra bo pa vstopilo v semenišče 20 postulantinj. (Kajpada noviciat in postulantat menda nista v Vangaindranu, op.ur.) Pomajkanje je vsak dan večje, cene se naenkrat dvignejo kar za 100%, včasih še višje. Najbolj so prizadeti reveži, ki kupujejo sproti. Umrljivost otrok zopet narašča, med tem ko je zadnja leta že upadala. Vzrok: podhranjenost in splošna oslabelost, čemur se pridruži še kaka bolezen. A tudi pri odraslih je umrljivost velika, ker zaradi pomanjkanja prave hrane telo nima odpornosti v boleznih, zdravil se pa ne dobi. Ko kdo umre, pravijo, da gre k Gospodarju življenja.“

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

KOROŠKI „MISIJONSKI LIST“, 20. marca 1983.

Spet nas je slovenska Koroška razveselila s pestro številko tega svojega občasno izhajajočega misijonskega glasila, ki ima to pot kar splošno misijonski značaj.

Prva in druga stran prinašata poročilo ob 25-letnici „Družinskega postnega dneva“, razmišljanje o ubožtvu in bogastvu, zatiranju in svobodi, lakoti in prenasičenju... Katoliško žensko gibanje v Avstriji in tudi med koroškimi Slovenci deluje že 25 let v stremljenju, da odpomore v stiskah tretjega sveta. List povdarja, da so od leta 1958 ljudje v Avstriji zbrali za to akcijo nad 300 milijonov šilingov.

Tretja stran je posvečena deloma nevemu svetniku Maksimilijanu Kolbeju, ki je deloval tudi na Japonskem, deloma pa akciji za vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonih.

Četrta in peta stran objavljata pod velikim naslovom „DOVOLJ DELA ZA IDEALISTE“ vabilo avstrijske organizacije mladim ljudem, da se javijo za delo v tretjem svetu. „Avstrijska družba za razvoj – ÖED“, ustanovljena pred več kot 20 leti, išče sodelavce. Zasebna in neodvisna organizacija, ki so jo kot „pomoč za samopomoč“ za tretji svet ustanovili člani Katoliške akcije, lahko ponudi zanimiva delovna mesta po vsem svetu. Tako spis razlaga namene in cilje organizacije. In še: „Iščemo strokovne moči med 22 in 40 leti z izkušnjami v poklicu; dajemo socialno zavarovanje, ustrezno kritje življenjskih stroškov ter po triletnem delu avstrijsko hranilno knjižico s 166.000 šilingi...“

No, našim slovenskim laičnim misijonarjem bi se tudi prileglo vse, kar nudi ta avstrijska družba tistim, ki gredo za tri leta na delo v tretji svet. Pa ti naši laiki gredo v misijone res kot misijonarji, se pravi, v pomoč misijonarjem in brezplačno, brez socialnega zavarovanja, in brez skoro 10.000 dolarjev (kar pomeni približno 166.000 šilingov...) po treh letih. Našim gre res naziv „idealisti“... S tem pa nikakor ne mislimo reči, da „Avstrijska družba za razvoj“ in druge podobne ustanove v raznih državah po svetu nimajo tudi za misijonski svet velikega pomena; zato je priporočilo v „Misijonskem listu“ nad vse umestno.

Zanimivo, prav naslednja stran lista objavlja tudi pismo enega slovenskih idealistov, laičnega misijonarja Jankota Erjavca, iz Argentine, kije šel za tri leta na Madagaskar (kot je bil pred njim Marko Vilfan, ki se zdaj vrača domov, in so bili trije naenkrat pred njima: Janko Glinšek, Fredi Žitnik in Tone Jemec), pomagat slovenskim misijonarjem. Najprej je objavljeno njegovo poročilo o gradnji in blagoslovitvi nove cerkve v Manambondro (kakor so ga bili že v prvi letošnji številki objavili „Katoliški misijoni“),

nato pa odgovarja na vprašanja, ki so mu bila zastavljena: Koliko je star, kakšne šole je opravil, kako je prišel na idejo, da postane laični misijonar, in kdo je pri tem nanj vplival.

Sedma stran lista objavlja pismo misijonskega škofa iz Indije v zahvalo za pomoč s Koroškega in pa pismo duhovnika iz Indije, ki poroča o svojem delu med pogani kot direktor avdiovizualnih poročil v eni od indijskih držav.

Zadnja stran objavlja pismo misijonskim prijateljem, ki ga je napisal urednik Jože Kopeinig.

Ves list je zelo pestro urejen in ilustriran ter tiskan v dveh barvah. Njegova pomembnost za misijonsko zavzetost koroških rojakov je velika! Žal ne more v kaj večjem številu izvodov tudi v Slovenijo, da bi tam vsaj nekaj misijonskega imeli, poleg onega malega, kar prinaša „Družina“ in občasno „Ognjišče“.

URBANIANA

To glasilo papeške misijonske univerze v Rimu, ki mu je odgovorni urednik mons. dr. Maksimilijan Jezernik, je v treh številkah, ki smo jih prejeli, za junij, julij-avgust-september in za oktober 1982, objavilo sestavke s temile naslovi:

Marija, Cerkev in papež – Smrt mons. Petra Tcaho Yun Koen-a – Pravo in dolžnost informiranja – Kardinal Janez Henrik Newman – Urbaniani pridružen Institut v Hongkongu – Smrt nadškofa mons. Karla Bugninja – Spomenica Velikega Kanclerja Univerze kard. Agnela Rossi ob začetku novega študijskega leta, itd.

Kot običajno vsaka številka objavi tudi to ali ono fotografijo v zvezi s sestavki in iz življenja univerze, kroniko dogajanja na univerzi, podelitev doktorskih diplom, razne objave (v julijski številki na primer objavo imenovanja za člana Rimske teološke akademije profesorja univerze, našega rojaka mons. dr. Janeza Vodopivca), poročilo o izdanih in drugo.

RADOSNA VIJEST

Od našega zadnjega poročila o tem hrvaškem misijonskem listu, ki ga papeške misijonske družbe izdajajo v Sarajevu, smo prejeli številke 110, 111, 112, in 113 za avgust, september, oktober in november 1982.

Iz teh številk razberemo naslednje podrobnosti, ki zanimajo tudi nas ali h katerim želimo podati nekaj pripomb:

V misijone odhaja vedno več hrvaških škofijskih duhovnikov, Fidei Donum misijonarjev, tako da je zdaj v misijonih že kakih 30 takih hrvaških misijonarjev. – List objavlja že 15. nadaljevanje duhovnih zapiskov Matere Terezije in se objavljanje zdaj zaključuje – O Emilu Čuku iz Benečije se izraža, da je sin Hrvatice, h čemur pripominjamo, da je potem Slovenec verjetno njegov oče, kajti on sam nam je pisal in pravil, da se je doma slovensko govorilo in obiskovalec je s Čukovo sestro v Tanzaniji, ko ga je tudi ona obiskala, govoril v slovenščini. – Objavljajo se številna pisma hrvaških misijonarjev iz Azije in Afrike. – Med zahvalami za misijonske darove najdemo številne darovalce za razne misijonske namene. – Že nekaj misijonskih

direktorjev posameznih hrvaških škofij je odšlo na misijonsko polje delovat. – List ni izključno misijonski, ker objavlja tudi stvari nemisijonskega značaja.

V naslovniku hrvaških misijonarjev, ki ga spet navaja, to pot ne najdemo nobenega „misijonarja“ iz Združenih držav Severne Amerike, kar kaže, da je misijonska centrala vsaj te izpustila iz seznama misijonarjev. Pač pa vključuje med misijonarje spet 95 „misijonarjev“, večinoma redovnih iz Južne Amerike, tako na primer iz Argentine, iz samega velemesta Buenos Airesa okrog 60 večinoma redovnic... Če je Buenos Aires misijonska dežela, no, pčtem je misijonska dežela cel svet, saj je tako v Buenos Airesu kot v celotni Južni Ameriki 95% katoličanov in se zato ta kontinent upravičeno imenuje najbolj katoliški kontinent zemlje. Zdi se nam, da bi bilo za pravi pojmov o tem, kdo je misijonar in kdo apostol, koristno, če bi Radosna vijest opustila objavljjanje teh 95 apostolov v Južni Ameriki v seznamu misijonarjev, razen morda tega ali onega, ki morda res deluje med kakimi še ne krščanskimi plemeni kje v gozdovih notranjosti Brazilije ali podobno, ki bi ga res lahko mogli šteti med misijonarje. List objavlja tudi črtež vseh kontinentov, ki navaja v Aziji 18, v Afriki 48 in v Južni Ameriki 97 misijonarjev. Ker je treba dejansko v Južni Ameriki črtati kot misijonarje vsaj 90 objavljenih v seznamu, bi imeli Hrvatje vsega skupaj kakih 73 misijonarjev... prav malo manj kot Slovenci.

Mons. dr. Maksimilijan Jezernik (na skrajni levici) s svojimi sodelavci v Vatikanu, kjer skrbijo tudi za „Urbaniana“.

NASLOVI SLOVENSКИH MISIJONARJEV

Rev. BAJEC IVAN
Mission de Fresco
B. P. 825 - DIVO
COTE D'IVOIRE
A F R I C A

Rev. p. ERNEST BENKO OFM
St. Theresa's Mission IBENGA
P.D. Box 90856
LUANSHYA - ZAMBIA - AFRICA

Fr. PAVEL BERNIK SDB
Sacred Heart College
MAWLAI
SHILLONG 793008
Meghalaja - INDIJA

Rev. FRANC BRATINA FSC
Pte. Bag 1620
St. Michael's Mission
Middelburg
Transvaal
SOUTH AFRICA

Sr. ROZALIJA BRILEJ
Society of the Helpers
Peipu, Hsinchu-hsien
TAIWAN
Rep. of CHINE - ASIA

Rev. FRANC BUH CM
E. K. A. R.
Vondrozo (Farafangana)
MADAGASCAR SUD

Rev. ESTEBAN BURJA SDB
Catholic Church
P.O. Box 986
EMBU - KENIA - AFRIKA

Rev. EMIL CHIUCH
Consolata Fathers
P.O. Box 503
IRINGA
TANZANIA - AFRICA

Rev. JOŽE CUKALE S.J.
St. Anthony Church
KEORAPUKUR
P. O. R. C. Thacurani
Via Joka - 24 Parganas
West Bengal - I N D I A 743512

P. HUGO DELČNJAK OFM
Mission Catholique
B. P. 10
Kandé
T O G O - AFRICA

Rev. MIHA DREVENŠEK
Franciscan Centre
P. O. Box 70992 NDOLA
Z A M B I A - AFRIKA

JANKO ERJAVEC
Mission Catholique
320 Vangaindrano B. P. 28
MADAGASCAR SUD

Rev. S. EMANUELA FRAS
Mission de Fresco
B. P. 825 DIVO
COTE D'IVOIRE
AFRICA

Rev. ROK GAJŠEK CM
Mission Catholique
Ranomona
MADAGASCAR SUD

S. GERKMAN VIDA
Centre de Santé
M u k u n g u
B. P. 7 KIBUYE
R W A N D A
AFRIQUE CENTRALE

Rev. JOŽE GROSELJ S.J.
Kizito Catholic Church
P.O. Box 9084
LUSAKA - ZAMBIA - AFRICA

Rev. s. DEODATA HOČEVAR O.S.U.
Biarawati Ursulin
JALAN MERDECA 24
P.D. Box 23
BANDUNG - INDONESIA

Rev. HORVAT AVGUST SDB
Rukago B. P. 22
N g o z i
BURUNDI (Africa)

Dr. JANEZ JANEŽ
St. Mary's Hospital
L O T U N G
R.O.C. - TAIWAN - ASIA

Rev. s. BERNARDA JURKOVIČ
Mission de Fresco
B. P. 825 DIVO
COTE D'IVOIRE
AFRICA

Rev. p. MILAN KADUNC OFM
Mission Catholique B O G O U
par Mombuaka
T O G O - AFRIKA

Sr. KAJNČ MAGDALENA
Loreto Convent
P. O. A s a n s o l
Dt. Burdwan, W. Bengal
I N D I A

Sr. BOGDANA KAVČIČ
B. P. 22
Rukago
N g o z i
B U R U N D I
AFRIQUE CENTRALE

Rev. JOHN KEEFE
Diocese of Fort Portal, Holy Cross
P. O. Box 176
FORT PORTAL
UGANDA East AFRICA

Rev. MARCEL KERŠEVAN CM
Mission Catholique
B i k o r o
(par Mbandaka)
Z A I R E , AFRICA

Rev. IVAN KEŠPRET SDB
Citadel, Siga, Taylor Road
10 Madras 600010
I N D I A

P. EVGEN KETIŠ OFM
Mission Catholique
K a n d é
T O G O , AFRICA

Rev. p. ALBIN KLADNIK FSC
P. O. Box 266
0127 Silverton
SOUTH AFRICA

O. VLADIMIR KOS
Sophia University
Jesuit House
7 Kioicho, Chiyoda-ku
TOKIO 102 - J A P A N

Rev. JANKO KOSMAČ
Mission Catholique
Box 129 ANKARANA
Farafangana
MADAGASCAR SUD

Rev. KRAMAR JOŠKO SDB
Don Bosco Araimiri, P.O. Box 159
KEREMA, GULF PROVINCE
P A P U A - OCEANIA

Rev. ZDRAVKO KRAVOS
College STOLL
A K O N O , B.P. 48
C A M E R O U N
AFRICA

Sr. TEREZIJA MEDVEŠČEK
Auxilium Convent
10 GUHA Rd.
DUM DUM 700028
CALCUTTA, West Bengal
I N D I A

Rev. s. ANICA MIKLAVČIČ
Canossian Convent School
383, Shaukiwan Rd.
SHAUKIWAN - HONG KONG
A S I A

Rev. MLAKAR JANEZ S.J.
Box Ch. 55
Chelston Catholique Church
LUSAKA - ZAMBIA - AFRICA

Rev. JOŽE MLINARIČ SDB
Rukago B. P. 22
N g o z i
B U R U N D I - AFRICA

Sr. MRHAR MARJETA
Mission Catholique
T a n g a i n o n y
(par Farafangana)
MADAGASCAR SUD

Rev. p. JANEZ MUJDRICA S.J.
KATONDWE PARISH
Box 34546 - LUSAKA
Z A M B I A - AFRICA

Rev. s. FRANČIŠKA NOVAK OSU
166 Chareonprathet Road
Ch i e n g m a y
THAILAND - ASIA

Rev. s. MARIE VICENT NOVAK
R. C. Mission Heirachabis
P.O. Box 21 ARIAMVEEI
9.000 South Afrika West
AFRICA DEL SUR

Rev. OPEKA PETER CM
Mission Catholique
320 V a n g a i n d r a n o B. P. 28
MADAGASCAR SUD

Rev. TONE PAČNIK
Mission Catholique
LUKOLELA - flove
Z A I R E - AFRICA

Rev. s. TEREZIJA PAVLIČ
Leproserie St. Vicent
AMBATOABO - B.P. 91
309 Farafangana
MADAGASCAR SUD

Rev. Hna. MARIA PAVLIŠIČ
B. P. 19
320 VANGAINDRANO
par Farafangana
MADAGASCAR SUD

Sr. MARIE X. PIRC OSU
Regina Mundi Institute
1110 Sol Wat Phal
12 B a n g k o k
T H A I D A N D - ASIA

Rev. sr. JEANNE E. POGORELC
R.C. Mission, P.O. Box 20
PORT NOLLOTH 8280
C.P. - SOUTH AFRICA

Fr. EDVARD L. ROBERTS
Catholic Mission Eudelen
P. O. Box 4
Ngorongoro
(via Arusha)
T A N Z A N I A (East Africa)

Rev. s. AMANDA POTOČNIK
320 Vangaindrano B.P. 19
par Farafangana
MADAGASCAR SUD

Rev. s. CECILIA RODE
Leproserie BABA BAGHI
B.P. 78 - TABRIZ
I R A N - ASIA

Fr. VALENTIN POZNIČ FSC
P. O. Glen - Cowie 1061 P. O. Box 1
Middelburg, Transvaal
SOUTH AFRICA

ROUS BARBARA
Our Lady's Hospital
Box 30 - MPIKA
Z A M B I A - AFRICA

Rev. JANEZ PUHAN CM
Manambondro
E. K. A. R.
MADAGASCAR SUD

Rev. ROVTAR JOŽE SJ
Mpima Seminary
P.O. Box 31011
ZAMBIA - AFRICA

Rev. FRANCIS REBOL M.M.
Catholic Church
PEITOU 521
Changau Hsien - R.O.C.
T A I W A N - ASIA

Rev. STANKO ROZMAN S.J.
Mumbwa Catholic Church
P. O. Box 22, MUMBWA
Z A M B I A - AFRICA

Sr. KONRADINA RESNIK
St. Elizabeth's Nursing Home
Y Mehta Rd - Malabar Hill
B O M B A Y 400006
INDIA

Rev. RUDEŽ RADKO S.J.
Mumbwa Catholic Mission
P.O. Box 22 - MUMBWA
Z A M B I A - AFRICA

Rev. RINK LOUIS C.S.C.
St. Patrick's High School
P. O. Box 1005 - MONROVIA
LIBERIA - WEST AFRIKA

Rev. JANKO SLABE
Mission Catholique
E.K.A.R. MATANGA
320 Vangaindrano B. P. 28
MADAGASCAR SUD

Rev. dr. ALOJZIJ S. SNOJ
Institut IMARA
B.P. 296
LUBUMBASHI - ZAIRE
A F R I C A

Rev. KLEMEN ŠTOLCER
Mission Catholique
R A N O M E N A
MADAGASCAR SUD

Sr. SREŠ MARIJA
Nana Kantharia
Post: Lusadiya
Sabarkantha Distr. 383250
G U J A R A T - INDIA

Rev. SUŠNIK RADO CM
Mission Catolique
320 Vangaindrano B. P. 28
MADAGASCAR SUD

Rev. s. ANICA STARMAN
Mission de Fresco
B. P. 925 DIVO
COTE D'IVOIRE
AFRICA

P. LOVRO TOMAŽIN SJ
Box Ch. 55
Chelston Catholic Church
Lusaka
Z A M B I A - AFRICA

Rev. ŠKERLJ ZORA O.S.U.
Ursulines
Box 685 S E R O W E
BOTSWANA - AFRIKA

Rev. MIRKO TRUSGNACH S.C.J.
Bau Betharram
195/1 Thanon Chang Khlan
Chiengmay
THAILAND - ASIA

Mampera ŠTANTA IVAN CM
E. K. A. R.
I h o s y
MADAGASCAR SUD

Rev. LEOPOLD VIDMAR S.J.
St. Xavier's College
30 Park Street
10 C A L C U T T A - INDIA

Sr. ŠTEH TEREZIJA ALOJZIJA
Voortrekkerstraat 118
C E R E S 6835
R. SUD AFRICA

Rev. LUDVIK ZABRET SDB
Salesian Training Institute
GANGAPUR ROAD
422002 N A S I K - Maharastra
I N D I A

Sr. ŠTEH BENIGNA
Voortrekkerstraat 118
C E R E S 6835
R. SUD AFRICA

Opomba: Misijonar Stanko Pavlin SDB je za kratek čas v Bostonu, ZDA; s. Mjca Karničnik je za leto dni še v Belgiji na izpopolnjevanju teologije; s. Silva Žužek SCMM je začasno v ZDA. Vsi se bodo v kratkem vrnili na misijonsko polje, a verjetno na še ne poznane postojanke.

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD ZA VSE MISIJONARJE

Argentina, v pesih: Japelj Anton, 200.000; Vera Adamič, 1.000.000; Micka Žun, 80.000; Olga Milavec, 15 dol.; N. N., Dom sv. Vinc., 45.000; otroci slovenske šole v Lanusu, za lačne otroke, 6.800; Baris Koman, duh., 200.000; Aleksander Pirc, 125.000; Ivan Klemenčič, 400.000; Ivan Mehle, st., 1.000.000; Jože Vombergar, 200.000; Beno Tičar, 200.000; N. N., duh., 200 dol., N. N., Bernal, 15 dolarjev.

Francija: N. N., Tucquegnieux, za gobavce, 1.100 franc. frankov.

Avstrija: žup. Vinko Zaletel, iz prodaje razglednic 220.000 pesov.

ZA GNIDOVČEVO BEATIFIKACIJO

Marija Makaronič, 200.000 pesov.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Argentina: Slavko Gerzinič, 100.000; Anton Kastelic, 1.000.000 pesov; N. N., Bariloče, 1.000.000; Marija Makaronič, 500.000.

Kanada: N. N., Toronto, po duh. Janezu Kopaču, 8 dol.

Avstralija: Karolina Čargo, 30 dol.

Z.D.A. Po Rudiju Knezu: Adamič Cilka, 3; Kamin Franc, 20; Kurilič Jean, 5; Kuhel Franc, 5; Velikonja Ivanka, 10; Vrečar Pavlina, 2 dolarja; po Alojziji šega: Angela Čebašek, 20, Marija Markun, 20 in Alojzija šega, 20 dolarjev.

ZA MISIJONSKI ZAVOD

N. N., Skoplje, 100 dolarjev.

Kanada, po Francu Sodju C.M., v kan. dolarjih: Vinko Kržišnik, 20; Pepca Zalar, 50; N. N., 00; Marija Kramar, 40; N. N., 150; družina Stežinar, 40. **Za lačne misijonarje Misijonskega zavoda**, prav tako iz Kanade in po Francu Sodju C.M., v kan. dolarjih: udeleženci duh. vaj, 300; N. N., 150; N. N., 300; Misijonski krožek pri Mariji Pomagaj v Torontu, 500; Društvo mož in fantov župnije Brezmadežne, 400; Lali in Marjan Novak, 40; Katoliška ženska liga v župniji Brezmadežne, 100; Janez in Pepca Jereb, 100; ga. Lovšin, 10.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Avstralija, za s. Bogdano Kavčič, Burundi, Stanko Šubič, 37 dol.

Chile: Za vsako od sester usmiljenk: Merhar, Pavlič, Pavlišič, Potočnik, Kavčič, Gerkman po 200 dolarjev, N. N., duhovnik; duh. Anton Žagar: 22 dol. za zambijske, 22 dol. za malgaške misijonarje.

Francija: N. N., 600 frankov, za malgaške; isti N. N., 500 frankov za rakeve bolnike na Madagaskarju.

Argentina: Za Jankota Erjavca, laika, Marija Urbanija st., 500.000 pesov; za Amando Potočnik in njene lačne otroke: Drago Škulj, 100 dol., Micka Škulj, 20 dol., Rezika Škulj, 20 dol.; Ana Mehle, za s. Marjeto Mrhar, lačnim otrokom, 300.000 pesov; dr. Vl. Pezdirc, za o. J. Cukaleta, 20 dol.; za istega, N. N., Bernal, 5 dol., za istega Francka Tomazin, 20 dol.; za misijonarko gobavcev

s. Pavlič na Madagaskarju so darovali v Argentini: Angela Kramar, 300.000 pesov, Ivanka Kušar, 500.000 pesov, in Tone Oblak, 1.000.000 pesov.

Toronto, Kanada, po Francu Sodju CM, v kan. dolarjih: Za zambijske 400; za malgaške, 400; za Cukala J. v Indiji in za Bernika Pavla v Indiji in za s. Ksaverijo Pirc v Siamu, po 100 dol.: Društvo mož in fantov župnije Brezmadežne.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Misijonski dobrotnik Anton Gaber iz Chicaga nudi misijonarjem jaslice

Iz njegovega pisma z dne 30. marca 1983: „Imam še nekaj skupin jaslic (kipece) in 400 kartonskih jaslic. Tudi imam 4 nove zvončke iz medenine, dva po $\frac{3}{4}$ kg. in dva manjša. Če bi kdo od misijonarjev ali misijonark želel kaj tega od mene prejeti, naj mi sporoči. Glede zvoncev bi moral tudi javiti, kako bi zvonček uporabljal: ali visečega, da se z vrstico poteguje in pozvanja, ali pa, da se pozvanja z roko (kot ministranti pri maši).“ — Naslov, na katerega naj se misijonarji obrnejo: Anton Gaber, 2215 S. Wood St., CHICAGO, IL. 60608 - U.S.A.

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1983 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev). Letiško pošiljanje 20 dolarjev voč! V Argentini 1.400.000 pesov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Walbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 3470 Boul. Saint-Joseph, Mont.éal, Que. H1X 1W6; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Mon. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

86 letna misijonarka s. Ksaverija Pirc s tajskimi sosestrami, ki že skoraj 60 let piše v „Katoliške misijone“

*Na slovi slovenskih
Misionarjev*

Registro de Prop. Int. No. 169017
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612